

Hoàng Gia Tiểu Kiều Phi

Contents

Hoàng Gia Tiểu Kiều Phi	2
1. Chương 1: Bị Lôi Ra Ngoài Nghe Tuyên Chi!	2
2. Chương 2: Trời, Người Không Muốn Sống Phải Không?	3
3. Chương 3: Quỳ Hay Không Quỳ?	5
4. Chương 4: Vị Kia Mạo Phạm Lý Chiêu Nghi	6
5. Chương 5: Hắn Ta Cũng Thích Gây Chút Khó Khăn Cho Quý Phi	7
6. Chương 6: Thế Là Bị Ghét Bỏ Ừ	8
7. Chương 7: Hoàng Đế Cười Thật Kỳ Lạ	9
8. Chương 8: Nàng Rất Thêm Thịt	11
9. Chương 9: Dám Can Đám Cười Trầm	12
10. Chương 10: Vị Tô Tiểu Y Này Tám Đời Chưa Được Ăn CƠM Sao?	13
11. Chương 11: Người Nhất Gan Như Vậy Cũng Dám Đắc Tội Lý Chiêu Nghi Ừ?	14
12. Chương 12: Trường Nhạc Cung Thật Sự Là Cái Tên Rất Hay Đây	16
13. Chương 13: Lại Có Trò Hay Để Xem Rồi	17
14. Chương 14: Có Phải Trí Thông Minh Của Hoàng Đế Bị Rơi Mất Hay Không?	18
15. Chương 15: Quý Phi Nương Nương Vẫn Thịnh Sủng Như Trước	19
16. Chương 16: Chuyện Này Rất Có Ý Nghĩa	21
17. Chương 17: Ai Cho Không Người Thứ Tốt Chứ?	22
18. Chương 18: Người Dám Không Nể Mặt Hoàng Đế, Chán Sống Sao?	23
19. Chương 19: Toàn Bộ Đều Là Đểu Giả!	24
20. Chương 20: So Ra Trầm Còn Thua Bàn Cờ!	25
21. Chương 21: Tự Cầm Ngậy Ngốc	26
22. Chương 22: Hoàng Thượng Muốn Chu Toàn Cho Nàng Đây	28
23. Chương 23: Nếu Ở Thời Hiện Đại Hoàng Đế Cũng Là Cao Thủ Tán Gái	29
24. Chương 24: Hoàng Thượng Không Thích Cũng Không Trách Tội Hắn Ta	30
25. Chương 25: Dọa Nàng Sợ Hết Hồn Thế	31
26. Chương 26: Làm Hắn Tức Chết!	32
27. Chương 27: Bị Coi Thường Trắng Trợn	34
28. Chương 28: Đây Đều Là Phúc Của Tô Thái Nữ	35
29. Chương 29: Quản Trường An Đường Nhiên Không Muốn Làm, Quá Mất Thể Diện!	36
30. Chương 30: Nàng Còn Chưa Lớn, Cầu Mong Che Chở!	37
31. Chương 31: Tết Trung Thu Sao Có Thể Để Chủ Tử Không Có Váy Áo Mới Mặc Chứ?	39
32. Chương 32: Chẳng May Hoàng Thượng Nhìn Đến Thì Sao?	40
33. Chương 33: Đây Là Muốn Ép Mình Ra Chiêu Sao?	41
34. Chương 34: Không Có Lý Thì Tranh Gì Chứ	42
35. Chương 35: Lớn Lên Chắc Là Quyến Rũ Lắm Đây	43
36. Chương 36: Tiểu Chủ Là Tô Thái Nữ Di Cùng Hiên	44
37. Chương 37: Quý Phi Nghĩ Làm Thế Này Có Thể Tìm Ra Lỗi Của Nàng Sao?	45
38. Chương 38: Đồ Cẩu Hoàng Đế	46
39. Chương 39: Kỳ Thực Quý Phi Cũng Sợ Đây Chứ?	48
40. Chương 40: Người Này Có Bệnh	49
41. Chương 41: Ai Dám To Gan Xô Cửa Ra Vậy Chứ!	50

42. Chương 42: Ngay Lập Tức Nàng Hiếu Được Vì Sao Hấn Phẫn Nộ Như Thế	51
43. Chương 43: Lão Tử Là Hoàng Đế, Người Dám Coi Ta Như Đồ Chơi Sao?	52
44. Chương 44: Quá Mất Mặt Uy Phong Tổ Tông!	53
45. Chương 45: Một Ngày Nào Đó Hấn Sẽ Cho Người Leo Cao	54
46. Chương 46: Tối Nước Này Thì Giá Nào Cũng Làm!	55
47. Chương 47: Nàng Sẽ Làm Cho Họ Biết Hai Chữ ‘hối hận’ Viết Như Thế Nào!	57
48. Chương 48: Đường Nhiên Nàng Sẽ Có Chỗ Tốt!	58
49. Chương 49: Tìm Cớ Chặn Nàng Lại!	59
50. Chương 50: Muốn Thay Quyền Hoàng Hậu Nương Nương Điều Hành Lục Cung Sao?	60

Hoàng Gia Tiểu Kiều Phi

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không Việc xuyên không chính là một chiếc vé máy bay một chiều. Tô Tự Cẩm là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-gia-tieu-kiieu-phi>

1. Chương 1: Bị Lôi Ra Ngoài Nghe Tuyên Chỉ!

Cung điện rộng lớn yên tĩnh lạ thường. Chỉ có tiếng bước chân của các cung nhân cúi đầu vội vã đi qua đi lại. Trong đêm mùa hạ tối mật, hoàng cung hùng tráng vĩ đại giữa ban ngày bỗng hóa ra hung dữ lạ lùng, giống như một con mãnh thú đang thềm thuồng ngấm nhìn từng người trong mỗi góc cung.

Ngoài sân phòng bên cạnh vọng đến tiếng khóc nức nở không ngừng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cung nhân khê khàng xen vào khuyên giải.

Trong phòng kế bên chỉ cách một bức tường, Tô Tự Cẩm ngồi một chỗ, hai tay siết chặt vào nhau, trong lòng bàn tay đọng mồ hôi lạnh.

Rèm cửa màu hồng cánh sen bị đẩy ra, Vân Thường vội vã bước vào, nét mặt trắng xanh lo lắng, vẻ bệch bạc càng làm cho người khác cảm thấy khản trương.

“Có nghe ngóng được gì không?” Tự Cẩm thấy Vân Thường vào khê thở phào nhẹ nhõm, nhìn nàng hỏi.

“Thưa tiểu chủ, nô tỳ không hỏi được rõ ràng, chỉ thăm dò được hình như Tôn thái nữ va chạm quý nhân nên mới bị phạt quỳ.” Vân Thường cúi đầu đáp. Người bị phạt quỳ sáu canh giờ, lúc về là được cung nữ dìu bên cạnh. Quý lâu như thế, đầu gối đau không chịu nổi, về phòng thì bắt đầu khóc. Vì thế các nàng ở bên cạnh, nghe tiếng khóc này đều cảm thấy vừa kinh vừa sợ lại cực kỳ thấm thía.

Tự Cẩm nghe Vân Thường nói xong cũng không dám nói gì. Quý sáu canh giờ, tổng cộng là mười hai giờ. Khó trách khóc thảm thiết như thế, chỉ sợ chân kia đều không còn là của mình.

Là một người hiện đại, không biết vì sao nàng lại xuyên tới Vương Triều Đại Vực, nơi chưa từng nghe ai nói qua. Sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất nàng được biết là nàng, từ ngũ phẩm Tiểu Nghi bị giáng chức xuống vị trí thấp nhất Tiểu Y. Mỗi ngày hôm qua vị Tôn thái nữ ở phòng bên còn coi mình là trò cười, ngay trước mắt mình tỏ ra vênh vang đắc ý. Ngày hôm nay vị kia liền biến thành thế này.

Nguyên chủ cũng vì bị giáng chức mà tức giận công tâm, một đêm trở bệnh. Một người bị quý phi nương nương coi là cái đinh trong mắt thì bên thái y viện cũng không thèm đến xem bệnh, không có thuốc chữa. Nếu không kiên trì thì người cũng chẳng còn. Sau đó nàng bị thảm bị xuyên vào cô gái này, trải qua cuộc đời đau khổ ở đây.

Mấy chuyện xuyên qua có rất nhiều, nữ chính đại phát quyền uy, lật đổ áp bức, từ đó sống cuộc đời hạnh phúc mỹ mãn có vô số.

Nhưng nàng xuyên đến chỗ này hơn nửa tháng mới biết, mấy chuyện đó đều là giả dối. Làm một Tiểu Y đứng chót ở hoàng cung, không nói đến chủ tử nương nương ở trên, ngay cả đối với mấy cung nhân thái giám hơi có quyền thế thì mấy chủ tử nhỏ nhoi như các nàng đều phải nhìn nét mặt bọn họ sống qua ngày.

Mà nàng là là lớp tú nữ mới tiến cung, cũng là nhỏ nhất trong hoàng cung, cơ thể còn chưa phát triển. Chưa nói đến việc tranh thủ tình cảm, chỉ bằng việc nàng có nét mặt hơi giống quý phi thì mặt hoàng đế còn chưa thấy nàng cũng đã bị chết vì hành hạ. Nàng cũng không biết cuộc sống sau này sẽ phải sống tiếp như thế nào.

Phòng bên cạnh vẫn nghe thấy tiếng khóc nỉ non. Tự Cẩm cảm thấy rối bời, đang định kêu Vân Thường đóng chặt cửa sổ thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng ở phòng bên “ Ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, Tôn thị tiếp chỉ.”

Tiếng nói vừa dứt thì lại nghe mấy tiếng động vọng đến qua cửa sổ mở rộng, tựa như vật gì bị kéo xuống đất.

Nghe tới đó, mặt Tự Cẩm trắng bệch, ngay cả Vân Thường cũng run cả chân, suýt nữa thì té xuống đất.

Tôn thái nữ bị lôi ra ngoài nghe tuyên chỉ!

2. Chương 2: Trời, Người Không Muốn Sống Phải Không?

Liên tiếp nửa tháng sau đó đều nghe thấy tiếng răn dạy mỗi ngày ở phòng bên cạnh. Chế độ phân biệt giai cấp tàn khốc phi nhân tính này khiến cho người mới bị xuyên tới Tô Tự Cẩm phải trốn mình giả chết trong phòng.

Mặc kệ là kiếp trước trên ti vi hay là từ nhỏ nghe kể chuyện về mấy cô gái xuyên việt đại triển thần uy nhất thống hậu cung thì giữa chốn hậu cung này, không có bất cứ may mắn hay hy vọng nào khiến cho nàng thấy chút ánh sáng tương lai.

Vân Thường cẩn thận vén rèm lặng lẽ đi vào, Tự Cẩm nghiêm trang chống cằm ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, nghe tiếng động bèn quay lại nhìn nàng ta.

“Tiểu chủ, nghe nói muốn đưa Tôn thái nữ ra ngoài. Thật đáng thương, bị quỳ nửa tháng nên nói là chân hư, không thể hầu hạ Hoàng thượng chỉ có thể chuyển ra ngoài.”

Tự Cẩm run lên, “Cứ như vậy đưa ra ngoài, không có ai quản sao?”

Trừ mỗi ngày nghe Đại cô cô Phượng Hoàn Cung theo ý chỉ đến đây khiển trách Tôn thái nữ, Tự Cẩm không thấy bất cứ một vị chủ tử nào tới nhìn Tôn thái nữ một cái, thậm chí ngay cả việc nàng làm gì sai cũng không biết.

Cứ thế liền bị đưa ra ngoài.

Đưa ra ngoài kết cục là gì?

Thông qua Đại cung nữ Vân Thường cho nàng biết quy tắc thông dụng trong cung, đưa ra ngoài chính là vứt tới một chỗ không ai biết nằm chờ chết.

Nhiệm vụ của phi tần là gì?

Đó là tận tâm tận lực chăm sóc Hoàng thượng.

Phi tần không thể hầu hạ Hoàng thượng chính là thất trách vô dụng. Nếu đã là người vô dụng thì ai còn muốn quản chuyện của người.

Trong cung chính là như thế, lạnh lẽo vô tình.

Vân Thường nghe Tự Cẩm lẩm bẩm vội vàng nói: “Tiểu chủ, mấy lời này không thể nói. Đại cô cô bên cạnh Hoàng hậu nương nương tự mình đến khiển trách thì trong hậu cung còn ai có thể quản việc này?”

Nói cũng đúng. Trong cung này người có quyền cao nhất là hoàng hậu. Hoàng hậu sai người đến khiển trách Tôn thái nữ, vậy thì nhất định là Tôn thái nữ đã phạm sai lầm. Nếu đã phạm sai lầm thì phải chịu phạt. Người đi ra giải thích giùm thì hóa ra nghi ngờ hoàng hậu làm sai sao?

Trời, người không muốn sống phải không!

So với Tôn thái nữ không biết làm sai điều gì đã bị Phượng Hoàn Cung đến đây khiển trách nửa tháng, quỳ đến hư chân thì Tự Cẩm đột nhiên cảm giác chính mình thật may mắn.

Nhắc đến nguyên chủ của cơ thể này cũng là người tội nghiệp. Vương Triều Đại Vực này úng là không có tình người, con gái mới mười ba tuổi đã phải tham gia tuyển tú. Năm nay nguyên chủ năm vừa tròn mười ba, do có nhan sắc nên bị đưa từ huyện phủ đến kinh thành dự tuyển. Lúc tham gia cung tuyển, thấy nét mặt nàng hơi giống quý phi nương nương đang rất được sủng ái, hoàng hậu vốn ghen ghét địch thủ bèn giữ nàng lại, hơn nữa liền phong làm Ngũ phẩm Tiểu Nghi.

Ngũ phẩm Tiểu Nghi là vị trí nào chứ?

Trong hậu cung không phải ai cũng có thể đi Phượng Hoàn Cung thỉnh an, chỉ có ngũ phẩm trở lên mới có vinh hạnh đặc biệt này.

Hoàng hậu ban vị trí này cho Tự Cẩm chứng minh suy đoán của nàng, chính là làm cho quý phi tức giận.

Ngẫm lại mà xem, mỗi ngày quý phi đều phải thấy một gương mặt giống nàng bên cạnh thì có biết bao nhiêu tức tối. Không nghĩ tới quý phi cũng không phải là người dễ bị trêu chọc, vài ngày sau liền để cho Lý Chiêu Nghi bắt được sai lầm của nàng, sau đó tiện thể bẩm báo đến tai hoàng đế.

Mặt hoàng đế còn chưa thấy thì đã từ Ngũ phẩm Tiểu Nghi biến thành Tiểu Y đứng chót.

Cũng tốt, không phải lộ diện trước mặt quý phi thì cũng không bị ai chán ghét.

Nếu trước đây Tự Cẩm còn cảm thấy không công bằng thì sau khi thấy kết cục thê thảm của Tôn thái nữ, nàng đột nhiên cảm thấy quý phi nương nương thật sự là giờ cao đánh khề. Nếu quý phi cũng kêu người đến khiển trách nàng như thế, mỗi ngày bắt nàng quỳ nghe khuyên bảo thì dự đoán là hai chân này cũng hỏng luôn. Sau nửa tháng thì đưa mình ra ngoài, một hai tháng sau thì cũng có thể im lặng mà chết đi.

Sống sót sau tai nạn, Tự Cẩm nghĩ đến một chuyện rất quan trọng. Trong tình hình khó khăn thế này, nàng làm thế nào mới có thể tìm được con đường sống sót trong hậu cung đây!

Nàng không muốn giống Tôn thái nữ, chưa hưởng qua một ngày tốt lành đã nhận lấy kết cục thê lương như vậy.

3. Chương 3: Quỳ Hay Không Quỳ?

Ngày Tôn thái nữ bị đưa đi trời mưa to. Dù đóng chặt cửa sổ thì vẫn nghe tiếng Tôn thái nữ khóc ở phòng bên cạnh. Sau đó không nghe thấy gì nữa. Theo tin tức Vân Thường nghe được thì Tôn thái nữ bị chặn miệng lời đi.

Vì chuyện này mà Tự Cẩm gặp ác mộng cả đêm. Không phải nàng nhất gan mà trong hậu cung này thật sự đáng sợ.

Dù lớn hay nhỏ cũng vẫn là chủ tử. Vậy mà bị một đám nô tài lời ra như vậy. Không có chút tôn nghiêm nào đã đành, chỉ e là mạng sống cũng không giữ được.

Phòng bên trở nên im ắng. Không có tiếng khóc của Tôn thái nữ, thế giới bỗng chốc an tĩnh lại. Chuyện này cũng khiến cho Tự Cẩm lần đầu tiên cảm giác được tương lai rất mong manh. Nàng đắc tội Lý Chiêu Nghi bị chuyển đến Y Lan Hiên. Dù tên Y Lan Hiên nghe rất hay nhưng bên trong không phải là nơi tốt lành gì. Mùa hè thì nắng nóng, mùa đông thì lạnh lẽo. Ở đó cả người đều cảm thấy muốn mọc lên.

Bị giáng xuống vị trí Tiểu Y, bên cạnh nàng cũng chỉ có hai nô tài hầu hạ. Một là cung nữ Vân Thường, một người khác chính là thái giám Trần Đức An. Vân Thường và Trần Đức An là cung nhân vừa vào Nội Đình Phủ liên phân cho nàng. Trừ phi là nàng đuổi họ đi, nếu không họ sẽ phải ở đây hầu hạ nàng cả đời. Hai người này trong cung cũng không có hậu trường, nếu như có cũng sẽ không theo nàng buồn chán thế này. Nhưng chính vì vậy mà ngược lại khiến bọn họ càng thêm trung thành.

Bởi vì bọn họ biết rõ, chỉ có Tự Cẩm có tương lai thì bọn họ mới có thể có tương lai.

Mưa to một ngày mới tạnh. Tự Cẩm có linh hồn trưởng thành nhưng thân thể mới mười ba tuổi, chính là lúc đang phát triển, lại không có tư cách thỉnh an Hoàng hậu nương nương nên cứ ngủ đủ mới chịu dậy.

Nhìn ra cửa sổ thấy Trần Đức An đang khoác áo tơi quét dọn ngoài sân. Vân Thường hỗ trợ bên cạnh. Hai người bận bịu chùi quét, giầy vạt áo đều vấy đầy bùn đất. Tự Cẩm vốn không phải là kiểu nữ của thời cổ đại mà là xuyên qua. Trong viện của nàng chỉ có ba người, dù nước mưa có ngập cả sân cũng chẳng có ai đến giúp hết.

Nàng mặc quần áo rồi khoác áo đi ra. Vì vị phần nàng thấp cho nên dải ngọc cũng thấp. Bình thường không thể mặc quần áo đẹp, phải giữ lại chờ đến khi gặp chủ tử mới mặc. Trên người nàng vẫn mặc bộ quần áo do người nhà nguyên chủ mang đến, chất vải không phải là tốt lắm nhưng khá dày, còn có mũ trùm đầu, tóm lại cũng có thể che mưa.

Thấy nàng đi ra, Vân Thường vội vàng đẩy nàng về “Tiểu chủ, người không thể ra đây, chỗ này rất bẩn, sao có thể để người chịu cực khổ này, hai chúng ta làm một lúc nữa là xong rồi.”

Trần Đức An cũng vội vàng lau mồ hôi, động tác trong tay lại nhanh thêm.

Y Lan Hiên vốn cũng không thấp đến thế nhưng sau khi tu sửa ngự hoa viên thì đường bên ngoài nâng lên. Vì thế ở bên trong này chỉ mưa nhỏ cũng bị ngập, nếu không dọn sân thông nước thì nước không có chỗ chảy. Mưa còn đang rơi nhưng cũng nhỏ. Kỳ thực, Tự Cẩm không muốn xuống nước, tiết trời tháng năm tuy không lạnh nhưng cũng không phải mùa hè, đứng lâu trong nước tay chân đều lạnh như băng.

Thấy Tự Cẩm kiên trì muốn giúp, hai người cũng không ngăn được. Hơn nữa trời như muốn mưa to hơn. Nếu không thông nước thì mực nước trong sân ngày càng dâng cao, sợ là chảy tràn cả vào phòng. Tuy vậy họ cũng không dám để Tự Cẩm làm người quét dọn thật, chỉ nhờ nàng cầm chổi ra ngoài quét nước. Trần Đức An cầm xẻng cố hết sức đào bùn khai nước, đầu tóc quần áo Vân Thường đều ướt đầm. Trần Đức An đào đến đâu, nàng ta liền xúc qua một bên, toàn bộ sân đầy tràn ngập mùi bùn hôi hám.

Mặc dù Tự Cẩm làm việc nhẹ nhất nhưng tuổi nàng còn nhỏ, sức khỏe không tốt nên chỉ làm một lúc là mồ hôi nhễ nhại. May sao sự vất vả của bọn họ cũng không vô ích. Cuối cùng Trần Đức An cũng thông được một đường nước, nước trong sân theo đó ào ào chảy ra ngoài.

Ba người nhìn nhau, chắc vì sự đồng cam cộng khổ mà cười vang lên. Vân Thường ném xẻng xuống vội vàng nói: “Tiểu chủ, nô tỳ đỡ người vào thay quần áo. Trời lạnh quá, không cần thận cảm lạnh thì không được.” Ngay cả thái y cũng không mời được, nếu bị bệnh thật thì rắc rối to.

Tay Tự Cẩm mỗi nhừ, vội vàng gật đầu. Ở ngoài này gió khê thổi qua, mưa rơi vào người cũng không thoải mái chút nào.

“Còn chỗ này giao cho nô tài bảo đảm quét dọn sạch sẽ, chủ tử mau vào đi.” Trần Đức An vội vàng vỗ ngực bảo đảm.

Đang nói chuyện trong tiếng mưa rơi tí tách thì đột nhiên nghe tiếng chân dồn dập đi về phía này. Nghe tiếng thì không phải chỉ một người. Ba người đứng trong sân sững sờ. Ngay lúc đó, cửa sân đang đóng bị đẩy ra. Một đoàn người đi vào.

Đi đầu là một nam nhân cao lớn vững chãi, áo bào vàng sáng. Thái giám bên cạnh giơ cao dù, tiếng mưa rơi xuống dù nghe thánh thót.

Tự Cẩm còn chưa phục hồi tinh thần thì Trần Đức An và Vân Thường cùng quỳ xuống. Lúc Vân Thường quỳ xuống còn khê kéo áo Tự Cẩm. Tự Cẩm nhìn màu sắc quần áo cũng biết người tới là ai. Nhưng nhìn dưới chân đầy nước bẩn, nàng mà quỳ xuống thì bộ quần áo này coi như xong.

Quỳ hay không quỳ đây?

4. Chương 4: Vị Kia Mạo Phạm Lý Chiêu Nghi

Trong Y Lan Hiên chỉ có ba người thì hai người đã quỳ. Trong lòng Tự Cẩm gào thét phản đối nhưng nghĩ tới kết cục của Tôn thái nữ vẫn phải cắn răng quỳ xuống.

Nước mưa trộn lẫn bùn. Dù chỗ Tự Cẩm quỳ nơi đọng ít nước nhất thì váy cũng bị ướt hết. Nước lạnh thấm vào da thịt nên càng thấy lạnh kinh khủng.

“Đứng dậy đi.”

Tiếng nói lạnh lùng từ trên đầu vọng xuống, sau đó một bóng áo vàng lướt qua Tự Cẩm, đi vào Y Lan Hiên.

Toàn bộ thái giám đằng sau lập tức đi theo hoàng đế vào hiên nhỏ. Vân Thường vội vàng đứng dậy cúi chào chủ tử của mình đứng lên, khê nói: “Tiểu chủ, nô tỳ đỡ ngài đi trước đổi thân xiêm y.” Cả người toàn bùn với nước thế này thì làm sao dám gặp mặt Hoàng đế? Hơn nữa giờ Hoàng thượng đột nhiên tới chỗ này thì dù vì bất cứ lý do gì cũng là cơ hội của tiểu chủ!

So với Tự Cẩm, Vân Thường và Trần Đức An còn vui sướng hơn nhưng họ cố gắng kìm chế, không thể để cho mấy người bên cạnh hoàng thượng nhìn ra.

Dáng vẻ này của Tự Cẩm không thể gặp thánh giá. Còn nữa, chỗ này mặc dù là nơi nàng ở nhưng cả hoàng cung này đều là của hoàng đế. Theo những kiến thức mà Vân Thường truyền lại cho nàng thì nếu hoàng đế vào phòng của nàng, nàng cũng không thể tùy ý đi vào nếu không được tuyên triệu.

Phải chờ chỉ!

Vân Thường vô cùng lo lắng đỡ Tự Cẩm đi thay quần áo. Trần Đức An cũng nhanh chóng tìm hiểu tin tức. Đi theo hoàng đế đến chính là đại thái giám Quản Trường An. Trước mặt Quản Trường An, Trần Đức An đâu dám nói gì. Người hần muốn tìm là đồ đệ Quản Trường An - Đồng Ý.

Đầu tiên Trần Đức An chạy về phòng mình thay quần áo bằng tốc độ nhanh nhất. Hần ta chạy đến trước mặt Đồng Ý, gọi ca ca rất thân mật lấy lòng. Còn đưa hà bao cho Đồng Ý tỏ rõ thành tâm, muốn hỏi xem vì lý do gì mà Hoàng thượng đột ngột giá lâm Y Lan Hiên.

Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Nếu là chuyện tốt thì dù trời có sập cũng là cơ hội tốt nhất. Nếu là chuyện xấu, hần ta sẽ nhắc nhở tiểu chủ, nhất định phải cẩn thận hơn, không nói lung tung trước mặt hoàng thượng kéo gặp họa.

Đồng Ý nhìn sư phụ đang hầu hạ Hoàng thượng trong phòng, cân nhắc nặng nhẹ hà bao trong tay áo rồi mới trả lời Trần Đức An.

Trần Đức An cảm ơn rồi rút rồi lại vội vàng chạy tới báo cho Tự Cẩm.

Vân Thường đã giúp Tự Cẩm thay quần áo xong, đang ngồi ở trước gương đồng chải tóc cho nàng. Nghe Trần Đức An nói mới hiểu được, thì ra hoàng đế là đến đây tránh mưa. Chắc chắn Đồng Ý sẽ không lộ ra ý đồ của hoàng đế, tại sao lại tới chỗ này tránh mưa. Nhưng chuyện này cũng không liên quan đến Tự Cẩm. Đây chính là một cơ hội tốt.

Trần Đức An hận mình không thể thay tiểu chủ đến trước mặt hoàng thượng tranh thủ tình cảm. Nếu lần này có thể làm cho Hoàng thượng nhớ kỹ tiểu chủ thì chỉ bằng dung nhan này của tiểu chủ sau này đâu còn phải lo lắng không thể xoay người đối vận?

Trong hiên này chỉ có hai nô tài bọn họ, không đủ người. Đồng Ý đã sai mấy người tới chế củi nấu nước. Trần Đức An thầm cáo lỗi rồi lại vội vàng chạy tới trước mặt Đồng Ý cười lấy lòng. Đừng chỉ coi Đồng Ý là đồ đệ của Quân công công. Chỉ cần nhân cơ hội thích hợp y nhắc đến chủ tử trước mặt Quân công công thì không biết chừng sẽ có thay đổi lớn.

Trong lúc đó, Hoàng thượng được Quân Trường An hầu hạ cũng đã thay một bộ quần áo sạch sẽ. Tiểu thám giám đến đưa quần áo cho Hoàng thượng đứng ở cửa thở hồng hộc, cũng may là còn kịp. Nếu để cho Hoàng thượng mặc quần áo ướt sũng chính là bọn họ thất trách. Sau đó Quân công công nhất định sẽ kêu người đánh y vài roi để ghi nhớ thật lâu.

Trà pha thơm lừng, Quân Trường An tự tay bưng vào, khẽ đặt trên bàn. Khóe mắt hần ta nhìn thấy Hoàng thượng đang chăm chú xem mấy đồ vật đặt trên bàn... Đó là cái gì?

“Hoàng thượng, trà đến.” Quân Trường An không dám nhìn nữa, dâng trà lên rồi khom lưng lui sang bên cạnh.

Tiêu Kỳ cũng không nhìn Quân Trường An, lại hỏi: “Ai ở Y Lan Hiên?”

Quân Trường An vừa hỏi rõ bên ngoài, lúc này liền bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, vị này là tiểu chủ Tô Tiểu Y, năm nay mới tiến cung.” Thấy hoàng đế không có ấn tượng gì, dừng một chút, hần ta lại nói thêm một câu, “Trước đây Tô tiểu chủ mạo phạm Lý Chiêu Nghi.”

5. Chương 5: Hần Ta Cũng Thích Gây Chút Khó Khăn Cho Quý Phi

Trong phòng im ắng. Tiêu Kỳ nhú mày, nhất thời cũng không nhớ ra được người đắc tội Lý Chiêu Nghi là ai. Ngược lại hần ta có chút ấn tượng với Lý Chiêu Nghi.

Là một đại thái giám khéo hiểu lòng người, Quân Trường An nhìn Hoàng thượng nhú mày thì biết rõ Hoàng thượng không nhớ gì chuyện đó. Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, nào có tinh thần mà nhớ mấy chuyện nhỏ này.

Bị Lý Chiêu Nghi giáng chức xuống Tiểu Y, tốt nhất cả cuộc đời đều không xuất hiện trước mặt hoàng thượng. Trước đây Quân Trường An cũng chưa từng thấy qua vị Tô tiểu chủ này. Dù hần ta biết chuyện kiện cáo này nhưng ai bảo Lý Chiêu Nghi được sủng ái hơn so với Tô Tiểu Y, vậy thì nàng phải chịu thiệt thòi.

Có thể hôm nay vì tránh mưa mà Hoàng thượng rảnh rồi ghé đến đây. Nhưng đó cũng là ông trời xếp đặt, chẳng liên quan gì đến Quân công công.

Hướng chi lúc ở sân nhìn thấy Tô Tiểu Y thì hần ta hiểu ngay lập tức vì sao nàng lại bị xếp ở chỗ này. Nét mặt, ánh mắt hơi giống quý phi, Lý Chiêu Nghi lại là tay sai của quý phi. Nghĩ đến vị quý phi nương nương cao ngạo kia, ha ha, trong mắt nàng làm gì có mấy kẻ nô tài như hần ta. Hần ta cũng thích gây chút khó khăn cho quý phi vậy.

Hoàng đế không nói gì, Quản Trường An cũng không dám tự ý. Nhưng thấy đồ đệ của mình đang lấp ló ngoài rèm cửa, hắn ta bèn định thần quyết định khẽ nói: “Hoàng thượng, Tô tiểu chủ đang chờ bên ngoài.”

Có thể làm đến chức đại tổng quản bên cạnh hoàng thượng, trong lòng Quản Trường An luôn có sự cân nhắc. Hắn ta không bao giờ nói xấu bất kỳ chủ tử nào trước mặt hoàng thượng. Bây giờ giúp đỡ Tô tiểu chủ, sau này nếu nàng có thể thăng vị phần thì cũng coi như món nợ ân tình. Nếu nàng không có phúc khí, Hoàng thượng đã đến bên cạnh mà cũng không thể xoay người thì không đáng để hắn ta phí tâm tư.

Tiêu Kỳ ngồi ở trên sập lớn, nhìn lướt qua mấy thứ đặt trên bàn, trong lòng cũng không nhớ tới vị Tô Tiểu Y này rốt cục mắc lỗi gì, chỉ nhớ rõ nàng bị nói là người không có quy củ. Hắn biết khá rõ tính cách Lý Chiêu Nghi, lại nhớ tới dáng người nhỏ bé của Tô Tiểu Y, một chủ tử cùng nô tài ra ngoài sân quét nước.

“Truyền vào.”

“Vâng.”

Quản Trường An vội vàng vén rèm đi ra ngoài. Ngoài cửa Tự Cẩm vừa thay quần áo, trang điểm đang được Vân Thường diu đứng chờ. Thấy Quản Trường An đi ra, Vân Thường vội vàng hành lễ, cẩn thận hỏi: “Công công, chủ tử chúng ta cần gặp Hoàng thượng một lần, mong ngài giúp đỡ.”

Quản Trường An cười tủm tỉm nói: “Mời Tiểu chủ.”

Vân Thường không để ý Quản Trường An không trả lời, nàng ta nhìn chủ tử của mình đầy vui mừng, khẽ đẩy nàng.

Trong lòng Tự Cẩm cũng hơi lo lắng. Nhìn khuôn mặt tươi cười của đại hồng nhân cạnh hoàng thượng, nàng cũng không dám chắc. Hiên này tuy là của nàng nhưng có bốn thái giám đứng canh cổng, chưa nói đến mấy người đang lăng xăng chế củ nấu nước, người đứng chờ làm chân chạy việc ngoài kia. Chỉ nhìn thấy từng dãy người cũng đã khiến cho là ai cũng phải thẩn thẩn vài phần.

Nhất là nàng đã chứng kiến chuyện Tôn thái nữ, dù Tự Cẩm không sợ đến vỡ gan thì cũng thật sự bị quy củ trong hoàng cung làm kinh sợ. Nàng không hiểu vì sao Quản Trường An lại vui vẻ với nàng như vậy. Nhưng nàng biết rõ Diêm vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi, nên gật đầu cảm tạ Quản Trường An “Làm phiền Quản công công.”

Quản Trường An tự mình vén rèm, mời Tự Cẩm vào. Vân Thường không thể vào theo, chỉ dám đứng ngoài, trong lòng cầu thần bái phật mong ông trời phù hộ cho tiểu chủ thuận lợi trôi chảy, được lọt vào mắt xanh Hoàng đế, từ nay về sau có thể hưởng thái bình.

6. Chương 6: Thế Là Bị Ghét Bỏ Ừ

Căn phòng này Tự Cẩm ở cũng khá lâu, chắc hẳn so với Hoàng đế vừa đến quen thuộc hơn nhiều. Nhưng không biết có phải do một đoàn tiểu thái giám đứng bên ngoài hay là long uy của hoàng đế quá lớn mà nàng vào phòng cũng không có cảm giác đó là nhà của mình.

Muốn khóc!

Nàng không biết rõ Tiêu Kỳ. Vân Thường và Trần Đức An bên cạnh nàng cũng chỉ là nô tài thấp bé nhất trong cung, chỉ biết rất ít về hoàng đế. Họ chỉ biết là hoàng thượng là người rất nghiêm khắc, đặc biệt coi trọng quy củ.

Chao ôi, nhìn lại lịch sử trên dưới năm nghìn năm thì biết, nếu hoàng đế có tính cách như vậy thì chắc chắn có nhiều thành tựu. Người kiểu này không có nhu cầu cao với sắc đẹp, họ yêu nhất là quyền lực.

Tự Cẩm trước hết cầu nguyện cho mình, có nhan sắc cũng chưa chắc dùng được!

Nàng nhẹ bước, lưng thẳng, đầu cúi khê khàng vào phòng. Hai tay đặt bên hông, vững vàng khom người quỳ xuống nhưng vẫn bảo trì một tư thế đẹp thật không dễ dàng. Lần đầu tiên hành đại lễ với hoàng đế, “Nô tì thỉnh an Hoàng thượng”

Tiêu Kỳ ngồi trên giường gần cửa sổ nhìn thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn, nét ngây thơ còn in rõ trên mặt nhưng đã cố tình giả làm cho mình già dặn hơn, nghiêm trang thỉnh an. Người này vừa được chải đầu trang điểm, so với thiếu nữ đầu bù tóc rối vừa thấy trong sân thì dễ nhìn hơn nhiều. Hắn nhìn lướt qua rồi cẩn thận nhìn kỹ lại, suy nghĩ đầu tiên xộc vào đầu hắn là: khi nào mà hậu cung của trẫm lại tuyển một đứa bé thế này!

Cảm giác quý quái này khiến Tiêu Kỳ một lát sau mới phục hồi tinh thần lại. Nhìn thấy Tự Cẩm còn nửa ngồi nửa quỳ nguyên xi chỗ đó. Chắc do tuổi còn nhỏ, nàng có vẻ không chịu đựng nổi, cả thân mình khê lung lay nhưng gương mặt nhỏ nhắn vẫn cố gắng giữ trấn định...

Tiêu Kỳ khê ho nói, “Đứng dậy đi.”

Trong lòng Tự Cẩm thầm mắng. Nếu hắn không cho nàng đứng lên chắc nàng muốn té xuống đất. Buổi sáng chưa ăn cơm, lại làm việc lâu như thế, sức khỏe tiêu hao nghiêm trọng. Nếu được ăn no như bình thường thì nàng vẫn có thể đứng quỳ thêm chút nữa.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Tự Cẩm cắn răng đứng lên, tư thế nửa đứng nửa quỳ này rất khó chịu, đứng một lát là tê hết chân.

Tiêu Kỳ thấy trán trắng mịn như ngọc của Tự Cẩm lấm tấm mồ hôi, nét mặt căng thẳng khẩn trương. Nhỏ bé thế này sao có thể lưu lại trong cung. Làm như hắn là con quỷ háo sắc, ngay cả đứa bé cũng không tha.

Nhìn mặt hoàng đế bỗng cau lại, Tự Cẩm cũng không biết lý do, chỉ thấy tim đập nhanh khẩn trương, nàng có chọc tức hắn đâu?

Xét thấy mình chưa hiểu rõ về tính tình của hoàng đế, hắn lại là người tôn trọng quy củ. Vóc dáng này còn chưa có điều kiện tranh thủ tình cảm, thân thể còn chưa phát triển, vẫn chỉ là đứa bé. Trong tình hình này, tranh sủng là một hành vi ngu xuẩn, tốt nhất là ít nói ít làm.

Quan trọng là chưa nói, chưa làm gì mà nét mặt đã đen như thế, trời ơi, tính tình vị hoàng đế này cũng thật là kỳ quặc!

“Ngồi xuống đi.” Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm nơm nớp lo sợ, lẽ nào hắn rất đáng sợ sao? Nhát gan như thế, ngồi cũng không dám ngồi thì làm sao chọc giận Lý Chiêu Nghi nhỉ?

Hoàng đế chợt nghiêm túc suy nghĩ.

Cái mông được ngồi xuống, cả người đều cảm thấy thả lỏng. Quét sân bên ngoài lâu như vậy đã đau lưng, mỏi chân từ sớm. Lúc này lại đứng quỳ lâu như thế, dù tinh thần bên ngoài còn có vẻ thông dong nhưng người bằng sắt cũng không chịu nổi.

Quản Trường An bưng khay trà tới, trên đặt một bình trà mới ngâm.

Khay trà sơn đỏ thẫm, bình trà vẽ rồng vàng uốn lượn, ly trà tô rồng ngũ sắc và hương trà thơm ngào ngạt!

Những thứ này đều không phải đồ trong nhà của nàng. Hoàng đế đến chỗ tần phi, còn tự mình mang theo vật dụng hàng ngày!!!

Thế là bị ghét bỏ ư.

7. Chương 7: Hoàng Đế Cười Thật Kỳ Lạ

Tự Cẩm cảm giác mình bị tổn thương nặng nề!!!

Dù vậy, lúc Quản Trường An bưng trà đến, nàng cũng không dám ngồi đó mà vội vàng đứng dậy đỡ ly trà, khẽ đặt trước mặt Tiêu Kỳ, sau đó lại rón rén trở về ngồi chỗ cũ.

Quản Trường An kinh ngạc nhìn khay trà trống trơn, dường như không thể tin được Vị Tô Tiểu Y này đã tranh mất việc của mình!

Tiêu Kỳ cũng bất ngờ liếc sang Tự Cẩm, thấy Quản Trường An đứng trời trông như bị sét đánh, sự tức giận vì gặp mưa cũng vơi đi ít nhiều. Hắn cười khê, phất phất tay với Quản Trường An.

Quản Trường An trong lòng thực sự không cam tâm, nhưng nhìn thấy hoàng đế cười vui vẻ như vậy, lòng hắn ta cũng thở phào một cái. Hắn ta nghĩ tới lần đầu tiên bị người khác tranh mất phần, dù cho là Hoàng hậu hay quý phi thì cũng chưa từng giành việc trước mặt hoàng đế với hắn ta.

Hôm nay bị một Tiểu Y đoạt danh tiếng, nhưng vì làm Hoàng thượng vui nên sẽ không tính toán với nàng.

Tự Cẩm cũng hiểu rõ tình thế. Khi này, dù một chủ một tớ này không nói điều gì, nhưng nàng thấy nét mặt Quản Trường An tựa như bị ăn phải cục xương. Nàng chỉ có bưng một ly trà thôi mà?

Còn nữa, hoàng đế lại còn cười, cười cái ...!

Hoàng đế cười thật kỳ lạ.

Một chủ một tớ này đều rất khác thường, nàng đã xem nhiều chuyện tranh đấu trong hậu cung, nhưng thật sự là không hiểu nổi.

Nàng chỉ bưng một ly trà thôi mà.

Ngoài cửa sổ vẫn thấy các cung nhân cầm dù chạy qua chạy lại. Đến giờ, Tự Cẩm đã biết họ đang bận làm gì rồi. Cũng không biết hoàng đế đi tới chỗ hoàng hậu hay quý phi thì có tự mang vật dụng hàng ngày của mình hay không.

Ôi!

Nàng không hiểu nhiều về hoàng đế, cũng không biết nói chuyện gì mới an toàn nhất. Nhưng nếu cứ ngồi đây im lặng thế này thì càng không được. Nếu có cách nào đó khiến người ta gần gũi mà không khó chịu mới là tốt nhất. Chuyện này cũng phải có kỹ năng.

Tự Cẩm còn chưa được học kỹ năng này, giờ hết đường xoay sở.

Cũng may ông trời gửi hoàng đế tới đây, nên rốt cuộc là không nở làm nàng thất vọng. Ngay khi Tự Cẩm đang vắt hết trí óc ra để nghĩ xem tiếp cận hoàng đế như thế nào thì hoàng đế chợt hỏi “Đây là cái gì?”

Kỳ thật hôm nay tâm trạng Tiêu Kỳ rất xấu, không muốn nói gì hết. Nhưng nhìn thấy Tiểu phi tử của mình bị dọa mất mặt, sắp khóc đến nơi, hắn đành phải chủ động nói chuyện phá vỡ sự im lặng. Hắn cũng rất tò mò với mấy thứ trên bàn, thuận tiện đáng thương nàng mà thôi.

Nghe Tiêu Kỳ hỏi, Tự Cẩm nhìn lên bàn. Vừa nhìn thấy thì giật cả mình. Trên bàn đặt bộ cờ nhảy, là do hôm qua nhàn rồi nàng rủ Vân Thường chơi. Bàn cờ này đã cải tiến để phù hợp với các quy tắc của cổ đại. Do đó, Vân Thường học rất nhanh. Hôm qua hai người chơi cả ngày mà không chán, là một trò chơi giết thời gian cực vui.

Nhưng hôm qua chơi vui quá đã quên mất đi. Hoàng đế vừa hỏi, trong đầu Tự Cẩm xoay như chong chóng để tìm câu trả lời, ngoài miệng thì nói: “Là trò chơi nô tì trong lúc rảnh rỗi chơi để giết thời gian, không dám khoe ở nơi thanh nhã.”

Nàng nghĩ có câu không dám khoe ở nơi thanh nhã này thì hoàng đế không sẽ hỏi tới, cũng không dám nhắc đến nữa, nói nhiều sai nhiều.

“Ồ? Trẫm chưa bao giờ thấy trò chơi như thế này, nàng nói rõ chút xem nào.” Tiêu Kỳ khá thú vị nhìn bàn cờ đơn sơ trên bàn... Hình như là đánh cờ thì phải?

Hắn cũng không dám chắc.

Tự Cẩm tái mặt, nhưng cũng không dám không trả lời, chỉ có thể cố gắng hết sức miêu tả theo trí tưởng tượng của mình, nói đến những điểm thú vị nhất của trò chơi chắc là được chứ gì?

“Bẩm hoàng thượng, đây gọi là cờ nhảy, kỳ thật chơi rất đơn giản. Chỉ cần đồ xúc xắc và chạy quân cờ. Thư sinh gặp thư viện phải đọc sách thì đi tới, đào phạm gặp tướng quân muốn chạy trốn giữ mạng sẽ phải lui, hòa thượng thấy chùa miếu vào miếu thắp hương đi tới, nếu đụng đường thì phải lui về phía sau, cuối cùng ai đến đích trước thì thắng.”

Trò chơi này nói đơn giản thì cũng không đơn giản. Có phần may mắn, cũng phải tính toán xem đi thể nào có lợi nhất.

Vân Thường chơi với nàng, 10 ván thì thua 8 ván, quá sáng khoái!

8. Chương 8: Nàng Rất Thèm Thịt

Tự Cẩm vẫn cho rằng mình rất thông minh, ít nhất nàng có kiến thức của trên dưới năm nghìn năm lịch sử. Nhưng không biết vì sao, lần đầu tiên đánh cờ, nàng thua hoàng đế 5 ván?

Chuyện này không khoa học chút nào.

Nhìn Tự Cẩm cau mày nhăn trán, Tiêu Kỳ cười thích thú hạ một quân cờ. Lại thắng.

Tự Cẩm nghi ngờ sự thông minh của mình, trừng mắt nhìn Tiêu Kỳ, sao lại như vậy?

Lúc ấy, tâm trạng Tiêu Kỳ đặc biệt vui vẻ. Sự tức giận của hắn đã tiêu tan dần dần. Hắn sẽ không nói cho Tự Cẩm biết hắn là cao thủ đồ xúc xắc. Muốn khống chế mấy nước là chuyện dễ như trở bàn tay. Thấy nàng nhú mày như vậy, mặt đầy vẻ trầm mòi như tơ vò thật sự rất thú vị.

Quản Trường An rón rén đi tới thì nhìn thấy Tô Tiểu Y mày nhú lại đến độ có thể kẹp chết con muỗi, Hoàng thượng ở đối diện thì cười như hoa đón gió xuân, trong lòng run lên. Quả nhiên hắn ta đã coi thường Tô Tiểu Y.

Dù hắn ta hầu hạ hoàng thượng đã vài chục năm, nhưng khi hoàng thượng tức giận thì hắn ta cũng không dám thở mạnh. Nhưng nhìn về mặt Tô Tiểu Y thì hình như là không biết gì cả.

Chà chà, người ngốc có ngốc phúc.

“Bẩm, Hoàng thượng ăn trưa ở đâu ạ?” Chỗ ở của Tô Tiểu Y quá nhỏ. Để hoàng thượng ăn trưa ở đây thì quá thiệt thòi. Hơn nữa dựa theo tính cách của Hoàng thượng, khả năng là phải về Điện Sùng Minh. Hắn ta không dám tự quyết đành phải đến xin ý chỉ.

Tiêu Kỳ nhìn sắc trời. Bên ngoài trời đầy sương mù, tiếng mưa rơi tí tách qua cửa sổ vọng vào. Chỗ của Tô Tiểu Y dù khá nhỏ hẹp nhưng được thu dọn rất sạch sẽ. Bình sứ trắng đặt trên bệ cửa sổ còn cắm mấy đóa hoa tươi. Lư hương lau bóng loáng đến độ có thể phản sáng, hương thơm lượn lờ. Trên kệ đối diện đặt vài cuốn sách, xem ra là thường xuyên lật giở. Tuy đơn sơ nhưng ngược lại thêm vài phần cổ kính hàm súc.

“Đặt ở trong này đi.”

“Dạ.”

Quản Trường An lui ra ngoài, trong lòng hơi phức tạp nhìn Vân Thường đứng chờ ngoài cửa. Vị Tô Tiểu Y nhìn có vẻ hơi ngốc, nét mặt dịu dàng này, ở cùng hoàng thượng mà còn không biết kêu cầu, chỉ lo nhìn chăm chăm vào bàn cờ. Nhưng hết lần này tới lần khác Hoàng thượng vẫn muốn ở lại dùng bữa. Chỗ ở rách nát thế này thật là ủy khuất Hoàng thượng.

Trần Đức An cười tươi rồi chào Quản Trường An. Miệng cười, tay kéo đầy nhiệt tình, cứ như Quản Trường An là người thân thất lạc bao nhiêu năm của hắn ta. Chờ đến khi Quản Trường An nói hai chữ ăn trưa, Trần Đức An giống như nghe thấy tiếng thần phán, cười đến phát ngốc.

Quản Trường An đá Trần Đức An một cái, “Thất thần làm gì, còn không mau làm việc.”

Trần Đức An bị đá một phát không để ý chút nào. Hoàng thượng ở lại ăn trưa là chuyện tốt, khẳng định tiểu chủ bọn họ đã lọt mắt xanh của Hoàng thượng.

Quả là cây vạn tuế ra hoa, chuyện vui lớn đây.

Từ lúc bị Lý Chiêu Nghi cáo trạng giáng chức đến Y Lan Hiên này, hắn ta luôn cảm thấy không còn hy vọng. Nhất là sau chuyện của Tôn thái nữ khiến ba chủ tớ bọn họ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Ai ngờ còn có hôm nay!

Trần Đức An ghi khắc trong lòng nhất định mình phải làm tốt chuyện này, khiến Hoàng thượng nhớ kỹ tiểu chủ nhà bọn họ. Hắn ta kéo Vân Thường nhanh chóng dọn dẹp phòng một lần nữa, nhìn xem có chỗ nào chưa ổn. Trong này bày đồ ăn, sẽ do ngự thiện phòng sắp xếp, không thể qua loa được.

Phần lễ của Tiểu Y vốn rất ít. Tự Cẩm lại còn là người đắc tội Lý Chiêu Nghi bị giáng chức. Vì chuyện này mà phần lễ của nàng bị cắt xén càng nhiều. Giờ nhìn thấy một bàn thức ăn đầy màu sắc hương vị, cả người lẫn mắt đều muốn tỏa sáng.

Nàng rất thêm thịt!

9. Chương 9: Dám Can Đảm Cười Trăm

Trong Y Lan Hiên thật sự rất nhỏ. Nếu ở hiện đại thì cũng chỉ coi như có 1 phòng khách, 1 phòng ngủ, ngoài có ban công nhỏ. Y Lan Hiên chia thành 2 phần, giữa sân có một bức tường ngăn, ở bên kia chính là nơi ở của Tôn thái nữ đã bị đưa ra ngoài.

Phòng phía Tây là phòng ngủ của Tự Cẩm. Chỗ bọn họ đánh cờ chính là phòng khách, kế bên ngoài là ban công nhỏ, chỗ Vân Thường đi tới lui, để ít đồ.

Bày bữa trưa?

Chỗ nào đây?

Chuyện lớn rồi.

Hoàng đế chỉ nói một câu ăn trưa thì cả đám người phía dưới khó xử. Quản Trường An lại đá Trần Đức An, quay đầu nhìn lại căn phòng cũng không biết phải làm gì. Chỗ nhỏ thế này còn không bằng nơi hắn ta ở.

Tự Cẩm rốt cục là người trưởng thành, nghe bảo bày bữa trưa thì trừ việc mừng vui vì sắp được ăn thịt, nàng nghĩ ngay đến chuyện chỗ này quá nhỏ cho ngự thiện phòng bày biện đồ ăn!

Nhưng nàng cũng mặc kệ, bữa ăn là do hoàng đế muốn sắp xếp, phòng cũng của hắn ban cho. Không có chỗ đặt bát đĩa thì đáng đời hắn thôi!

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới còn bị mây đen bao phủ, không biết nghĩ ra cái gì mà lát sau liền mặt mày hớn hớn. Hắn phát hiện vị Tô Tiểu Y này hơi ngốc... Đúng là ngốc! Lúc thì ngây ngô, lúc thì hớn hớn, lúc lại nhú mày. Đây là kiểu người có tâm tư đơn thuần không dấu được chuyện gì, tất cả cảm xúc đều thể hiện trên mặt.

Đến khi Quản Trường An vào hỏi, Tiêu Kỳ cuối cùng cũng hiểu được Tự Cẩm đang cười chuyện gì, thật là to gan!

Quản Trường An trong lòng thấp thỏm. Lần đầu tiên trong cuộc đời hầu hạ hắn ta bị đặt vào thế bí như vậy. Mà lại do chỗ Hoàng thượng ăn trưa quá chật chội. Chuyện này cũng không thể trách hắn ta. Bình thường hoàng thượng rất ít khi đến chỗ những tần phi có vị phần thấp. Dù có đi cũng chỉ tới uống trà rồi về. Nếu kêu người hầu hạ thì cũng gọi đến Hợp Nghi Điện, làm gì có chuyện đến một chỗ đơn giản thế này.

Có lẽ hôm này ông trời xui khiến?

Quản đại tổng quản lần đầu tiên hết chỗ nói. Hắn ta cũng chẳng có lý do để đổi nhà!

Tiêu Kỳ liếc Tự Cẩm đang cúi đầu cười trộm, rồi nhìn thấy Quản Trường An cũng cúi đầu hận không có cái lỗ chui xuống, thần nhiên nói: “Tiện sao thì làm.”

Quản Trường An thở phào một cái, vội vàng lui ra ngoài. Trên trán đầy mồ hôi. Hắn ta cảm giác mình hơi hoa mắt, Tô Tiểu Y đang cười trộm thì phải? Không thể nào, chủ tử nào mà có gan cười Hoàng thượng?

Nhất định là mình hoa mắt.

Quản Trường An ra ngoài. Đến lúc Tiêu Kỳ quay đầu lại thì thấy Tô Tiểu Y đã ngồi ngay ngắn. Môi mím lại, khuôn mặt thanh thoát, đôi mắt trong veo như nước nhìn bàn cờ chằm chằm. Vẻ nghiêm túc kiên định đó cũng khiến hoàng đế tưởng mình hoa mắt thấy nàng cười trộm!

Chắc là cũng nghĩ ra, biết rõ cười trộm là sai nên vội vàng sửa chữa!

Nói nàng ngốc nhưng cũng còn khá thông minh. Chỉ là khiến người ta dở khóc dở cười.

Tiêu Kỳ phát hiện mình không có cách nào trị tội nàng.

Nghĩ lại thì mình cũng buồn cười, cùng một đứa bé tranh đấu nhiệt tình, quả là càng già càng con nít.

Mang trong lòng uất ức Tiêu Kỳ liên tiếp thắng Tự Cẩm 3 ván. Nhìn nét mặt Tự Cẩm dần dần tái đi, lòng hắn mới thoải mái.

Dám can đảm cười trộm, trộm cười nàng mới đúng chứ!

Nhưng đợi đến lúc ăn trưa, Tiêu Kỳ mới phát hiện mình vẫn coi thường vị Tô Tiểu Y này!

10. Chương 10: Vị Tô Tiểu Y Ngày Tám Đời Chưa Được Ăn CƠM Sao?

Mặc dù là bữa trưa đơn giản nhưng cũng đặt đầy trên bàn lớn.

Ba phần cháo, ngáo ngọt bát bảo, cháo mặn thịt gà xé và cháo trai. Ngoài ra có mì xào, phở nước, bánh vòng, thịt cuốn, rau cuốn ... Còn một hộp lớn xếp đầy dưa muối, thịt kho, rau ngũ vị, nấm hương, gà xông khói.

Đây mới chỉ là món khai vị, món chính còn chưa nói đến!

Tổ yến hầm vịt, thịt hầm măng cách thủy, tủy sừng nhúng dấm, gân hươu hầm nhừ, cá xào, xương sườn hầm cà, nấm bò xào cà rốt...

Từ lúc xuyên tới chỗ này, điều thiết thời nhất của Tự Cẩm chính là ăn uống. Nàng biết đồ ngự thiện phòng đưa tới đều là cho heo ăn. Chắc vì đắc tội Lý Chiêu Nghi, lại còn bị hoàng đế giáng chức đến Y Lan Hiên nên mỗi lần Trần Đức An đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn đều là những thứ khô khốc. Vài chén cơm với đồ ăn đã đông lạnh, nhìn thấy cả váng mỡ trên mặt, tựa như đồ còn dư lại.

Nhưng ở dưới người ta nên không thể không cúi đầu. Dù căn rằng ăn để bảo trì cuộc sống nhưng cứ ăn hoài cũng thấy ớn lạnh.

Giờ nhìn một bàn đầy thức ăn nóng hổi thơm lừng, Tự Cẩm cũng có thể nhận ra ánh mắt mình tỏa sáng!

Không tránh được, nàng thêm ăn.

Nghĩ lại kiếp trước, dù sao nàng cũng là một chuyên gia dinh dưỡng, không bao giờ để mình thiết thời về đường ăn uống. Từ lúc xuyên tới đây, tất cả đều như địa ngục, đến giờ ăn thì đặc biệt buồn nản!

Có đồ ăn ngon, hơn nữa cơ hội như thế này có khi chỉ gặp một lần trong đời. Nàng đương nhiên phải ăn uống thoải mái. Nhưng trước mặt hoàng đế, làm sao để ăn được nhiều nhất mà vẫn giữ hình tượng tốt đẹp cũng phải có kỹ xảo.

Tiêu Kỳ bảo đảm cuộc đời này của mình chưa từng thấy cảnh ăn cơm như thế. Tô Tiểu Y chỉ đưa một lượt đũa, ba bốn lát thịt bò biến mất. Lại đi lượt qua, đĩa thịt cừu thiếu mấy miếng, không chỉ kẹp lấy phần cá dày nhất mà một nửa đĩa bong bong cá cũng không còn...

Không cần nói Tiêu Kỳ, mấy tiểu thái giám đứng hầu cơm một bên cũng không chớp mắt, cả người ngây ra. Quản Trường An vừa rón rén đi vào cũng bị thủ đoạn ăn uống hung mãnh của Tự Cẩm làm kinh hoàng, trừng mắt đứng như trời trồng.

Vị Tô Tiểu Y này tám đời chưa được ăn cơm sao?

Tự Cẩm đang ăn khoái trá thì cảm thấy không thích hợp. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy nét mặt của ba người đối diện, trong lòng chợt cảm thấy xấu hổ. May là lúc đó cũng ăn lưng lưng bụng liền chậm rãi từ tốn nhai giả vờ thực nữ. Kỳ thật lúc này nàng thể hiện cũng rất thực nữ đấy chứ. Chả phải vì đói quá mà ăn hơi nhanh sao, vậy mà mấy người cũng bị dọa đến thế à.

Kiểu này mà đi bộ đội thì có mà đói đến lả người, chân đi không nổi ấy. Đi bộ đội, ăn nhanh cũng là một kỹ năng!

Tiêu Kỳ thấy Tô Tiểu Y nhìn hẩn xong thì không dám ăn như trước, chỉ cúi đầu ăn từng tiếng từng miếng nhỏ như mèo. Chắc lại bị dọa sợ rồi? Nhìn nàng gầy gò chỉ có da bọc xương, còn phải đi theo hai nô tài làm việc nặng học. Hẩn vẫn tự cho mình không phải là ông vua cay nghiệt, nhưng để phi tử của mình gầy thế này thì hẩn không vui chút nào.

Nhỏ như vậy cũng chỉ là đứa bé, hẩn bèn gấp một con tôm đã lột vỏ đặt vào chén Tự Cẩm.

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, mắt to tỏa sáng. Hành vi này chứng tỏ hoàng đế thật sự là người tốt.

Tiêu Kỳ không hề biết mình đã được nàng coi là người tốt, thấy nét mặt Tự Cẩm đầy cảm động lại gấp cho nàng một miếng bánh gạo nếp.

Quản Trường An lặng lẽ lui xuống, trước khi ra ngoài bước tới nhìn hộp cơm của Tô Tiểu Y đặt bên cạnh. Hẩn ta mở nắp hộp cơm, nhìn bên trong liền hiểu ngay.

Bên trong hộp đựng đồ ăn. Thức ăn của Tô Tiểu Y tất nhiên là không cần đưa lên. Có điều biết đặt ở chỗ này chứng tỏ nô tài của Tô Tiểu Y cũng là người nhanh tay lẹ mắt.

Tuy vậy, có đặt ở đây mà Hoàng thượng không hỏi tới thì Quản công công hẩn cũng không có ý định tổ khổ thay Tô Tiểu Y.

11. Chương 11: Người Nhát Gan Như Vậy Cũng Dám Đắc Tội Lý Chiêu Nghi Ừ?

Cung tiền hoàng đế đi, Tự Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm. Nằm vật lên giường, nàng cần phải nghỉ ngơi.

Vân Thường nhẹ bước tới, thấy tiểu chủ nằm dựa nệm khẽ gọi: “Tiểu chủ.”

Tự Cẩm không muốn mở mắt nhưng cũng nhòm dáy nghiêng đầu nhìn nàng ta. Nàng biết Vân Thường có chuyện muốn hỏi nhưng không dám nói.

Tại chốn hậu cung nghiêm khắc này, làm gì có chuyện nô tài dám nói thẳng chủ tử, không muốn sống chẳng?

“Có chuyện gì vậy?” Trong đầu Tự Cẩm đang tràn ngập chuyện gặp gỡ hoàng đế hôm nay, không biết mình có để lại ấn tượng xấu gì hay không. Ở chốn hậu cung này, nàng có thể xoay người hay không hoàn toàn dựa vào hoàng đế. Vậy mà hôm nay nàng chỉ lo ăn, trời ơi, cái miệng làm hại cái thân mà!

Thiếu ăn một bữa sẽ chết ư!

Vân Thường cũng có nhiều điều muốn nói nhưng không dám hỏi, chỉ nói vòng quanh: “Buổi trưa, Quần công công thấy đồ ăn của người.”

“Ồ.” Tự Cẩm trả lời. Nhìn thấy thì sao chứ? Ngày hôm nay gặp gỡ vị đại danh鼎鼎 thái giám tổng quản này, nàng mắt lửa người vàng biết ngay đây không phải kẻ dễ lừa gạt. Dù hắn ta có thấy hộp thức ăn thì người này cũng tuyệt đối không chủ động nói gì trước mặt hoàng thượng.

Trừ phi Hoàng thượng hỏi tới.

Nhưng Hoàng thượng sẽ hỏi sao?

Một ngày nhiều việc phải xử lý như vậy, hậu cung thì có quá nhiều mỹ nhân làm vui mắt. Đối với nàng, có thể hoàng đế đảo mắt đã quên hết trong đầu.

Sùng Minh Điện.

Tiêu Kỳ đặt bút lông xuống, vịn tay thả lỏng. Quần Trường An bên cạnh lập tức dâng trà đến, cẩn thận tránh đi mấy tấu chương trên bàn, đặt ly trà vào chỗ trống.

“Chuyện giữa Tô Tiểu Y và Lý Chiêu Nghi là sao vậy?”

Sau khi rời khỏi Y Lan Hiên, Quần Trường An đã sai người tìm hiểu rõ ràng. Hoàng thượng chưa chắc đã hỏi tới nhưng vạn nhất hỏi tới mà hắn ta không biết gì thì chính là thất trách.

Nghe Hoàng thượng hỏi, Quần Trường An trong lòng thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa thôi, may là hắn ta đã kêu người hỏi thăm. Lúc đó hắn ta cúi đầu bước tới trả lời: “Bẩm hoàng thượng, nô tài đã kêu người hỏi thăm qua, nói là Tô Tiểu Y xông tới va chạm Lý Chiêu Nghi, làm cho Lý Chiêu Nghi tức giận, răn dạy Tô Tiểu Y không có quy củ.”

Sau đó Lý Chiêu Nghi nhân cơ hội thị tẩm liền cáo trạng. Hoàng đế chưa gặp Tô Tiểu Y, nào để ý là chuyện gì, nghe Lý Chiêu Nghi nước mắt lưng tròng kể ury khuất, liền giáng chức Tô Tiểu Y. Từ Ngũ phẩm Tiểu Nghi rớt xuống hạng chót, còn bị đưa tới Y Lan Hiên. Thật sự là quá xui xẻo.

Nhưng Quần Trường An là người thông minh, nói bao nhiêu cũng không hề nhắc tới chuyện hoàng đế hạ lệnh giáng chức, mở môi khép miệng ra đều là do Lý Chiêu Nghi. Chuyện này có người không đứng thì tuyệt đối cũng không phải là Hoàng thượng. Bây giờ rõ ràng Hoàng thượng quan tâm đến Tô Tiểu Y, như vậy Lý Chiêu Nghi phải là người chịu xúi quẩy.

Ha ha.

Thấy Hoàng thượng dường như chú ý Tô Tiểu Y, hắn ta lập tức nhắc đến chuyện hộp cơm thì thấy mây hoàng đế nhíu lại.

Quần Trường An nghĩ thầm, đây cũng không phải là ta nhằm vào Lý Chiêu Nghi, ai bảo nàng ta không được lòng trời, đưa Hoàng thượng tới chỗ đó. Có thể là đúng lúc nhưng hết lần này tới lần khác đưa đến trước mặt Tô Tiểu Y.

Ôi trời, vận khí này, quả là...

Tiêu Kỳ khê gõ ngón tay lên mặt bàn, một lát sau mới nói: “Lấy bản đồ hoàng cung ra đây.”

Quần Trường An trong lòng hơi run lên nhưng cũng không dám trì hoãn, khom lưng trả lời: “Vâng”

Chân Quần Trường An như cưỡi gió, nhanh chóng tìm được bản đồ, lau chùi sạch bụi rồi mới hai tay dâng đến trước mặt hoàng thượng.

Tiêu Kỳ mở bản đồ đặt trên bàn, tìm một lát mới thấy Y Lan Hiên.

Chỗ này nằm gần cuối hậu cung. Trí nhớ đột nhiên nghĩ tới cảnh ba chủ tớ quét nước mưa trong sân. Lông mày hắn cau lại. Hắn giáng chức nhưng cũng không hề nói phải đưa tới chỗ rách nát như vậy mà.

Nơi như thế người có thể ở sao?

Hắn nhìn bản đồ một lần nữa. Một đứa bé còn chưa lớn, vừa vào cung liền gặp chuyện như vậy. Nhớ tới vẻ sợ hãi của nàng lúc ăn cơm, mặt càng cau lại.

Người nhát gan như vậy cũng dám đắc tội Lý Chiêu Nghi ư?

Nhớ nét mặt đáng vóc Tô Tiểu Y, hoàng đế như có chút suy nghĩ.

12. Chương 12: Trường Nhạc Cung Thật Sự Là Cái Tên Rất Hay Đây

Trong Sùng Minh Điện, Tiêu Kỳ đang xem kỹ bản đồ. Quản Trường An lẳng lặng đứng ở một bên như cây cọc gỗ, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Ngoài cửa sắc trời tối dần. Một tiểu thái giám rón rén vào đốt đèn trong điện lớn. Qua rèm cửa dày hắn ta thấy bóng của đồ đệ Đồng Ý. Quản Trường An ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, thấy hắn vẫn đang nhìn bản đồ liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Ra lớn điện, Đồng Ý vừa thấy sư phụ hắn đi ra vội vã chào rồi cười nịnh nọt, “Sư phụ, người của Kính sự phòng đang chờ bên ngoài.”

Quản Trường An thấy Đồng Ý nói chuyện này thì biết ngay tên kia chắc nhận thứ tốt của người khác. Nhưng hôm nay hắn ta sẽ không quan tâm chuyện này. Hoàng thượng đang bận rộn, làm sao có thời gian gặp người của Kính sự phòng. Huống chi mấy kẻ nô tài ở dưới này, tên nào chả ao ước được hầu hạ trước mặt hoàng thượng thay hắn ta. Đừng thấy trước mặt gọi Sư phụ thân thiết như vậy, ai biết trong lòng bọn họ nghĩ gì.

Nghĩ vậy, Quản Trường An cười một tiếng, liếc nhìn Đồng Ý chậm rãi nói: “Vậy thì chờ xem, người không thấy Hoàng thượng đang bận sao, ngay cả ta cũng không dám quấy rầy, cứ chờ đi.”

Nghe vậy Đồng Ý cũng không dám nói gì thêm, vội vàng cười nói: “Vâng, vâng, chờ một lát cũng không sao. Sư phụ ngài phải vất vả rồi, con xoa bóp cho ngài?”

Biết rõ Đồng Ý đang cố nịnh bợ, Quản Trường An cũng giả bộ đá hắn ta một cái mắng khê: “Nhanh rút đi.”

Quản Trường An không quan tâm đến Đồng Ý nữa, lại đi vào điện lớn làm cọc gỗ.

Chờ đến khi không thấy bóng Quản Trường An, Đồng Ý chửi thầm trong lòng. Hừ, có được Hoàng thượng coi trọng cũng chỉ là kẻ nô tài bưng trà dâng nước rửa chân cho người ta, đồ hống hách, hừ!

Phàm là người tiến cung làm thái giám thì đều phải đoạn tử tuyệt tôn, cả đời này không có người kế thừa hương khói. Do đó cơ trí đều hơn hẳn người bình thường. Đường kim hoàng thượng là người nghiêm khắc. Vậy mà mấy người bên cạnh có bị đối thì Quản Trường An vẫn cứ một mực đứng ở vị trí này. Phần bản lĩnh này khiến cho toàn bộ thái giám trong hoàng cung phải kính nể.

Đồng Ý dựa vào sự thông minh cơ trí nhiệt tình của mình cũng có chút danh tiếng ở Sùng Minh Điện. Sau đó hắn ta tốn nhiều tâm tư lẫn tiền bạc, nhận Quản Trường An làm sư phụ thì càng có thêm vây cánh. Dù trong mơ hắn ta cũng muốn thay thế sư phụ hầu hạ trước mặt hoàng thượng. Đáng tiếc Hoàng thượng vẫn thích Quản Trường An hầu hạ. Chuyện này làm hắn ta cực kỳ buồn bực, vẫn muốn tìm cơ hội xuất đầu.

Nhưng cơ hội này nào có dễ dàng như vậy chứ?

Trở lại điện phụ, tiểu thái giám của Kính sự phòng Đường Chúc Sinh nhanh chóng đi tới, tươi cười nhìn Đồng Ý, “Đồng ca ca, sao rồi, Hoàng thượng có muốn lật thẻ bài không?”

Đồng Ý đang bực tức liền gắt Đường Chúc Sinh: “Chờ đi, Hoàng thượng đang bận.”

Đường Chúc Sinh nghe vậy cũng không dám quấy rầy liền vội vàng nói: “Vâng, vâng, chờ một lát cũng không sao.” Nhưng nếu chờ lâu rồi vội lật thẻ bài thì các chủ tử trong hậu cung không kịp trang điểm xinh đẹp gặp thánh giá. Lúc đó lại trách bọn họ. Làm nô tài thật không dễ dàng chút nào.

Đồng Ý ngồi xuống, nhìn tiểu thái giám cúi thấp đầu đứng im này giờ, trong tay bưng một cái khay phủ lụa vàng, phía dưới xếp ngay ngắn một loạt thẻ bài. Chất liệu khác nhau, vị trí khác nhau. Xếp đầu tiên chính là Quý phi nương nương của Trường Nhạc Cung.

Trường Nhạc Cung, cái tên này rất hay đấy.

13. Chương 13: Lại Có Trò Hay Để Xem Rồi

Trong đại điện yên tĩnh đến nỗi một sợi tóc rơi cũng có thể nghe thấy. Thời gian chậm rãi trôi qua, Quần Trường An đứng không vững nữa. Giờ ăn tối cũng đến rồi, người của Kính sự phòng còn chờ bên ngoài. Cứ kéo dài thế này thì hẳn ta lại có thể bị khép vào tội thiếu tận tụy, không kịp thời nhắc nhở.

Trong lòng tối nghĩ lui bèn can đảm đi tới, đứng cách hai bước trước ngự án, khẽ nhắc: “Hoàng thượng, trời tối rồi, đến giờ dùng cơm.”

Tiêu Kỳ nghe vậy mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ nước. Nhìn thấy mới kinh ngạc nói: “Muộn nhỉ.” Lúc về là giờ Dậu, không ngờ vừa nhìn thì đã trễ như vậy.

Quần Trường An cười nhìn Hoàng thượng, “Người của Kính sự phòng còn chờ bên ngoài.”

Tiêu Kỳ sững sờ, lập tức phẩy tay, “Kêu họ về đi, hôm nay trầm nghỉ ngơi ở Sùng Minh Điện.”

“Vâng.” Quần Trường An lui ra ngoài. Tiểu thái giám của kính sự phòng đứng ở xa ngoài cửa đang nhón chân nhìn, vừa thấy Quần Trường An đi ra vội vàng chạy tới, khom lưng chào, “Nô tài Đường Chúc Sinh, thỉnh an đại tổng quản.”

Quần Trường An là người hiểu biết, trừ kẻ nào có thể uy hiếp tới địa vị của hắn ta thì hắn luôn đối xử bình thường đối với phía mấy người phía dưới, cười nói: “Về nói cho quần sự các người, hôm nay Hoàng thượng nghỉ ở Sùng Minh Điện, về đi.”

Đường Chúc Sinh vội vàng cảm ơn Quần Trường An rồi đi về nhanh như một làn khói.

Sắp về thì bị người Ngự thiện phòng chặn lại. Hắn ta mới nhớ còn chưa kêu người dâng bữa tối bèn vội vàng đi vào xin ý kiến rồi quay ra nói với tiểu thái giám Ngự thiện phòng: “Bưng đồ ăn lên đi.”

Tiểu thái giám kia nghe lệnh chân lướt như bay chạy tới ngự thiện phòng báo. Đồ ăn của Hoàng thượng cũng có lệ phần. Trừ phi hôm nay Hoàng thượng kêu món mới, nếu không thì cứ theo thực đơn mà làm. Đây cũng là quy tắc tổ tiên đã định ra.

Lại vội quay về điện lớn. Vừa vào cửa thì nghe Hoàng thượng nói: “Ngày mai dọn dẹp Di Củng Hiền xem có thể ở hay không.”

Quần Trường An vừa nghe tên này, trong lòng liền cân nhắc. Vài ngày trước hắn ta cũng tiện đường đi qua, tiện thể vào xem vài chỗ. Bây giờ có thể báo cáo bèn vội vàng nói: “Nhắc tới cũng đúng dịp, mấy ngày trước đây nô tài vừa đi qua có vào xem một chút. Năm ngoái sinh nhật quý phi nên sửa chữa Di Củng Hiền. Bên trong dọn dẹp rất sạch sẽ. Nếu an bài để ở thì chỉ cần thu dọn chút nữa là được.”

Tiêu Kỳ không nhớ ra việc sửa chữa Di Củng Hiền quan hệ gì với sinh nhật quý phi bèn ngẩng đầu nhìn Quần Trường An.

Quần Trường An lập tức nói: “Lúc đó Hoàng hậu nương nương muốn dọn dẹp Di Củng Hiền để làm sân khấu. Sau đó không dùng đến nhưng cũng thu dọn sạch sẽ.” Di Củng Hiền không lớn, chỉ có 5 gian phòng chính. Nhưng sân thì khá lớn, có thể dựng sân khấu để mọi người ngồi trong phòng xem diễn.

Lý do quan trọng muốn sử dụng Di Cùng Hiền là chỗ này khá gần Sùng Minh Điện, tiện cho Hoàng thượng không phải đi xa xem trò vui, âm thanh ca múa cũng sẽ không quấy nhiễu thánh giá. Hoàng hậu nương nương chọn chỗ này rất phù hợp, nhưng sau đó quý phi lại cứ thích ngược ý với hoàng hậu, làm nũng với Hoàng thượng bèn dời đến diễn ở Trường Nhạc Cung.

Giờ nhớ lại, vì chuyện này mà năm ngoái Hoàng hậu nương nương không vui mấy ngày.

Mấy chuyện nhỏ, Tiêu Kỳ không rõ lắm. Hậu cung có hoàng hậu quản, nghe ý Quản Trường An thì Di Cùng Hiền này cũng đã từng có chuyện. Nhưng hần cũng không có lòng hỏi chuyện này, chỉ nói: “Vây trước cứ thu dọn Di Cùng Hiền đi.”

“Vâng.” Quản Trường An trong lòng nghĩ tới lui, khẽ nắm tay đi ra. Từ Y Lan Hiền về Hoàng thượng liền xem bản đồ, sau đó lại kêu hần ta cho người dọn dẹp sân mới, e là để an bày cho Tô Tiểu Y.

Trời trời, không nghĩ tới Tô Tiểu Y ngốc nghếch đó vẫn lọt mắt xanh Hoàng thượng.

Di Cùng Hiền dù không phải là cung lớn nhưng rất nhiều người muốn đến ở. Ai bảo chỗ này gần với Sùng Minh Điện chứ.

Lại có trò hay để xem rồi.

14. Chương 14: Có Phải Trí Thông Minh Của Hoàng Đế Bị Rơi Mất Hay Không?

Mấy ngày nay, chuyện người ta nhắc tới nhiều nhất không thể khác chính là việc Tô Tiểu Y dời cung!

Đây đúng là chuyện chấn động trong năm mới. Nhắc đến Tô Tiểu Y, không ai trong cung mà không biết.

Đầu tiên thụ phong Ngũ phẩm Tiểu Nghi, danh tiếng lẫy lừng. Tú nữ mới tiến cung không ai có thể diện hơn nàng, khiến bao nhiêu người đỏ mắt ghen tị. Vừa tiến cung, công lao chưa có, con nôi dòng cũng chưa, lý lịch càng bình thường mà lại được Hoàng hậu nương nương coi trọng phong vị Ngũ phẩm. Kiểu gì cũng không khiến người khác tin phục được.

Chỉ là nàng gặp xui xẻo hết lần này tới lần khác, sau may mắn thì rủi ro chạy tới. Không biết lý do gì mà đắc tội Lý Chiêu Nghi, đột ngột bị giáng chức xuống Tô Tiểu Y, còn phải chuyển đến Y Lan Hiền hẻo lánh hoang vu. Nghe nói trước đó vài ngày Tôn thái nữ sống bên cạnh phòng nàng cũng phạm lỗi bị đưa ra ngoài. Người xúi quẩy như vậy chắc không có người thứ hai.

Lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng vị này bị Quý phi, Chiêu nghi áp đảo, tuyệt đối không có cơ hội xoay người. Nhưng người không cho cơ hội thì ông trời lại cho.

Để cho nàng có may mắn gặp hoàng đế tránh mưa.

Di Cùng Hiền là chỗ nào chứ? Đương kim hoàng đế từ khi đăng ngôi đến nay chưa để bất cứ phi tần nào ở gần như vậy. So với các cung điện bên trong, Di Cùng Hiền không đáng giá nhắc tới. 5 gian phòng nhỏ, sân thì hơi lớn chút thôi. Không nói đến Phượng Hoàn Cung của Hoàng hậu nương nương, cũng không nhắc tới Trường Nhạc Cung của Tô quý phi, ngay cả so với Khuynh Hương Điện của Lý Chiêu Nghi, Di Cùng Hiền cũng thua kém rất nhiều.

Nhưng Di Cùng Hiền lại là cung điện gần Sùng Minh Điện nhất. Chỉ bằng vị trí này, Quý phi nương nương cũng rất muốn ở Di Cùng Hiền. Nhưng Hoàng thượng lại không nhắc tới.

Để Tô Tiểu Y chiếm được vận may!

Vận khí này quả là...

Giờ Tô Tiểu Y chiếm được thánh tâm, có cơ hội xoay người, không biết Lý Chiêu Nghi nương nương có thể ngủ ngon không.

Bên ngoài bàn luận âm ỉ nhưng Tự Cẩm đang bận rộn chuyển nhà cũng không biết rõ. Quản Trường An vừa đến truyền khẩu dụ thì sai người chuyển đồ đi theo hẩn ta, chạy như bị chó đuổi đến Di Cùng Hiên. Nàng cũng không biết Di Cùng Hiên là chỗ nào, nhưng nhìn Vân Thường và Trần Đức An cười miệng ngoác tới tận mang tai thì nàng ngốc đến mấy cũng biết chỗ này rất tốt.

Bên người nàng chỉ có hai người hầu, một thì lo giao tế bên ngoài, một lo giải quyết bên trong. Trước cửa có Quản Trường An cùng mấy thái giám đứng như môn thần giữ cửa.

Bao nhiêu lời muốn nói lại thôi. Chờ thu dọn ổn thỏa nàng mới hỏi vậy. Dù sao chuyện tốt là được. Y Lan Hiên này nàng cũng không muốn ở nữa. Mùa hè nóng còn đỡ, đến mùa thu mùa đông lạnh lẽo thì chịu không thấu.

Cực kỳ lạnh đó.

Nhưng nàng hơi buồn. Ba chủ tớ dốc hết sức khai thông đường nước, lại không chờ được trận mưa thứ hai để ngắt thành quả của mình. Tiếc quá đi.

Trước đây chuyển tới Y Lan Hiên là chuyện xấu, từ cao xuống thấp. Giờ chuyển cung là việc vui, từ thấp lên cao. Quan trọng hơn là chính Quản Trường An tự mình đến giúp nàng dời nhà, việc này phải có bao nhiêu thể diện chứ.

Trong nháy mắt Tự Cẩm cảm thấy mình cũng có tiềm chất làm sủng phi, chỉ cùng hoàng đế đánh vài ván cờ, ăn một bữa cơm, không lấy lòng được bao nhiêu mà có thể đổi một nơi ở tốt!

Nàng hơi nghi ngờ có phải trí thông minh của hoàng đế bị rơi mất hay không.

Trong Di Cùng Hiên, ngoài 5 gian phòng ngỏ thì sân khá lớn, có thể làm được sân đánh cầu lông. Đứng trong sân, nhìn mái ngói cong vút, phòng ngủ xa hoa, nghĩ tới Y Lan Hiên thì quả là một trời một vực, Tự Cẩm xúc động muốn khóc.

Mùa đông không sợ bị lạnh, cả dãy cửa sổ lớn quay ra sân đón nắng, rất thoáng đãng.

Thật sự có cảm giác bần nông xoay người thành địa chủ.

Quản Trường An nhìn Tô Tiểu Y xúc động không nói nên lời, trong lòng cũng hơi coi thường. Đúng là tầm mắt hẹp, chưa thấy qua chuyện lớn. Có điều, chuyện phải làm thì làm cho tốt. Trong lòng hẩn ta nghĩ gì thì tuyệt đối không để lộ trên mặt, đi đến trước mặt Tô Tiểu Y cười nói: “Tiểu chủ, tiếp chỉ.”

15. Chương 15: Quý Phi Nương Nương Văn Thịnh Sủng Như Trước

Không chỉ chuyển tới nhà lớn mà còn được thăng cấp thành Bát phẩm Thái nữ. Hạnh phúc tới quá đột ngột khiến Tự Cẩm cả đêm tưởng mình còn ở trong mơ.

Bên ngoài ai ai cũng nói Tự Cẩm gặp may, đều cho rằng nàng lọt vào mắt xanh Hoàng thượng lúc tới chỗ nàng trú mưa. Trong lòng họ vừa thâm mắng nàng là hồ ly tinh, lại vừa hâm mộ lần ghen tị sự may mắn của nàng.

Còn đang lo lắng chuyện sắp xếp nhà mới thì Hoàng hậu nương nương sai người tới ban thưởng. Ngay sau đó người của Quý phi nương nương cũng đến, rồi một loạt phi tần cũng đưa quà tới chúc mừng. Cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương và quý phi mới dám kêu là ban thưởng, tần phi còn lại chỉ có thể nói là quà tặng, không dám vượt mặt.

Vân Thường lại chỉ cho Tự Cẩm một loạt kiến thức thông thường trong cung khiến cho Tự Cẩm, vẫn tự cho mình là ưu việt vì có kiến thức của người xuyên việt cũng bị thực tế khiến cho bất ngờ.

Không nói đến việc tiếp kẻ đến tiễn người đi, rồi thu dọn phòng thì ngay việc tạ ơn, cảm ơn cũng khiến cho cả người Tự Cẩm mệt mỏi muốn chết.

Khó trách trong cung này ai nấy đều muốn hướng lên cao. Nếu bị đặt ở vị trí thấp trong cung, gặp ai cũng phải cúi người chào, quỳ hành lễ thì đầu gối cũng chịu không nổi.

Trong Di Cùng Hiên khá rộng, so với Y Lan Hiên thì tốt đẹp hơn không biết bao nhiêu mà kể. Điều này đồng nghĩa với việc Trần Đức An và Vân Thường phải làm thêm nhiều công việc. Mỗi ngày mất nhiều công sức để vẩy nước quét nhà, nhưng bây giờ cũng chẳng ai quan tâm chuyện đó. Từ Y Lan Hiên đến đây, Tự Cẩm cũng không gặp nhiều người, đồ đạc ít ỏi chỉ có hai thùng đồ, bên trong cũng chỉ có vài thứ tốt hoàng hậu ban thưởng sau khi tiến cung.

Bây giờ nhìn mấy thứ này, Tự Cẩm đoán là ý Hoàng hậu nương nương muốn nàng ăn mặc giống quý phi. Chỉ là không ngờ còn chưa kịp ra chiêu gì thì nàng đã bị tay chân bên cạnh quý phi đẩy ngã.

Thoạt nhìn thì Hoàng hậu có vẻ yếu thế đây.

Xét thấy khuôn mặt này đương nhiên đã bị xếp vào trận tuyến kẻ địch với quý phi, không có quyền lựa chọn quyết định gì, Tự Cẩm vô cùng lo lắng cho tiền đồ của mình.

Biết sao được, đều là số phận sắp đặt!

Quản Trường An tuyên chỉ xong thì trở về phục mệnh. Trần Đức An bận tối tăm mặt mũi, Vân Thường cũng không có chút thời gian rảnh trong phòng. Mặc dù sân, phòng đã quét dọn sạch sẽ nhưng quần áo, đồ đạc cũng phải sắp xếp. Quần áo, đồ trang sức của Tự Cẩm phải hợp quy tắc, còn phải ghi chép hết những thứ lễ vật kia vào sổ sách.

Tự Cẩm không viết được chữ phồn thể, nhìn mấy người kia làm việc, nàng cũng chỉ có thể ngồi chỉ huy mà thôi.

Nhìn Vân Thường làm việc quay như chong chóng, nàng bèn bưng rương đồ tới sắp xếp. Mở ra mới thấy quần áo trang sức của mình ít ỏi đến tội nghiệp. Bình thường phần lễ của Tiểu Y vốn đã ít, đồ trang sức đều rất giản dị, màu sắc đậm bạc. Giờ lên Thái nữ rồi nhưng Nội Đình Phủ còn chưa phát đồ mới. Quý giá nhất trong rương vẫn là mấy trâm vòng do Hoàng hậu ban thưởng.

Nhưng thứ đó cũng chỉ có phẩm cấp Tiểu Nghi mới được quyền đeo. Giờ cũng chỉ có thể nằm im trong rương, nhìn đẹp mà không thể dùng.

Tiêu Kỳ nghe Quản Trường An đứng báo lại cũng chỉ lạnh lùng gật gật rồi lại tiếp tục xem tấu chương. Quản Trường An nhìn thái độ này của Hoàng thượng cũng không dám khẳng định Hoàng thượng coi trọng Tô Thái nữ hay không?

Nếu nói không coi trọng mà cấp Di Cùng Hiên cho Tô Thái nữ ư? Không phải Quản công công hấn thông minh, chỗ này ngay cả Quý phi nương nương còn muốn đến ở đấy. Nếu nói coi trọng thì nhìn biểu hiện không quan tâm thế này, hấn ta cũng chịu không đoán được.

Tiêu Kỳ bắt bút xuống khiến vài vết mực lem ra tay, không ngẩng đầu lên nói: “Mang nước đến đây.”

Quản Trường An vội vàng bưng chậu nước ấm hầu hạ Hoàng thượng rửa tay. Xong xuôi mới nói, “Hoàng thượng, người của kính sự phòng chờ bên ngoài lâu rồi ạ.”

Hôm nay Hoàng thượng sẽ lật thẻ bài của ai đây?

Tô Thái nữ vừa chuyển cung lại thăng cấp, về lý thuyết Hoàng thượng phải đi xem một chút.

“Bãi giá Trường Nhạc Cung.”

Quản Trường An trong lòng cười hai bận, được, Quý phi nương nương vẫn thịnh sủng như trước.

16. Chương 16: Chuyện Đây Rất Có Ý Nghĩa

Kỹ năng cung đấu còn chưa được rèn luyện, người từng bị hi sinh một lần Tự Cẩm nghe nói tới qua hoàng đế lật thẻ bài quý phi cũng không có cảm giác gì nhiều. Nàng chỉ cầu nguyện quý phi đừng nhớ tới nàng. Trước mắt nàng còn chưa có sức chiến đấu nào, không chịu nổi một phẩy tay của quý phi.

Huống chi, cơ thể này mới mười ba tuổi, nhiệm vụ tới quan trọng bây giờ là tắm bổ lớn lên. Thời cổ đại này đúng là vô nhân tính, mười ba tuổi đã bắt lấy chồng cũng đủ ác rồi, lỡ mà mang thai thì có thể gặp kết cục một thi hai mệnh.

Cho nên, bây giờ Tự Cẩm không hề có ý định muốn tham gia cuộc chiến trong cung. Nàng chỉ nghĩ đứng một bên xem náo nhiệt, bình an trưởng thành rồi tính sau.

Tính cách Tự Cẩm sinh ra đã rất lạc quan. Biết làm gì khác đây. Xuyên qua thành vợ bé của hoàng đế, dù mỗi ngày có gặp mẹ kế cũng phải cố gắng mà sống. Vốn đã đủ xui xẻo rồi, cần gì phải tự làm khổ mình. Cuộc sống khó khăn như vậy thì phải tự yêu bản thân, thông dong mà sống thôi.

Trở thành Thái nữ cũng không có tư cách thỉnh an Hoàng hậu nương nương, hơn nữa ngày đầu tiên nàng chuyển cung, hoàng đế lại lật thẻ bài quý phi. Việc này làm cho mọi người không đoán được ý định của hoàng đế là gì.

Dù Tự Cẩm bị giáng chức là do Lý Chiêu Nghi ra tay, nhưng toàn cung này ai không biết Lý Chiêu Nghi là thủ hạ của quý phi. Chẳng ai tin trong này không có ý tứ của Quý phi. Ngay lúc Tự Cẩm chuyển cung thăng cấp, mọi người đều nghĩ chỉ e là Hoàng thượng không vui quý phi, nếu không đã không làm như vậy.

Nhưng trong nháy mắt hoàng đế lại lật thẻ bài của quý phi, việc này làm suy đoán của mọi người hóa ra sai hết.

Có điều sau chuyện này, cả Quý phi lẫn Lý Chiêu Nghi đều mất hứng thú với Tự Cẩm. Từ lúc nàng đến Di Củng Hiên thì không tìm nàng gây phiền toái nữa.

Đương nhiên, thứ nhất bởi vì Tự Cẩm là người thông minh. Không có chuyện gì thì tuyệt đối không bước ra Di Củng Hiên. Ra ngoài kia, ai nấy đều có vị phần cao hơn nàng, gặp ai cũng phải quỳ. Xuyên thành vợ bé là không có cách nào thay đổi nhưng phải quỳ lạy người khác là điều nàng ghét nhất. Cho nên nàng trở thành một phi tần lười biếng đệ nhất trong hậu cung của Vương Triều Đại Vực.

Thứ hai, quý phi cũng không đoán được tâm tư của hoàng đế, không biết rõ tình cảm của hoàng đế đối với Tự Cẩm là gì nên cũng không dám ra tay. Quý phi không nói, Lý Chiêu Nghi cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Cục diện cứ như thế lại làm cho cuộc sống của Tự Cẩm yên bình trôi qua.

Chỉ chớp mắt hạ đi thu đến, chẳng mấy chốc gần đến tết Trung thu.

Đếm thời gian, Tự Cẩm chưa gặp hoàng đế đã hơn hai tháng.

Cũng không biết hoàng đế nghĩ như thế nào, đưa nàng đến Di Củng Hiên rồi dường như đã quên lãng mất nàng.

Vậy cũng không ảnh hưởng đến việc Tự Cẩm trải qua cuộc sống nhàn nhã sau cánh cửa đóng kín. Nhờ phúc khí của hoàng đế, dù nàng còn chưa thị tẩm (đương nhiên giờ nàng cũng không cầu chuyện này) nhưng ngự thiện phòng cũng không dám đối xử với nàng như trước. Thức ăn tuy không phải tinh xảo nhưng cũng coi như tạm được. Nếu biết đưa thêm ít bạc thì còn có thể yêu cầu vài món ăn cho đỡ thèm.

Giờ đây, nàng còn thèm ăn hơn là nghĩ tới hoàng đế.

“Tết Trung thu tần phi nào cũng phải đến Phượng Hoàn Cung. Lần này tiểu chủ phải đặc biệt cẩn thận đấy.” Vân Thường không biết làm gì với vị chủ tử không có chí vươn lên này, chỉ dặn đi dặn lại. Tết Trung thu cũng là cơ hội. Dù khả năng lớn là sẽ bị xếp ngồi ở một góc tối hẻo lánh, nhưng dù sao cũng có thể gặp hoàng đế một lần.

Nói không chừng Hoàng thượng nhìn thấy tiểu chủ bọn họ sẽ nhớ tới chuyện trước đây.

Tự Cẩm không có nhiều hứng thú. Đầu óc nàng đang nghĩ tới chuyện khác. Hôm nay Trần Đức An đi ngự thiện phòng gọi thức ăn, thì thấy đại thái giám Mao Đông Lâm bên cạnh quý phi lên lút nấu thuốc.

Chuyện này rất có ý nghĩa.

17. Chương 17: Ai Cho Không Người Thứ Tốt Chứ?

Tết Trung thu là lễ lớn trong cung nên bắt đầu chuẩn bị từ rất sớm. Toàn cung trên dưới đều vui sướng, các cung nhân nô tài cũng vui mừng hơn hớn.

Cảm giác đầu tiên của Tự Cẩm chính là chất lượng đồ ăn tăng vọt, ngẫu nhiên còn được thưởng thêm vài món.

Đương nhiên, món ăn là do Hoàng hậu nương nương ban thưởng. Tuy không phải chỉ thưởng cho mấy người nàng nhưng có thể ăn ngon vẫn là việc đáng mừng.

Dạo này Vân Thường lo lắng nhất chính là chủ tử sẽ mặc gì trong dịp tết Trung thu đây?

Vừa phải đảm bảo không vượt quy củ, vừa phải độc đáo. Quả là nan giải.

Thật sự trong kho phòng của tiểu chủ không có vài gì đẹp để may đồ mặc được.

Quá nghèo đi.

Việc quan trọng nhất của Trần Đức An bây giờ là tới lui ngự thiện phòng, làm quen, xã giao, da mặt mỗi ngày càng dày thêm mấy tấc.

Cũng không có cách nào khác. Ai bảo hắn ta có một chủ tử không chịu tranh sủng. Nhưng cũng được, từ từ tạo mối quan hệ, nhiều khi loanh quanh cũng biết thêm vài tin tức.

Giống như chuyện của Trường Nhạc Cung.

Tự Cẩm nhìn Trần Đức An, nét ngây thơ của nàng thật sự không có chút uy nghiêm nào nhưng nàng vẫn nghiêm trang nhìn hắn ta, nói nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Bây giờ, ta chẳng qua chỉ là một Thái nữ. Nếu người phạm lỗi, chính ta còn chưa bảo vệ nổi mình thì càng không thể bảo vệ người. Có thể hỏi thăm tin tức nhưng đừng đánh cược tính mạng của mình. Người cũng biết nếu xảy ra chuyện ta không thể cứu người. Chuyện của Trường Nhạc Cung người cứ coi như không nghe không thấy, dù ai nói gì cũng đều chắc chắn là mình không biết.”

Trần Đức An vốn nghĩ mình lập đại công, tin tức này đâu dễ dàng nghe được. Nhưng lại bị tiểu chủ tưới một gáo nước lạnh như vậy, khiến hắn ta từ trong hưng phấn mà bình tĩnh lại.

Suy nghĩ thật kỹ lại nhận ra một vài vấn đề. Trước đây hắn ta vẫn cảm thấy chủ tử của mình hơi ngốc nghếch, cả ngày chỉ biết ăn, không tranh không đoạt. Giờ nghe nàng nói như thế mới hiểu ra, chủ tử nhà bọn họ đang chờ thời cơ, tâm lý rất vững vàng kiên định.

Vì vậy bị răn dạy nhưng không hề thấy thiệt thòi, ngược lại càng thêm trung thành. Đi theo tiểu chủ hiểu mình biết người như vậy mới có tiền đồ.

“Nô tài nhớ kỹ rồi, tiểu chủ yên tâm. Mắt không dám nhìn loạn, miệng không dám nói lung tung.”

“Người nghỉ đi, dọn cái sân to như vậy người cũng vất vả rồi.” Thăng cấp Thái nữ không giả, nhưng người bên cạnh hầu hạ cũng không nhiều. Cho nên phải dọn dẹp cả một điện lớn như thế, Trần Đức An cũng không tránh khỏi mệt nhọc.

“Nô tài không vất vả, đều là bổn phận phải làm.”

Tự Cẩm cười cười rồi bảo Trần Đức An đi xuống. Vân Thường đứng cạnh mới bước tới khẽ nói: “Tiểu chủ, Đại cô cô Phượng Hoàn Cung sai tiểu cung nữ đến, kêu nô tỳ qua đó một chuyến.”

“Tới lúc nào?” Tự Cẩm dựa vào gối mềm hỏi.

“Vừa mới xong, Trần Đức An vào nên nô tỳ chưa kịp nói.”

Tự Cẩm nhú mày lại. Kỳ thực nàng cũng không muốn dính dáng nhiều với Phượng Hoàn Cung. Nhận nhiều ân huệ sẽ phải báo đáp người ta, ai cho không người thứ tốt chứ?

Nhưng báo đáp thế nào?

Nàng khẳng định Hoàng hậu muốn nàng đi đối phó quý phi. Bây giờ nàng không có tư cách, nhưng ai có thể bảo đảm về sau không có tư cách. Hoàng hậu mưu tính rất sâu xa.

“Vậy người đi đi.” Tự Cẩm thở dài, nàng cũng không dám không cho Vân Thường đi.

Chỉ mong hoàng hậu đừng lợi dụng nàng trong tết trung thu thì tốt, nếu không một phi một hậu đánh nhau, thái nữ nàng không đỡ được.

18. Chương 18: Người Dám Không Nể Mặt Hoàng Đế, Chán Sống Sao?

Nhìn trên bàn bày mấy chồng vải, rực rỡ cả phòng, Tự Cẩm lại thở dài.

Nàng quả nhiên không đoán sai, đúng là hoàng hậu muốn lấy nàng gây khó chịu cho quý phi. Nhưng tuổi thì nhỏ, cơ thể còn chưa phát triển. Dù có muốn tranh với quý phi cũng chưa có bản lĩnh. Một đứa bé còn chưa trưởng thành, lấy gì mà so được với quý phi nương nường quyền rũ như đào mật kia?

Thật ra Hoàng hậu cũng không hẳn muốn nàng tranh đấu gì với quý phi. Chỉ cần cho nàng ăn mặc đẹp, rồi mọi người thấy nàng có vài nét giống với quý phi thì cũng đủ hứng thú rồi.

Tìm niềm vui ở người gần giống địch thủ, hạ thấp danh dự quyền uy của quý phi.

Vân Thường nhìn tiểu chủ nét mặt cau có không vui cũng không dám nói thêm gì. Từ lúc nàng ta đi Phượng Hoàn Cung rồi mang mấy xấp vải về, đừng nói tiểu chủ mà ngay nàng ta cũng chưa biết phải làm sao.

Dám không nhận ư?

“Tiểu chủ...”

Tự Cẩm cố gắng tươi cười, “Nếu Hoàng hậu nương nường ban thưởng thì cứ gửi đến Thượng cung cục làm đi.” Ngừng một chút nói thêm, “Đúng quy củ là được.”

Một bên là hoàng hậu, một bên là quý phi, nàng đứng kẹp ở giữa quả nhiên là khó khăn.

Tựa như cá nằm trên thớt.

“Nhưng Đồng cô cô nói bảo người phải mặc thật đẹp.” Đồng cô cô chính là Đại cô cô trong Phượng Hoàn Cung. Toàn bộ cung nữ trong hậu cung nữ đều sợ bà ta. Ngay cả Hoa cô cô bên cạnh quý phi, dù có thể ngang hàng với bà ta nhưng cũng không dám quá phẫn.

Tự Cẩm mặt tối sầm lại, khó chịu không nói tiếng nào.

Vân Thường cũng không dám thở mạnh, nàng ta lo đến sắp khóc tới nơi. Làm gì được đây? Đồng cô cô kéo tay nàng ta, mặt mày đầy vẻ nhu hòa tươi cười nhưng nói ra mấy câu không ai dám từ chối. Nàng ta lại không phải là Hoa cô cô cạnh quý phi, chẳng qua là một nô tài của Thái nữ. Nếu nàng ta dám nói vài lời ngịch ý, trong chớp mắt Đồng cô cô có thể xử lý nàng ta, ngay tiểu chủ cũng không cứu được.

Trung thành, cũng phải sống mới làm được.

“Vậy cứ làm đi.”

Nghe tiểu chủ nói thế, Vân Thường mới thở phào một cái, lau mồ hôi trên trán, khẽ nói, “Đợi đến ngày tết trung thu chúng ta đến trễ một chút. Nô tỳ sẽ hỏi thăm chỗ người ngồi, cố gắng đừng làm quý phi khó chịu. Nếu không nhìn thấy chắc quý phi nương nương cũng không làm khó tiểu chủ.”

Nói thì hay lắm, nhưng hoàng hậu sẽ để cho nàng trốn được quý phi sao?

Tự Cẩm cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn bình thản, chỉ khẽ gật đầu tỏ ra biết rồi.

Vân Thường đang định mang mấy xấp vải ra ngoài, đỡ phải gây khó chịu cho tiểu chủ, vừa vén rèm lên thì nghe người bên ngoài hô, “Hoàng thượng giá lâm!”

Vân Thường kinh hãi đặt lại xấp vải lên mặt bàn, đỡ tiểu chủ dậy rồi đi ra ngoài, đến cửa quỳ xuống đón chào.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.” Tự Cẩm không hiểu vì sao giờ này hoàng đế lại tới, hơn nữa đã lâu nàng không gặp hần. Hậu cung nhiều mỹ nhân như thế, hần có quên nàng cũng là chuyện bình thường.

Hoàng thượng đến không hề báo trước.

Tự Cẩm cũng không dám xem thường Tiêu Kỳ, ai biết trong lòng vị này có tính toán gì đâu.

“Ái phi đứng lên đi.”

Tự Cẩm nhìn thấy một bàn tay đưa đến trước mặt mình, dù hơi kinh ngạc nhưng vẫn biết nghe lời, đặt tay mình vào bàn tay kia. Không dám không đặt.

Hoàng đế muốn đỡ người, đây là coi trọng người. Người dám không nể mặt hoàng đế, chán sống sao?

Tự Cẩm đang muốn sống yên lành nên trong lòng không tự nhiên cũng vẫn phải ngoan ngoãn đặt tay vào.

Buồn bực!

19. Chương 19: Toàn Bộ Đều Là Đều Giả!

Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm đi vào trong. Tự Cẩm thật ra muốn tránh. Tay này không biết đã dẫm bao nhiêu người, nói thật là nàng còn thấy bẩn.

Một khi xuyên việt thành tần phi trong hậu cung, Tô Tự Cẩm cảm thấy nghề nghiệp tần phi này rất khó khăn, nhiều nguy hiểm, lại không thể ly dị. Bất cứ lúc nào cũng có thể bị giáng chức hoặc tệ nhất là ban cho cái chết. Nàng lại còn bị biến thành thủ hạ của hoàng hậu, làm kẻ địch của quý phi. Nếu muốn sống tốt thì phải nương nhờ hoàng ân mới được. Nhưng hai tháng này đến ở Di Củng Hiên, điều Tự Cẩm nghĩ đến nhiều nhất chính là làm sao trở thành người cuối cùng sống sót trong hậu cung!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có biện pháp duy nhất chính là sinh con trai, sau đó thuận lợi vui vẻ trở thành thái hậu!

Đến lúc đó, ngay cả Hoàng thượng còn phải hiếu kính nàng, đâu cần nhìn sắc mặt người khác sống qua ngày, ngấm lại đều cảm thấy hưng phấn vô cùng!

Mình xuyên việt không chỉ để sống với hoàng đế mà còn có thể làm thái hậu. Đây mới chính là thắng lợi cuối cùng nha!

Nhưng chuyện này lại là khó nhất. Đầu tiên phải sinh được con trai. Con trai hay gái cũng phải dựa vào may mắn. Thứ hai, sinh con ra còn phải nuôi dạy thật tốt, được hoàng đế coi trọng mới có thể trở thành thái tử. Thứ ba, cũng là điều khó khăn nhất, làm sao có thể che chở con trai đi đến bước cuối cùng.

Cuối cùng, hoàng thượng phải chết nữa!

Mấy chuyện này khiến Tự Cẩm rất rối rắm.

Việc đầu tiên còn ở cách xa nàng vạn dặm, lấy gì mà dám ghét bỏ hoàng đế.

Tưởng tượng quá tốt đẹp, thực tế quá tàn khốc. Nàng yên tĩnh trở về hiện thực, ngoan ngoãn để hoàng đế dắt tay nàng đi vào phòng trong.

Chính giữa trên bàn tròn bày mấy xấp vải sa tanh rực rỡ lóa mắt, muốn coi nhẹ cũng khó. Tự Cẩm thấy hoàng đế nhìn tới mấy xấp vải, miệng nàng vốn nhanh hơn so với trí óc, không kịp suy nghĩ cẩn thận nói luôn.

“Tết Trung thu sắp tới, Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho thần thiếp mấy xấp vải để may quần áo. Thần thiếp đang suy nghĩ xem may thể nào cho đẹp.”

“Ồ?” Tiêu Kỳ cười nhạt nhìn đồng vải, sau đó mới nói: “Ái phi dự định làm thể nào?”

Nhìn hoàng đế ngồi nghiêng trên giường gần cửa sổ, Tự Cẩm biết rõ giờ có nói gì, nghĩ gì cũng chẳng thông. Nàng chỉ là một Thái nữ nhỏ nhoi, dù hoàng hậu hay quý phi đều không dám đắc tội. Lúc này Hoàng đế hỏi nàng, chưa chắc thật lòng muốn hỏi nàng cắt may quần áo, chẳng qua muốn biết nàng sẽ đối phó ra sao.

Vợ lớn, vợ bé của hần tranh giành nhau mà hần còn đầy hứng thú hỏi một vợ bé khác. Toàn bộ đều là đùa giỡn!

Phải viết hoa nữa mới đúng!!!

Tự Cẩm cũng không giả vờ. Quả thật nàng không phải làm gì, còn chưa nghĩ ra kế sách thì hần tới rồi.

Ngẩng đầu nhìn hoàng đế, nàng lo lắng: “Thần thiếp... chưa nghĩ ra.” Nói xong lại cúi đầu, hai bàn tay siết chặt, đến nỗi lộ ra cả mấy khớp xương.

Cứ giả bộ đáng thương thôi. Không nghĩ tới có một ngày nàng cũng phải giả làm bạch liên hoa.

Đáng thương tội nghiệp.

Nhìn Thái nữ nhỏ bé của hần, đôi mắt hoảng hốt giống như bị mấy xấp vải sa tanh đâm vào người, Tiêu Kỳ bất giác nhớ tới chuyện trước đó nàng bị giáng chức đến Y Lan Hiên.

Xem ra chuyện kia làm cho nàng quá sợ hãi.

Khác được à, Hoàng hậu đấu với Quý phi, nàng chỉ là một Thái nữ nhỏ nhoi bị kẹp ở giữa. Hai mặt kia không dám đắc tội ai, không kinh hoàng khiếp sợ sao được?

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ sầm mặt xuống. Hần mặc kệ chuyện trước đây, nhưng bây giờ hần đã chuyển Tự Cẩm đến Di Cùng Hiên, sao hoàng hậu còn dám coi nàng như tấm chắn.

Làm vậy là không coi hần ra gì, hoàng đế không vui!

20. Chương 20: So Ra Trẫm Còn Thua Bàn Cờ!

Tự Cẩm trơ mắt nhìn nét mặt hoàng đế từ từ tối sầm lại, sau đó thì đen như mực khiến người ta không dám thở.

Tức giận nàng nhận đồ của hoàng hậu sao?

Nhưng nàng không dám không nhận mà, hoàng hậu ban thưởng, chẳng lẽ nàng dám từ chối?

Ngẫm lại hoàng đế không ngốc đến vậy, chuyện như thế cũng đổ lên đầu nàng. Nhưng nếu không thì sao lại giận dữ thế kia? Nàng cẩn thận nghĩ lại mọi thứ một lần nữa, chắc chắn nàng không chọc giận hần mà.

Nói thì nói, không đoán được tâm tư của ông chủ lớn cũng thật là khổ quá.

Không cẩn thận liền sai, lại không biết mình sai ở đâu, muốn tránh cũng không tránh được.

Còn gì khổ hơn chuyện đó?

Giống như người vừa nộp đơn tuyển dụng đến công ty đa quốc gia làm trợ lý CEO, lúc nào cũng muốn dự đoán trước tâm tư thủ trưởng, cố gắng bảo vệ chén cơm của mình. Tự Cẩm cảm giác mình giống y như vị trợ lý kia, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Đã xuyên việt mà còn phải trải qua những chua cay nơi công sở, chẳng hề dễ dàng gì.

Vì suy nghĩ quá nhập thần nên quên cả che giấu sắc mặt. Tiêu Kỳ vừa quay đầu liền nhìn thấy đôi mày cau lại sắp thành đường thẳng của Tự Cẩm, vẻ mặt rối rắm lo lắng như gặp chuyện cực khó khăn, ánh mắt bất an sợ sệt.

Mình không cẩn thận lại hù dọa nàng, sao nhát gan như vậy chứ?

“Nếu hoàng hậu ban thưởng thì nàng cứ nhận đi.”

Tự Cẩm nghe vậy vội vàng đứng dậy cảm tạ “Vâng, thần thiếp nhớ kỹ.” Nhưng nhận thì sao chứ, hoàng thượng không thích nàng may đồ bằng vải này, vậy nếu... Hoàng hậu trách tội thì làm sao bây giờ?

Trong chớp mắt, Tự Cẩm cảm thấy cực chán ghét hoàng đế.

Vừa nhìn nét mặt Tự Cẩm thì hắn biết nàng hiểu sai. Nhưng Tiêu Kỳ cũng không giải thích, vẫy tay sai người mang ra ngoài. Sau đó kéo Tự Cẩm chơi đánh cờ. Tự Cẩm trong lòng buồn bực, đem toàn bộ tức giận phát tiết lên bàn cờ, một đường xung phong thẳng năm sáu trận.

Tiêu Kỳ chau mày, thấy sự ầm ứ trên mặt Tự Cẩm tản đi. Hắn chỉ thả vài nước, rồi để cho nàng thắng vài trận thì hết tức giận rồi.

Thật dễ dụ quá mà.

Tính cách thế này quá đơn thuần. Trong cung này có thể gặp một người đơn giản như thế cũng khó như mò kim đáy biển.

Không ngờ hắn còn có thể gặp một người như vậy.

Cẩn thận nghĩ lại. Giống như lần trước nàng gặp hắn cũng không hề nói mình thiệt thòi ủy khuất, không nhân cơ hội trạng cáo Lý Chiêu Nghi làm khó nàng. Lần này hoàng hậu coi nàng như thịt trên thớt, nàng cũng chỉ ngồi ở đó lo âu. Dù hắn bảo nàng nhận, nàng cũng đồng ý, không một lời tố khổ.

Nếu Tết Trung thu hoàng hậu không thấy quần áo mới của nàng thì nàng phải làm gì đây?

Hoàng hậu trách tội xuống, muốn phạt nàng chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ. Chắc chắn vừa rồi nàng nghĩ chuyện này. Nhưng cũng không dám nói gì với hắn, tự mình nghĩ cách sao?

Trong lòng Tiêu Kỳ cũng hơi phức tạp. Đã đơn thuần lại còn ngu ngốc, sao không khóc kể với hắn vài lời. Trong hậu cung này từ hoàng hậu cho tới phi tử, mấy người nhân cơ hội ở bên cạnh hắn kể lể ủy khuất, ngáng chân người khác, đếm không xuể.

Hắn còn tưởng rằng Thái nữ nhỏ bé này sẽ tố khổ vài câu với hắn. Kết quả... vài ván cờ liền ngoan ngoãn.

Trong chớp mắt, Tiêu Kỳ có cảm giác mất mát sâu sắc.

So ra trăm còn thua bàn cờ!

21. Chương 21: Tự Cẩm Ngây Ngốc

Tiêu Kỳ buồn bực Tự Cẩm không biết rõ, Tự Cẩm chỉ nhắc mình phải hiểu vài chuyện mà thôi.

Coi hoàng đế như ông chủ lớn, sau này mình thăng chức tăng lương, tương lai tốt đẹp đều phụ thuộc vào hắn. Vậy thì cần rắng mà vượt qua. Nếu có thể từ chức, nàng liền lập tức bỏ của chạy lấy người, tỷ đây không thích hầu hạ người khác.

Nhưng cùng hoàng đế từ chức, có phải là người chán sống rồi không?

Nếu chuyện đã đến nước này, không thể cứu vãn thì cũng chỉ có thể ôm hận mà sống thôi.

Nghề nghiệp Tần phi, bước chân vào thì không có đường ra, chỉ có thể giãy giụa cầu sinh.

Qua mấy ngày suy nghĩ phân tích, nàng cảm thấy những người như Tiêu Kỳ chuyện gì hắn cũng biết. Trong hậu cung có hoàng hậu, sau khi kế vị bảy tám năm hắn liền nâng một vị quý phi. Nhìn là biết hắn để cho quý phi và hoàng hậu tranh đấu. Người đàn ông này cần gì đến tình yêu, hắn làm mưa làm gió cũng chỉ vì vương quyền của hắn.

Hắn không biết chuyện quý phi sai Lý Chiêu Nghi hại nàng sao?

Hắn biết rõ, nhưng biết thì sao đây?

Cũng không làm gì khác được.

Có thể thấy rõ, người đàn ông này không thích người bên cạnh đùa giỡn tâm cơ. Nếu không đụng chạm tới ranh giới cuối cùng, hắn cũng dễ dàng tha thứ vài phần. Cho nên trước mặt người thông minh mà người còn tính toán, bày mưu đặt kế. Đây không phải tự đào hầm chôn mình sao?

Tự Cẩm biết rằng chuyện quan trọng nhất bây giờ là bình an trưởng thành, lấy lòng hoàng đế. Chỉ cần hắn lâu lâu nhớ tới mình thì hoàng hậu cũng được, quý phi cũng thế, không ai dám công khai làm khó mình. Dù sao các nàng cũng phải lấy cảm tình của hoàng đế.

Lúc người cần phải sống thì người tự tôn, ngông cuồng là muốn chết chẳng?

Mệnh không có thì nói được gì.

Ăn trưa đặt ở Di Cung Hiên. Chỗ này khá rộng, đồ ăn bày biện rất hấp dẫn, nàng nhìn mà hai mắt tỏa sáng. Khác được sao. Phần lễ Thái nữ không cao, dù bây giờ đã chuyển cung, nô tài bên Ngự thiện phòng không dám cất xén đồ ăn quá đáng nhưng so với hoàng đế thì một trời một vực.

Trong lòng Tiêu Kỳ còn nghĩ tới chuyện khi này, ước chừng cơm nước xong chắc Tự Cẩm sẽ khóc lóc kể lể với hắn. Kết quả cơm nước xong, nàng vẫn không hề nhắc gì. Nhìn nàng ăn một bụng tròn căng, mặt mũi đầy thỏa mãn, hắn liền im lặng không còn gì để nói.

Kỳ thực Tự Cẩm cũng muốn kể ủy khuất với hoàng đế, nhưng nói thì được gì đây?

Hoàng đế sẽ khiển trách hoàng hậu sao? Đương nhiên là không. Hoàng hậu nương nương có lòng tốt, tội nghiệp nàng chỉ có vài bộ quần áo do người nhà mang tới, cố ý ban thưởng vài may đồ là nương nương thiện tâm từ bi. Người dựa vào gì mà khiển trách người ta chứ?

Dù cho trong lòng biết rõ hoàng hậu muốn lấy nàng tranh đấu với quý phi nhưng cũng chỉ là suy đoán, không có bằng chứng rõ ràng. Không có chứng cứ mà cáo trạng, đây không phải gài bẫy chính mình sao?

Tự Cẩm đâu có ngốc như vậy.

Cho nên, nàng không làm chuyện đại dột này.

Hoàng hậu nương nương thật sự quá lợi hại, thủ đoạn này làm cho người tức giận mà vẫn phải mang tiếng chịu ân huệ của người ta. Nếu nàng có bản lĩnh, quyền hạn này còn lo gì nữa?

Huống chi, nàng cũng không đoán được tâm tư hoàng đế. Nếu nàng cáo trạng, ngược lại hoàng đế cảm thấy nàng không biết điều, vu hãm hoàng hậu thì phải làm sao bây giờ?

Cơm nước, phụng trà xong, Tự Cẩm cũng không biết nói gì làm gì với hoàng đế. Thật sự là hai người chưa quen thuộc, không có đề tài chung. Nàng liền cố gắng nghĩ xem gần đây có chuyện gì vui vui, cũng coi như đề tài hay.

Khó được ngày Tiêu Kỳ rảnh rỗi, ngồi dựa vào gối uống trà. Vừa ngẩng đầu lên thì thấy Tự Cẩm đang ngây ngốc, tâm trí mê man tận chốn nào.

Lại còn có tần phi lúc hầu hạ hoàng thượng mất tập trung như vậy sao? Tiêu Kỳ cứng rắn nuốt cơn ghen của mình, thiếu chút nữa thì phun cả trà ra.

22. Chương 22: Hoàng Thượng Muốn Chu Toàn Cho Nàng Đây

Bình thường Tần phi cũng chỉ có vài hoạt động giải trí như thiêu thừa may vá, xem sách, ưu nhã hơn thì viết chữ, vẽ tranh. Nếu tính cách sáng khoái có thể đi dạo trong ngự hoa viên, không thì bơi thuyền trên hồ, mấy việc này đều có thể lấy vui giết thời gian.

Tự Cẩm không thích thiêu thừa may vá, không có sự khéo tay này. Vẽ tranh viết chữ cần cảm xúc, đi ngự hoa viên thì thôi đi, gặp ai cũng phải quỳ. Chơi thuyền trên hồ? Ồ, cái này nàng thích, nếu may mắn còn có thể câu được vài con cá, làm thêm vài món ăn. Nhưng nàng lại chưa có vinh hạnh này, phẩm cấp chưa tới.

Nghĩ tới nghĩ lui, mấy trò tiêu khiển tầm thường này cũng không thể nói với hoàng đế. Tự Cẩm hơi khinh bỉ mình, sao nàng lại ngốc như vậy chứ, người khác xuyên việt làm thế nào mà vui vẻ hạnh phúc thế?

“Đang nghĩ gì mà tập trung vậy?”

“A? A, thần thiếp đang nghĩ xem nói chuyện gì với người mới được...” Tự Cẩm chưa kịp suy nghĩ lập tức trả lời. Lúc định thần lại, nàng chỉ muốn phỉ nhổ chính mình, mặt trắng bệch, tay che miệng, mặt xám như tro tàn.

Không cần người khác đào hầm, chính nàng đã tự đào hầm chôn mình rồi.

Ngu xuẩn không thể tả.

Tiêu Kỳ cũng kinh ngạc đến ngây người, hắn cũng không biết phải nói gì trong tình huống đó.

“Thần thiếp nói chuyện vụng về, mong hoàng thượng thứ tội.” Phải nhanh chóng thỉnh tội thôi, chính mình làm tội mình, Tự Cẩm kêu khóc trong lòng, đúng là không gì ngu hơn.

“Đứng lên đi.” Tiêu Kỳ nhìn vị tiểu Thái nữ kinh hoảng sợ sệt, sao lại có người ngu đến thế chứ? Trong hậu cung này ai nấy đều muốn nịnh nọt hắn, trước khi nói gì cũng uốn lượn bảy lần, nào có ai lại để lời nói ngay miệng như nàng.

Lúc ấy hắn chẳng nghĩ được gì khác, tính cách như thế, có thể sống tốt trong cung này mới là hiếm hoi.

Hắn cũng không biết đây là lần thứ mấy cảm thấy nàng quá ngốc, quá đơn thuần.

Có lẽ định cho nàng nhân hiệu đơn thuần nên Tiêu Kỳ không giận dữ nữa mà rất lo lắng. Thế này thì đến Tết trung thu nàng phải làm sao?

Không có biện pháp.

Mặc quần áo may từ vải do hoàng hậu ban thưởng, sau đó tranh sủng với quý phi. Dù cho nàng có tỏ ra mình sợ hãi bao nhiêu cũng không thể khiến quý phi hết giận.

Thù ắt phải kết lớn.

Mỗi lần nhìn thấy Tô thái nữ hắn đều muốn thở dài. Tiêu Kỳ cảm giác nếu mình còn gặp nàng thêm mấy lần thì cuộc đời này chắc là không còn biết giận.

Do Tự Cẩm mới xuyên tới không lâu, thời gian gặp hoàng đế chưa nhiều nên chưa tạo được thói quen cần trọng mọi nơi mọi lúc. Nàng chỉ cần không tập trung là bản tính tự tại sáng khoái ngày xưa biểu lộ, trí thông minh rút đi đâu hết.

Tiêu Kỳ không trị tội nàng, cũng không lạnh lùng với nàng. Điều này khiến Tự Cẩm lần đầu tiên cảm thấy vị hoàng đế này không tệ. Nàng khẽ ngồi lại, cúi đầu im lặng. Giờ phút này nói gì cũng không đúng, nàng liền dứt khoát giả bộ bị sợ đến không dám nói gì vậy.

Tiêu Kỳ lại không có cách nào ngồi xuống. Hắn thấy Tự Cẩm cúi đầu xuống mãi, nếu hắn cũng ngồi xuống e là nàng bị dọa khóc mất.

“Trẫm còn việc cần làm, nàng nghỉ ngơi đi. Sau này ta sẽ trở lại thăm nàng.” Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài. Làm tới hoàng đế còn phải chờ một đường cho phi tử phạm lỗi. Hắn lớn tới chừng này, đừng nói sau khi lên ngôi, ngay cả trước kia làm thái tử cũng không có ai khiến hắn uất nghẹn như thế.

“Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.” Tự Cẩm thở phào nhẹ nhõm, sau đó giống như đưa tiễn môn thần, cung kính đưa hoàng đế ra cửa.

Tiêu Kỳ đi ra Di Cung Hiên cũng không đi tới hậu cung mà đi thẳng về Sùng Minh Điện. Sau khi trở về, trong đầu lại nhớ đến nét mặt muốn khóc của Tự Cẩm, cuối cùng thở dài gọi “Quản Trường An.”

“Có nô tài ở đây.” Quản Trường An lập tức tới.

“Trẫm nhớ mấy xấp lụa mới được cống nạp năm nay vẫn còn nhỉ?”

“Dạ, bên Nội Đình Phủ vừa mang tới một loạt vải mới, nói là do các thợ thủ công phía nam mới dệt, rất hiếm.” Quản Trường An nghe Hoàng thượng hỏi thì hiểu ngay, trong lòng khẽ chẹp chẹp hai tiếng. Tô thái nữ này có phúc khí gì chứ, Hoàng thượng muốn chu toàn cho nàng đây.

23. Chương 23: Nếu Ở Thời Hiện Đại Hoàng Đế Cũng Là Cao Thủ Tán Gái

Tiêu Kỳ nghe Quản Trường An đáp lời, hơi do dự một lúc sau đó mới nói: “Ban thưởng Tô thái nữ hai xấp lụa mới cống, hai xấp gấm Hồ, đi đi.”

“Dạ.” Quản Trường An khom lưng lui ra ngoài. Ra cửa đại điện, trong lòng hắn ta vẫn nhớ nét mặt của Hoàng thượng. Dường như hắn ta vẫn cảm thấy Hoàng thượng còn muốn phân phó hắn chuyện gì, nhưng cuối cùng lại không nói, là hắn ta nhìn lầm sao?

Sau khi Quản Trường An lui ra, Tiêu Kỳ ngồi nghiêng người trên sập lớn, với tay lấy một quyển sách trên bàn nhưng không xem. Trong đầu lại nghĩ, ban thưởng cho nàng mấy xấp vải cũng không phải chuyện lớn gì. Hôm nay mình ăn cơm ở đó, người ngoài có nói cũng chỉ nói nàng khéo léo, biết chiều lòng người, làm cho mình vui nên được ban thưởng mà thôi.

Phi tần vị phân thấp, được ban thưởng nhiều cũng không tốt. Khiến cho người khác ghen tị thì sợ sẽ gây khó cho nàng. Một người gốc ghêch như vậy, còn tự mình hổ mình thì làm sao là đối thủ của người khác. Hắn không thay nàng lo liệu vài chuyện thì chỉ cần mình đảm ba tháng không ngó ngang, lúc nhớ đến e là không thể gặp lại người.

Nếu là người khác cũng thôi, nhưng nàng ... va chạm quý phi mấy lần...

Tiêu Kỳ bắt giác nhú mày. Mặc dù Quý phi hơi kiêu căng nhưng luôn dịu dàng chăm sóc hầu hạ hắn, hắn cũng khá thích nàng. Hoàng hậu... Hoàng hậu đoan trang hào phóng có thể quản lý hậu cung nhưng lòng dạ khó tránh hẹp hòi. Nhà mẹ đẻ Hoàng hậu Sở gia và nhà mẹ đẻ quý phi Tô gia vẫn luôn đối chọi nhau không ai nhường ai. Chính vì thế hắn cũng an tâm.

Nghĩ đến Tô quý phi, Tiêu Kỳ hơi sững sờ. Quý phi họ Tô, Tự Cẩm cũng họ Tô, hơn nữa nét mặt hai người có vài điểm giống nhau. Nghĩ tới đây hắn bật người dậy, trên đời này không lẽ lại có chuyện trùng hợp như thế, lẽ nào Tô quý phi và Tô thái nữ có họ hàng?

Không phải, nếu như có thì hai người chưa chắc mâu thuẫn đến thế, chỉ là trùng hợp sao?

Lẽ nào thiên hạ lại có chuyện khéo thế?

Tự Cẩm tiến Quán Trường An, nhìn mấy xấp vải trên bàn nhất thời không cách nào hồi phục lại tinh thần. Nàng không hiểu vì sao hoàng đế lại vô duyên vô cớ ban thưởng vải vóc cho nàng, lẽ nào hẳn cũng hy vọng nàng tranh chấp với quý phi?

Không đúng. Hoàng đế đầu rảnh rồi đến vậy, vị phần Thái nữ của nàng làm sao dám so với Quý phi, đầu cần thiết phải làm thế. Trong chuyện tranh đấu của nữ nhân, ghen tị với mấy thứ quần áo trang sức chỉ là thủ đoạn nhỏ bé. Không làm gì được nên ghét người ta, kiểu người này chính là kiểu người khiến người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoàng hậu làm thế là vì nàng hay bất hòa với quý phi. Ngoài mặt không thể trực tiếp giương cung bạt kiếm. Một người có địa vị, một người được sủng ái, cho nên nếu họ dùng mấy thủ đoạn này thì quá bình thường. Nhưng đây là hoàng đế... Không phải nàng đánh giá cao hẳn mà người đàn ông này có ngạo khí của riêng mình, hẳn khinh thường dùng mấy trò không đáng giá để tổn hại một nữ nhân.

Sau khi loại bỏ hết mấy khả năng này, Tự Cẩm cũng chỉ còn một đáp án, hoàng đế đang thay mình chu toàn, không để nàng giẫm lên bẫy của hoàng hậu, chống đối quý phi?

Hắn tốt vậy sao?

Sao có thể chứ?

Tự Cẩm bị suy đoán này làm kinh hãi, lát sau vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Chắc nàng nghĩ quá nhiều rồi?

Nhất định vậy.

Nhưng vải vóc còn bày trên bàn kia. Một xấp vải tính theo khối lượng bây giờ phải dài 30 m. Bốn xấp vải cộng lại bày trên bàn rất đồ sộ, không muốn nhìn cũng không được.

Nếu ở thời hiện đại hoàng đế cũng là cao thủ tán gái đây. Cứu người lúc nguy nan, quay đầu còn tặng lễ vật quý giá, lòng người có là đá cũng phải bị cảm động.

Trong lòng Tự Cẩm còn đang đầy xúc động thì Vân Thường đột nhiên kêu lên kinh ngạc, “Tiểu chủ, mấy xấp vải này là đồ mới tiến cống năm nay, nô tì không tin được mắt mình rồi, nhất định là nhìn lầm.”

24. Chương 24: Hoàng Thượng Không Thích Cũng Không Trách Tội Hẳn Ta

Tự Cẩm nghe không hiểu gì, nghi hoặc nhìn Vân Thường, “Khác nhau sao?” Năm nào chả có tiến cống, có gì kỳ lạ chứ.

“Không giống nhau.” Vân Thường vẫn hơi kích động, trấn tĩnh lại rồi mới nói: “Tiểu chủ, hàng năm đồ tiến cống nhất định phải cống. Nhưng mỗi năm đều giống nhau, không khác biệt lắm. Nhưng hàng tân cống chính là những sản phẩm mới được làm, trước giờ không có. Toàn cung này người được hoàng thượng ban thưởng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Nói xong Vân Thường còn chỉ mấy đặc điểm trên vải cho Tự Cẩm xem. Tự Cẩm cũng cúi đầu nhìn, nghe Vân Thường giải thích mới biết thì ra mấy xấp vải này là loại hàng đặc biệt!

“Quá tốt rồi. Hoàng thượng ban thưởng cho tiểu chủ vải may quần áo. Do đó tiểu chủ có mặc cũng không ai dám nói một câu. Tiểu chủ, giờ chúng ta không cần lo lắng nữa, nô tỳ sẽ kêu người của Thượng Cung Cục đến lấy số đo. Chẳng mấy mà đến Tết Trung thu rồi, váy áo này cũng phải nhanh chóng may mới xong.”

Vân Thường quá kích động, vội vã chạy đi.

Tự Cẩm giơ mấy ngón tay lên nhẩm tính. Lần đầu tiên gặp hoàng đế đổi điện cho nàng, vừa lớn vừa gần Sùng Minh Điện. Lần thứ hai gặp liền ban thưởng vải sa tanh, mà lại là hàng tân cống.

Cầm giác đầu tiên, hoàng đế thật hào phóng đối với nàng!

Cầm giác thứ hai, nàng sẽ khiến bao nhiêu người đổ mắt ghen tị đây?

Dù chuyện này Tự Cầm không nghĩ ra ngay thì trong hậu cung này ai lại không nghĩ ra chứ. Đúng là Tô thái nữ xinh đẹp. Nhưng một cô gái nhỏ mới mười ba tuổi, trừ khuôn mặt còn có gì hấp dẫn. Trước không nở sau không cong, phẳng lì như cái bảng. Nói hoàng đế nhớ thương nàng cũng phải sau lễ cập kê chứ. Suy xét cẩn thận, Tô thái nữ gặp hoàng đế có hai lần. Lần đầu ở Di Cùng Hiên đã làm bao nhiêu người ghen ghét. Lần hai lại được ban thưởng vải tân cống. Trong cung này ban thưởng vải không thiếu, nhưng ban thưởng vải năm nay phía nam mới cống tiến lại là chuyện khác.

Tổng hợp những ý tưởng trên, hẳn rất nhiều người coi Tô thái nữ là hồ ly tinh, nếu không thì làm sao có thủ đoạn thu hút Hoàng thượng đối tốt với nàng như thế?

Ngay cả Quý phi mới tiến cung năm đó cũng không có thủ đoạn này đâu.

Sao trước đây Quý phi không giẫm chết tiểu hồ ly tinh này để ả không thể xoay người chứ?

Vì bình thường Tự Cầm rất ít khi ra khỏi Di Cùng Hiên. Hơn nữa phẩm cấp nàng quá thấp, mấy phi tần có địa vị cao cũng không thêm đến chỗ nàng để dây dưa khó dễ. Do đó, dù bên ngoài có ầm ĩ bao nhiêu cũng không ảnh hưởng đến Tự Cầm, nàng an ổn trong Di Cùng Hiên, đang thích thú ngồi ăn sữa chua.

Sữa chua cũng có lịch sử mấy ngàn năm. Nhưng sách sử ghi chép lại thì chỉ có đa số người du mục, dân tộc thích ăn. Không ngờ Vương Triều Đại Vực cũng có loại sản phẩm từ sữa này. Việc này khiến cho kẻ tham ăn như Tự Cầm rất hưng phấn.

Tiếc là chỉ có mỗi một cách ăn sữa chua, rưới thêm ít mật ong là hết. Vậy đâu có ngon. Ăn sữa chua nhất định phải thêm hoa quả, làm đông lạnh, một lớp sữa chua, một tầng trái cây, rồi cho vào ly thủy tinh. Chỉ nhìn thôi cũng đã thèm.

Thật là thích!

Cùng lúc đó, Tiêu Kỳ nhìn chăm chăm ly thủy tinh đặt trên bàn do ngự thiện phòng đưa tới. Ly thủy tinh đặt trong đĩa sứ tròn trắng tinh, bốn phía ly đều ướp đá lạnh. Đồ ăn mới do ngự thiện phòng nghĩ ra chẳng?

“Quản Trường An.”

“Có nô tài ạ.” Quản Trường An lập tức trả lời, thấy Hoàng thượng nhìn chăm chú vào ly thủy tinh, không đợi Hoàng thượng hỏi liền nói ngay: “Đây là món tráng miệng ngọt mới do ngự thiện phòng làm, nói là do Tô Tiểu Chủ của Di Cùng Hiên thích ăn kiểu này, làm ra thì hương vị rất ngon. Do đó mới dâng lên cho Hoàng thượng dùng thử.”

Nếu không phải Hoàng thượng thích ăn món tráng miệng ngon, ngự thiện phòng cũng sẽ không tùy tiện dâng lên. Quản Trường An cố ý nhắc tên Tô tiểu chủ. Hoàng thượng không thích cũng không trách tội hắn ta

25. Chương 25: Dọa Nàng Sợ Hết Hồn Thế

Khó trách nhìn rực rỡ thế kia, bên trong toàn trái cây. Nhớ tới nét mặt Tự Cầm lúc ăn cơm, nàng có thể nghĩ ra đồ ăn này cũng không kỳ lạ gì.

Đàn ông thường không thích mấy món tráng miệng ngọt của con gái, dù vậy hắn vẫn múc một muỗng nếm thử. Sắp tới trung thu nhưng buổi trưa vẫn rất nóng, sữa chua ướp lạnh toát, hương trái cây ngọt ngào, đưa vào miệng cũng thấy sảng khoái.

Quản Trường An đứng thẳng bên cạnh nhìn thấy Hoàng thượng múc từng miếng từng miếng chậm rãi, rồi ăn hết ly sữa chua, bắt giác kinh ngạc.

Tiêu Kỳ hình như còn thòm thềm, nhìn ly thủy tinh đã hết nhẩn rồi quay sang Quản Trường An hỏi: “Trừ cái này, Tô tiểu chủ còn kêu phòng ăn làm gì nữa?”

Quản Trường An ở trước mặt hoàng thượng hầu hạ nhiều năm như thế nên làm việc gì cũng cẩn thận chu đáo chặt chẽ, sớm biết Hoàng thượng sẽ hỏi. Trong lòng hắn ta cân nhắc kỹ càng rồi mới đáp: “Cái khác thì không nghe thấy nhưng trưa nay nghe người bên ngự thiện phòng nói tô tiểu chủ muốn ăn cá kho tộ, còn kêu một chén mì tơ cuộn. Ngự thiện phòng đang lo lắng, không biết mì tơ cuộn là gì ạ.”

Tiêu Kỳ nheo mắt, bắt giác tò mò “Đi xem một chút.”

“Dạ.” Quản Trường An vội vàng đi theo, trong lòng còn chưa kịp nghĩ ra, sao Hoàng thượng lại đột ngột có hứng thú với đồ ăn. Trước đây chưa từng có chuyện này, trên cơ bản đều là Ngự thiện phòng dựa theo thực đơn ẩm thực bốn mùa làm, ngẫu nhiên cũng sẽ có thêm vài món mới nhưng cực hiếm.

Cho nên nhiều năm như thế mà trong Ngự thiện phòng cũng không biết rõ Hoàng thượng thích ăn gì. Hôm nay món nhạt, ngày mai món mặn, cả ngày người của Ngự thiện phòng đều thay đổi đa dạng món ăn dâng Hoàng thượng mà cũng không khiến Hoàng thượng khen một tiếng. Tô tiểu chủ chỉ dùng cái ly thủy tinh, Hoàng thượng liền để ý?

Vậy mấy người của Ngự thiện phòng tức chết mất.

Trong lòng nghĩ như thế, Quản Trường An vẫn nhanh nhẹn đi theo Hoàng thượng tới Di Cùng Hiên, trước khi đi còn kêu Đồng Ý đến Ngự thiện phòng. Hắn ta có nhiều giao tình với người của Ngự thiện phòng. Bây giờ cũng vui lòng giúp họ, dù sao cũng không thiệt thòi.

Ha ha.

Tiêu Kỳ không kêu người thông báo mà trực tiếp đi vào. Vào đến cửa hắn nghe the thấy tiếng người nói chuyện bên trong bèn đứng lại nghiêng đầu lắng nghe.

Hoàng đế nghe lén thì không ai được biết. Quản Trường An liền đuổi hết mấy người không liên quan ra ngoài. Bản thân hắn ta cũng cúi đầu khom lưng đứng phía xa. Tuy trong lòng hắn ta cũng tò mò Tô Thái Nữ, nhưng tất cả đều là chủ tử. Là nô tài không được nghe lén chuyện của chủ tử.

“Người bên Ngự thiện phòng nói họ làm không được, không biết tiểu chủ nói mì tơ cuộn là cái gì. Mì chính là mì, họ chưa từng thấy mì tơ cuộn, cũng chưa từng làm qua. Ngay cả đại đầu bếp tối qua nghĩ cả đêm, hôm nay cũng tới đây với Trần Đức An, nói nhờ tiểu chủ chỉ điểm thêm.”

“Chỉ thế nào đây? Chính là kéo sợi mì xong thì đặt xuống cuộn lại, nhìn xem không giống một cuộn mì tơ sao?”

“Nhưng họ nói là không kéo được mảnh như thế, kéo thêm ra thì đứt rồi.”

Tiếng nói trong phòng dừng lại một lát, sau đó Tiêu Kỳ lại nghe giọng Tự Cẩm sốt ruột “Ta chỉ nghĩ vậy thôi, cũng không phải kêu họ làm nhỏ như vậy. Người mau đi nói với họ, đừng làm người ta khó xử, làm không được cũng không sao.”

Nghe giọng Tự Cẩm có vẻ lo lắng, hình như sợ mình làm khó ngự thiện phòng, Tiêu Kỳ cảm thấy hơi buồn cười. Người của Ngự thiện phòng không phải có trách nhiệm làm các chủ tử ăn thấy ngon miệng sao?

Vậy mà kêu khó xử?

Chẳng qua có một chén mì mà dọa nàng sợ hết hồn thế.

26. Chương 26: Làm Hắn Tức Chết!

Tiêu Kỳ cũng không đi vào ngay, ngược lại hắn nghe khá thú vị, không biết các nàng sẽ nói tiếp điều gì.

Trong phòng, Vân Thường thấy tiểu chủ lo lắng thì không nhịn được cười, khẽ khuyên nhủ: “Tiểu chủ không cần gấp, bây giờ người của ngự thiện phòng đang muốn lấy lòng chủ tử mà, đâu còn như ngày xưa chúng ta phải nịnh bợ họ. Tiểu chủ muốn ăn mì tơ cuộn, không làm được là do họ kém, ai dám nói người kén chọn chứ, ai có gan đó đây.”

Tự Cẩm nghe vậy thở dài, nhớ tới những ngày đó rồi nhìn lại bây giờ, y như một giấc mơ. Lúc ấy, để có được bữa cơm ấm nóng, Trần Đức An phải cúi mình nịnh nọt mấy người của ngự thiện phòng, coi họ như ông như bà để cầu cạnh. Giờ chẳng qua hoàng đế ban thưởng nàng vài thứ, họ đã khấn trương ngay lập tức.

Nhưng càng là mấy người này càng không nên đắc tội, Tự Cẩm nói với Vân Thường “Thà đắc tội quân tử không đắc tội tiểu nhân. Người của Ngự thiện phòng đều là mấy người miệng lưỡi trơn tru xảo trá, ta không muốn một ngày nào đó Hoàng thượng không quan tâm đến ta thì bọn họ lại lôi chuyện cũ ra nói”

Vân Thường ngẫm nghĩ cũng thấy đúng bèn nói: “Vậy để nô tỳ nói với Ngự thiện phòng ạ?”

“Mau lên, đừng làm cho người ta khó xử.” Tự Cẩm quả thật không muốn kết thù oán với Ngự thiện phòng. Nghĩ xem người phải ăn cơm cả đời mà. Ngày hôm nay người gây khó cho người ta, ngày mai này sẽ phải ăn nước miếng của họ. Cho nên nàng nguyện ý đấu trí với hoàng hậu và quý phi chứ không muốn cùng mấy người của Ngự thiện phòng kết ân oán. Dù sao người thua thiệt cũng là nàng, không có chút lời nào hết.

Vân Thường bị chủ tử đuổi đi, vừa ra cửa liền nhìn thấy người bên ngoài. Nàng ta sợ đến mức “nhất phát xuất thể nhị phát thăng thiên” (ý là hồn vía lên mây), vội vàng quỳ xuống hành lễ, toàn thân run rẩy.

Hoàng thượng ở bên ngoài bao lâu rồi chứ?

Nghe tiếng động bên ngoài, Tự Cẩm trong phòng cũng bị dọa ngây người, vội vàng đi ra ngoài đón.

Tiêu Kỳ nhìn hai chủ tử quỳ dưới đất nói: “Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Tự Cẩm trong lòng thắc thỏm, cúi thấp đầu từ từ đứng lên, nháy mắt với Vân Thường đứng cạnh, ý bảo nàng ta mau chóng đi.

Vân Thường lùi lại đi ra ngoài. Nàng ta không thể đi ngay, dù sao cũng phải pha trà dâng Hoàng thượng trước đã. Trong này làm gì còn ai hầu hạ, tiểu chủ sợ đến hồ đồ rồi.

Giờ phút này Tiêu Kỳ không vui, nét mặt lạnh lẽo đi vào trong phòng. Tự Cẩm nhìn hẩn biết ngay tình hình không khả quan, chắc là đang tức giận.

Chắc Hoàng thượng đã nghe mấy lời nàng nói với Vân Thường. Nhưng nàng có nói gì chọc giận hẩn đâu?

Hẩn giận cái gì chứ?

Tiêu Kỳ tức tối ngồi trên sập lớn. Tự Cẩm cũng không phải đứa trẻ mười ba tuổi, thấy hẩn tức giận làm sao dám tới ngồi. Nàng nghĩ mãi cũng không nhớ ra mình đã nói sai điều gì. Đang tự xét mình thì nghe hoàng đế nói “Nàng biết tội chưa?”

Tự Cẩm muốn khóc, trong lòng âm thầm chửi rủa. Nàng quả không biết mình sai chỗ nào. Nhưng hoàng đế nói nàng có tội thì nàng phải có tội, lập tức cúi đầu nhận tội, “Thần thiếp biết sai rồi.”

Tiêu Kỳ còn tưởng rằng nàng sẽ giải thích mấy câu, ai biết người này nhận tội rất gọn gàng, thật khiến cho hẩn vừa tức giận lại cảm thấy buồn cười, “Vậy nàng thử nói xem nàng có tội gì?”

Lập tức thấy đầu Tự Cẩm cúi thấp hơn nữa, nhưng không nói câu nào. Tiêu Kỳ hiểu ngay, nàng không biết mình sai cái gì.

Không biết mình sai cái gì lại còn dám dứt khoát nhận tội như thế.

Làm hẩn tức chết!

27. Chương 27: Bị Coi Thường Trắng Trợn

Tự Cẩm không phải không suy nghĩ cẩn thận xem mình sai ở đâu. Nhưng hoàng đế tức giận thì hẳn mình đã sai, chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra mà thôi.

Tiêu Kỳ nhìn khuôn mặt non nớt của nàng, sự tức giận trong lòng cũng dần dần tan đi. Để một chủ tử phải nhìn nét mặt mấy nô tài mà sống, chuyện này không khiến hắn giận sao? Trong cung này, phủng cao giảm thấp là chuyện thường đã có từ lâu. Ngày xưa khi hắn chưa là thái tử, còn sống trong cung mà chưa xuất cung xây phủ riêng cũng không ít lần phải chịu những nô tài này lên mặt khinh thị.

Nhưng lúc đó khác. Lúc đó phụ hoàng hắn vẫn nắm quyền, hắn chỉ là một hoàng tử chưa có tiền đồ. Trong cung rộng lớn này có ba bốn ngàn cung nữ, thái giám. Đông nô tài như thế thì việc xem xét chủ tử, nịnh trên chèn dưới rất bình thường.

Lúc đó, cuộc sống của hắn cũng trôi qua nơm nớp lo sợ. Dù bị bọn nô tài này chọc tức cũng không dám làm gì bọn họ. Bọn họ biết rõ, các hoàng tử sẽ không dám nói gì trước mặt phụ hoàng. Người quản lý Nội Đình Phủ là người được phụ hoàng trọng dụng. Người nói bọn họ làm không tốt không phải là đánh mặt Hoàng thượng sao?

Không ai dám làm chuyện đó.

Nhưng bây giờ không giống rồi. Hôm nay hắn đã ngồi trên ngai vàng, nhìn tần phi của mình phải chịu sự chèn ép của bọn nô tài, cảm giác bất lực từ thời niên thiếu trỗi dậy làm hắn không thở nổi.

Mặt hắn sạm lại khi nhớ tới chuyện xưa. Đến khi phục hồi tinh thần bèn nhìn thấy nét mặt căng thẳng của Tự Cẩm, trán lấm tấm mồ hôi. Thấy vẻ mặt nàng như vậy, hắn lại bất giác nhớ tới ngày xưa mình cũng nơm nớp lo sợ trước mặt phụ hoàng, chỉ lo mình nói một lời sai, làm việc không tốt sẽ bị phụ hoàng trách tội.

“Lại đây.”

Thật ra Tự Cẩm rất căng thẳng. Nếu nàng biết rõ mình sai ở đâu còn có thể lấp liếm cho qua. Nhưng cơ bản là không biết chút nào, nhìn mặt hoàng đế ngày càng cau lại, nàng lại sợ mình vừa mới trải qua vài ngày tốt lành lại bị đưa trả về.

Nàng chỉ muốn được thưởng thức bữa cơm ngon lành, không được ăn ngon thì sống có ý nghĩa gì chứ?

Nghe hoàng đế gọi, sự căng thẳng trong lòng Tự Cẩm bỗng chùng lại. Nàng cẩn thận bước tới, đặt tay mình vào bàn tay Tiêu Kỳ, chỉ cảm giác bàn tay hắn vừa khô vừa ẩm, lại không nghĩ tới tay mình toàn mồ hôi...

“Trẫm không giận nàng.”

Tự Cẩm nghe được câu này cả người thả lỏng, mắt như tỏa hào quang.

Tiêu Kỳ nhìn nét mặt nàng vừa rồi còn ưu sầu, một lát sau đã tươi tỉnh hơn hờ cũng rất thu hút.

Thấy Tiêu Kỳ cười Tự Cẩm lại xấu hổ. Lúc nào vị Hoàng đế này cười cũng kỳ lạ như thế, không biết vì sao giận, không hiểu lý do cười. Khó trách ai cũng nói hoàng đế là người khó hiểu nhất trên đời.

“Vậy vì sao Hoàng thượng tức giận?” Tự Cẩm vẫn cảm thấy nên hỏi kỹ chuyện đó thì sau này mới có thể biết mà tránh. Hồi hộp kiểu này chỉ nên trải qua một lần, không thể có lần tiếp theo.

Nhìn ánh mắt, nét mặt Tự Cẩm vẫn còn sợ hãi, Tiêu Kỳ gõ nhẹ lên trán nàng, khẽ thở dài. Hắn cũng băn khoăn chuyện lúc mình còn là hoàng tử, chịu bao nhiêu thiệt thòi, khuất nhục cũng không bao giờ kể cho người khác. Chuyện này có liên quan đến tôn nghiêm của hoàng đế.

“Được rồi, nói với nàng nàng cũng không hiểu.”

Tự Cẩm:...

Đây là bị coi thường trắng trợn.

.

“Nàng chỉ cần nhớ duy nhất một điều, nàng là chủ tử, người Ngự thiện phòng là nô tài. Nếu dám thất lễ với nàng chính là tội bất kính. Chủ tử sợ nô tài thì ra thế thống gì chứ?” Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, nói nhấn mạnh từng câu từng chữ.

28. Chương 28: Đây Đều Là Phúc Của Tô Thái Nữ

Tự Cẩm nghe hắn nói như vậy cũng sững sờ, im lặng đứng ngẩn người một lúc lâu.

Chuyện cười, ai mà chả biết nàng là chủ tử của mấy nô tài trong Ngự thiện phòng. Nhưng chủ tử như nàng thật sự có thể áp đảo mấy nô tài đó sao?

Đương nhiên là không thể.

Nếu bây giờ hoàng đế vẫn chưa quan tâm tới nàng, nàng vẫn còn ở Y Lan Hiên rách nát mà dám cáo trạng mấy nô tài trong Ngự thiện phòng coi thường chủ tử, hoàng hậu hay hoàng đế sẽ xử trí công đạo cho nàng đây?

Chưa biết chừng Hoàng hậu nương nương bận rộn bao nhiêu việc trong hậu cung cũng không ngại bắt nàng quỳ nghe răn dạy khiến trách như Tôn thái nữ.

Nàng cũng sợ mình mạng lớn mà.

Vì chuyện đó mà đắc tội người của Ngự thiện phòng, không chừng cơm lạnh canh thiu còn chẳng có mà ăn, lại còn khổ hơn.

Nhưng những lời này Tự Cẩm không thể nói. Hoàng đế không biết ư? Đương nhiên không phải. Có điều chính hoàng đế cũng chưa chắc có thể trị tội mấy nô tài đó, nếu không truyền ra ngoài lại bị mang tiếng bất nhân.

Từ xưa đã là vấn đề khó, hoàng đế quyền khuynh thiên hạ lại tranh chấp với mấy thái giám, khó tránh ảnh hưởng đến khí độ đế vương.

Hơn nữa, mấy người kia cũng không ngu, Trước mặt hoàng đế bọn họ đương nhiên không dám bất kính, nhũn như con chi chi. Không những thế còn tìm đủ mọi cách lấy lòng, làm Hoàng thượng vui. Cứ thế, hoàng thượng sao lại vì một vài phi tử không được sủng ái mà chịu tiếng bất nhân?

Không bao giờ.

Nghĩ thật buồn.

“Vâng, thần thiếp nhớ kỹ.” Tự Cẩm cúi đầu đáp, nhớ kỹ là một chuyện, nhưng chưa chắc nàng sẽ làm như thế.

Tự Cẩm cúi thấp đầu nên Tiêu Kỳ cũng không thấy nét mặt ánh mắt nàng, dù sao cũng phải để mấy nô tài trong cung này cẩn thận làm việc, đỡ phải gây chuyện. Hắn vỗ tay Tự Cẩm, cười hỏi: “Nàng nói trăm nghe mĩ từ cuộn là gì vậy?”

Trong hoàng cung, Ngự thiện phòng là một nơi rất quan trọng. Đồ ăn dâng cho chủ tử, lỡ xảy ra chuyện gì thì chịu tội cả nhà rơi đầu. Cho nên trong đó có ba vị đại tổng quản, giám sát lẫn nhau, mười vị tổng quản chia nhau quản lý, còn các tiểu thái giám ở dưới thì nhiều không đếm xuể.

Bây giờ Ngự thiện phòng chia thành 3 bộ phận, Lữ Thăng Vinh cầm đầu một nhóm, là người của hoàng hậu, nhóm Phí Lương Công là tay chân của quý phi, còn lại Nhạc Trường Tín và mấy người nhóm mình duy trì trung lập.

Người của Di Cùng Hiền đến nói muốn làm mì tơ cuộn, Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công đương nhiên không coi trọng Thái nữ nhỏ bé của Di Cùng Hiền, kêu bận rộn không làm. Hai người họ nói phải chuẩn bị đồ ăn cho hoàng hậu và quý phi. Do đó việc này đến tay Nhạc Trường Tín.

Từ hôm qua Nhạc Trường Tín đã tự tay mình làm món mì tơ cuộn này. Hắn ta làm được khá nhiều, nhưng lại không thể làm nhỏ như vậy. Vì chuyện đó mà hắn ta trằn trọc cả đêm. Sáng sớm nay lại bắt đầu nghĩ xem phải dùng cách gì, lực như thế nào mới có thể làm sợi mì vừa dài vừa nhỏ. Trên thớt đặt một khối bột mì đã nhào, ủ được nửa canh giờ.

Tiểu thái giám Phong Cảnh Minh bái Nhạc Trường Tín làm sư phụ nên đương nhiên cùng nhóm với hắn ta. Lúc ấy y cũng đang chạy vào phòng bếp. Người của Ngự thiện phòng chia thành ba phe, vừa vận trụ ở ba gian phòng lớn. Ba đại tổng quản mỗi người chiếm một gian. Làm cách này có thể quản lý mấy người phía dưới chặt chẽ, ai muốn vào phòng người khác cũng phải bị kiểm tra giám sát.

“Sư phụ, nghe được rồi.” Phong Cảnh Minh lau mồ hôi trên mặt, cười tươi chào sư phụ “Lão nhân gia ngài quá giỏi, quả nhiên Hoàng thượng đi Di Cùng Hiền.”

Nhạc Trường Tín vừa nghe thì thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nghe đồ đệ của mình đứng bên cạnh cười nói, “Sư phụ, ngài dạy con đi, sao ngài lại đoán được vậy, quả là giỏi.”

“Tiểu tử ngươi lông đã dài tới đâu mà đòi bay, mau làm việc đi!” Nhạc Trường Tín vỗ đầu Phong Cảnh Minh, cười khê rồi bưng ly trà lên uống, sau đó lại tự mình vén tay áo lên nhào bột.

Sao hắn ta lại nghĩ ra? Hoàng thượng ăn hết một ly thủy tinh sữa chua, chuyện lạ thế có thể xảy ra thì bây giờ đến Di Cùng Hiền ăn thử mì tơ cuộn có gì lạ?

Ha ha, cuối cùng Nhạc Trường Tín hắn ta cũng có ngày nở mày nở mặt trước mặt hoàng thượng.

Nói đến chuyện này đều là phúc của Tô thái nữ, chà chà, ai dám nghĩ tới vị kia còn có phúc khí như hôm nay.

29. Chương 29: Quản Trường An Đương Nhiên Không Muốn Làm, Quá Mất Thể Diện!

Bên này Nhạc Trường Tín vừa hành động, mấy người của phòng khác đều ngó sang nhìn. Lữ Thăng Vinh chân bước thông thả đi đến, đứng ở cửa mỉm cười chào Nhạc Trường Tín.

“Lão Nhạc ơi, lão làm gì vội vàng vậy? Ta nhắc lão bột này còn phải làm nhiều thứ khác. Hôm qua lão đã lãng phí rất nhiều rồi, nếu cấp trên biết được thì không biết lão làm sao giải thích đây.”

Nhạc Trường Tín vừa đứng nhào bột, vừa quay ra nhìn Lữ Thăng Vinh đang đứng tựa ngoài cửa, trên mặt cực kỳ hòa nhã, ung dung trả lời: “Chủ tử sai làm việc, nô tài chúng ta không dám không cố gắng? Làm không tốt nên mới phải làm đi làm lại, ông nói có đúng hay không?”

Lữ Thăng Vinh trong lòng ‘Hừ’ một tiếng, lão này quá xảo quyệt, nói ra chẳng có lời nào chân thật.

Phí Lương Công ở phòng đối diện cũng chen vào, y chỉ đứng ngoài cửa khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Nhạc Trường Tín, lạnh lùng từ tốn nói: “Ông quá giỏi, nhào đến bột nở thành hoa rồi.”

“Làm đầu bếp nhất định phải có đôi tay khéo léo, đúng không ông?”

Trong mấy đại tổng quản, Nhạc Trường Tín là người thông minh quỷ quái nhất, trước giờ cũng chưa chịu tìm người dựa. Vậy mà bây giờ lại tình nguyện làm việc cho một Thái nữ nhỏ nhoi, thật sự khiến người ta khó chịu. Nhất là Phí Lương Công càng không thích. Hậu cung này ai không biết Tô thái nữ khá giống quý phi nương nương. Nhạc Trường Tín nịnh bợ Tô thái nữ chính là giẫm lên danh dự của quý phi nương nương, đương nhiên Phí Lương Công không thể vui được, nói gần nói xa đều chọc tức người khác.

Nhạc Trường Tín tự có chủ trương của mình, nịnh bợ một Thái nữ nhỏ nhoi ư? Hẳn ta đâu có nhàn rỗi đến vậy, chẳng qua là muốn thông qua Tô Thái Nữ để lấy lòng Hoàng thượng mà thôi. Nếu không mỗi lần Trần Đức An của Di Cùng Hiền chịu sự ghê lạnh của Ngự thiện phòng, sao y phải cư xử hòa nhã với hần ta như thế?

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, sau này mới có thể tự hào. Dệt hoa trên gấm? Ai cần chứ.

Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công đều cho rằng Nhạc Trường Tín làm việc vô ích, cả hai liếc mắt nhìn nhau cười cười rồi vội mỗi người đi một hướng. Trong hậu cung này quan trọng nhất vẫn là Hoàng hậu nương nương và quý phi nương nương, sắp tới giờ ăn trưa rồi nên hai người phải về lo việc của mình.

Đúng lúc đó, Quản Trường An tự mình đến ngự thiện phòng. Đây chính là đại thái giám cực kỳ được coi trọng bên Hoàng thượng. Hần ta vừa vào thì Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công tựa như chó thấy xương cùng chạy tới, bu xung quanh hần ta, trên mặt không còn vẻ đắc ý vênh vang như trước, đầu và lưng cúi thấp đến độ gần chạm đất.

Được người khác vây quanh nịnh nọt, Quản Trường An đương nhiên đắc ý. Nhưng thế nào thì cũng phải làm việc được giao trước, hần ta hỏi ngay: “Ai phụ trách làm mì tơ cuộn của Tô tiểu chủ Di Cùng Hiền?”

Quản Trường An vừa nói, Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công đều sững sờ. Hai người nhìn nhau, Phí Lương Công hỏi trước: “Quản công công, sao ngài lại tự mình đến hỏi đồ ăn của Tô tiểu chủ vậy?”

Quản Trường An đương nhiên không muốn làm việc này, quá mất thể diện! Nhưng Hoàng thượng sai hần ta đi, hần ta phải vui vẻ mà đi tới chỗ này. Lời của Phí Lương Công hần ta coi như không nghe thấy, không phải là biết rõ mà còn hỏi sao?

Đúng lúc đó Phong Cảnh Minh nhanh nhẹn như con khỉ chui vào, đầu tiên vái chào Quản Trường An, rồi mới trả lời: “Quản công công, là sư phụ tiểu nhân làm. Sẽ có ngay, tiểu nhân đưa ngài ngồi nghỉ trước đã?”

Quản Trường An phức tạp nhìn sang chỗ Nhạc Trường Tín. Lão già này quả là tinh tường, cái gì hay ho lão đều biết được. Trong lòng nghĩ như thế, ngoài miệng lại nói: “Được, vậy ta qua xem chút, nhắc sư phụ người nhanh lên.”

“Đương nhiên rồi. Tồi qua sư phụ tiểu nhân trần trọc cả đêm để nghĩ cách làm mì tơ cuộn này. Không tin ngài cứ qua xem, giờ làm ra sợi mì vừa dài vừa mảnh như tóc luôn đó.”

Hai người nhanh chóng đi vào bếp của Nhạc Trường Tín. Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công lại nhìn nhau, mỗi người về phòng mình. Chỉ lát sau liền có hai tiểu thái giám chạy như bay ra ngoài.

30. Chương 30: Nàng Còn Chưa Lớn, Cầu Mong Che Chở!

Ăn mì nhất định phải nóng hổi, tươi ngon. Nhạc Trường Tín dâng lên mì nấu nước xương mới ninh chiều hôm qua. Giữa nước dùng trong vắt là cuộn mì tơ, phía trên có rau thơm xanh biếc. Chỉ ngửi mùi thơm, Tô Tự Cẩm đã muốn chảy nước miếng.

Dâng lên còn có dấm chua đựng trong thô sứ, trứng muối xếp trong đĩa hoa văn, trên có tưới nước sốt chua ngọt, rắc thêm tỏi gừng. Một đĩa thịt bò hấp, từng miếng thịt thái mỏng lấp lánh.

“Sợi mì này kéo thật nhỏ, không ngờ có thể làm được.” Tự Cẩm nhìn thấy quá giỏi. mấy hôm trước người của Ngự thiện phòng nói làm không được, nàng còn nghĩ chắc do bên trong không có thạch cao nên thiếu độ dẻo dai, đương nhiên không làm được. Ai ngờ đâu chỉ qua một buổi tối, người ta liền làm ra, dù không nhỏ như tóc giống thời hiện đại nhưng quả thật cũng rất nhỏ.

“Đây chính là mì tơ cuộn nàng nói à?” Tiêu Kỳ ăn không ít loại mì, nhưng sợi mì nhỏ như vậy là lần đầu thấy, hơn nữa còn kết hợp với trứng muối, thịt bò, nhìn kiểu gì cũng thấy lạ.

“Vâng, hoàng thượng thấy đẹp không?” Dân chúng bình thường coi trọng miếng cơm manh áo, nàng tham ăn cũng không có gì đáng trách.”Thần thiếp thích rưới thêm dấm chua, hơi chua, hơi cay rất ngon miệng. Hoàng thượng có muốn thử một miếng hay không?”

Tự Cẩm thấy Tự Cẩm rưới nhiều dấm chua vào chén như vậy, “Không chua à?”

“Vậy mới dễ ăn.”

Tiêu Kỳ:...

Hắn không thích mì lắm, ăn thứ này chỉ để thời gian ngắn thì nở ra cả bát, nhìn đã thấy ngán. Hàng năm vào ngày sinh nhật cũng chỉ ăn nửa bát mì trường thọ, cũng không có thêm dấm chua, sợi mì mềm, nước ngọt, tươi nóng là được.

Tự Cẩm thấy Tiêu Kỳ do dự, nghĩ tới ăn ngon phải chia sẻ bèn chủ động lấy bình dấm chua tươi vào chén cho hắn.

Vân Thường và Quản Trường An đứng bên cạnh bị dọa đến bủn rủn tay chân. Tô tiểu chủ quá to gan.

Tự Cẩm thấy nét mặt Quản Trường An và Vân Thường thì biết ngay mình lại làm sai rồi. Nhưng trước đây nàng đọc mấy truyện cung đấu, thấy việc gấp món ăn, thêm gia vị là rất bình thường mà?

Tại sao lại sai chứ?

Tự Cẩm cũng không dám ăn bèn nhanh chóng đứng lên định thỉnh tội, Tiêu Kỳ liền giữ tay nàng, “Ngồi đi, trượng lên bây giờ.”

Mặc kệ tiểu Thái nữ này làm đúng hay không, nàng có thể nghĩ tới hắn đã khiến Tiêu Kỳ đã cảm thấy rất vui. Trong cung có thái giám phục vụ đồ ăn, là chủ tử không cần tự mình lấy. Hắn tới chỗ hoàng hậu quý phi đều do thái giám hầu hạ, thứ nhất đây là quy tắc trong cung, thứ hai là vì an toàn.

Chắc chắn Tô thái nữ không biết mấy chuyện này, vì thế mới dám lỗ mãng tự làm như thế.

Trong lòng nàng có hắn, có đồ ăn ngon cũng muốn cùng hắn chia sẻ, do đó chút sai sót này cũng không sao.

Một chén mì tơ cuộn mảnh, nêm nếm vừa miệng, lại thêm nước dùng ngọt trong nóng hổi, rau xanh tươi non, trứng muối hơi mặn, thịt bò tươi, sợi mì trộn dấm chua ... rất ngon miệng.

Hoàng đế ăn hai chén.

Quản Trường An tưởng mình gặp ảo giác.

Ăn cơm xong, hoàng đế đi lại trong phòng cho dễ tiêu. Hắn nhìn bài trí trong phòng Tự Cẩm, ừ, rất nghèo nàn.

Vốn phần lệ của thái nữ đã thấp, đồ vật được đưa đến chỗ nàng ít ỏi cũng không tránh được, phải tương ứng với vị phân thôi.

Trở về Sùng Minh Điện, Tiêu Kỳ liền sai Quản Trường An ban thưởng vài đồ trang trí đến Di Cùng Hiên. Lâu lâu hắn sẽ ghé qua, chỗ nghèo nàn như vậy sẽ làm giảm hứng thú. Tiêu Kỳ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Hơn nữa, lo cho ăn mặc của tần phi cũng là niềm vui của hắn, Tiêu Kỳ cảm thấy ý nghĩ này của mình rất tốt.

Nhìn đồ ban thưởng chảy vào Di Cùng Hiên như nước, Tự Cẩm đứng lặng người. Sắp đến tết Trung thu rồi, chính mình đừng để bị người khác giết chết mới được.

Hoàng đế quá tùy hứng, làm thế này sao khiến người khác không ghen tức?

Nàng còn chưa lớn, cầu mong che chở!

31. Chương 31: Tết Trung Thu Sao Có Thể Để Chủ Tử Không Có Váy Áo Mới Mặc Chứ?

Tết Trung thu là đại lễ quan trọng trong cung. Trước một tháng đã phải chuẩn bị sẵn sàng. Hoàng hậu nương nường nắm quyền quản lý hậu cung, dù đóng cửa trong Di Cùng Hiên không ra ngoài Tự Cầm cũng biết bên ngoài rất bận rộn.

Sao biết được đây?

Kỳ thật rất đơn giản, xem quần áo!

Hoàng đế ban thưởng vải vóc, hôm sau Vân Thường liền kêu người đến lấy số đo cho nàng, sau đó đưa vải cùng số đo qua Thượng Phục Cục. Nhưng đã đưa hơn nửa tháng, vậy mà hôm nay Vân Thường đi hỏi thì mới biết vải còn nguyên, chưa ai đụng tới. Chuyện này nghĩa là gì? Chẳng khác nào nói từ lúc nàng ta mang vải tới, thì nó vẫn nằm y nguyên trong góc hẻo lánh nào đó ở Thượng Phục Cục.

“Nô tỳ hỏi thì mấy người họ tỏ ra ngạc nhiên, luôn miệng nói váy áo của chủ tử ở trên còn chưa làm xong, tiểu chủ phải đợi thôi.” Vân Thường nói đầy tức giận. Đừng có tưởng nàng ta không biết gì. Hơn một tháng trước Thượng Phục Cục đã bắt đầu bận rộn, quần áo của các nương nường có địa vị cao đã làm xong hết rồi. Nói vậy chẳng qua để áp chế, không để nàng ta phản bác mà thôi. Ai bảo vị phần chủ tử bọn họ thấp, không chấp nhận không được.

Kể cả tiểu chủ tức giận thì sao chứ? Toàn bộ hậu cung trong này có bao nhiêu chủ tử, phải mất bao nhiêu công sức để may váy áo đây? Người của Thượng Phục Cục không sợ hỏi tội, bọn họ có rất nhiều lý do.

Nhưng tiểu chủ bọn họ cũng không dễ dàng gì, sẽ mặc váy gì trong Tết Trung thu đây?

Vân Thường tức muốn khóc nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

Tuy những lúc bên cạnh hoàng đế, Tự Cầm vẫn chưa tìm được tiếng nói chung, chưa biết cách nào gần gũi nhưng đối với mấy chiêu trò chốn hậu cung, nàng lại có khá nhiều kinh nghiệm. Nói đúng hơn là bên trên có người cố tình ngăn trở việc may váy áo cho nàng, muốn nàng sốt ruột, nóng nảy nghĩ tìm cách giải quyết, lúc đó sẽ dễ dàng phạm sai lầm.

Thủ đoạn rất cao minh, không biến sắc liền gây khó khăn cho nàng. Nàng bị thiệt thòi cũng không dám kêu khổ với ai.

Chiêu thức cao tay như thế, không biết là của quý phi hay hoàng hậu?

Tự Cầm nhìn Vân Thường lau nước mắt bèn nói: “Khóc làm gì, vậy thì cứ chờ thôi.”

Vân Thường nghe chủ tử nói càng sốt ruột, “Chủ tử nói vậy sao được, nếu cứ kéo dài thì đến lúc đó không có váy áo mới mặc. Người khác không biết chuyện có khi còn cười chủ tử nữa.”

Danh dự là quan trọng, trong cung này thể diện là chính yếu.

Vân Thường vẫn cảm thấy chủ tử còn nhỏ, không hiểu được những uẩn khúc bên trong, bị người khác lừa gạt còn không vội, nhưng nàng ta làm nô tài không thể để như vậy được.

Tết Trung thu sao có thể để chủ tử không có váy áo mới mặc chứ?

“Vân Thường, người ở trong cung nhiều năm như vậy rồi, người nói vì sao váy áo của ta còn chưa may xong? Nếu vì chuyện này mà ta nóng vội thì có phải mấy người đang áp chế không cho may váy áo càng thấy vui hơn?”

Vân Thường sững sờ, ngẩng đầu nhìn tiểu chủ. Nàng ta thấy nét mặt tiểu chủ vẫn thông dong, tươi cười, bất chợt nàng ta thấy run rẩy, lạnh từ trong lạnh ra. Không biết có phải ảo giác hay không, nàng ta vẫn cảm thấy đây không phải là chủ tử thuận miệng mà nói. Run lên thì lòng cũng yên tĩnh lại. Cả người yên tĩnh, đầu óc cũng tĩnh táo.

“Vậy ý của tiểu chủ là cứ chờ như vậy?”

“Ừ, chờ xem, cuối cùng kẻ sốt ruột chắc không phải chúng ta.” Tự Cầm cười gật gật đầu.

“Vậy nếu bọn họ tùy tiện may xấu, may hỏng thì sao?” Chỉ sợ thật giả lẫn lộn, lại không biết tố cáo ai, Vân Thường không thể không lo lắng.

“Vậy thì lại càng hay. Vải vóc này là Hoàng thượng ban thưởng. Họ may đẹp, ta mặc để Hoàng thượng xem là cho bọn họ tranh sĩ diện, khoe thành tích. Nếu may không đẹp để Hoàng thượng nhìn thấy...” Tự Cẩm không nói tiếp, nhưng mắt Vân Thường sáng lên.

Đúng vậy, lúc đó mới lý thú đây.

32. Chương 32: Chẳng May Hoàng Thượng Nhìn Đến Thì Sao?

Thượng Phục Cục.

“Lạc đại nhân, rốt cục có may váy áo này không?” Mấy ngày nay, Tư Y Quan phụ trách việc may váy áo rất sốt ruột. Vải vóc của Tô thái nữ để ở đây đã nửa tháng, cứ ba bốn ngày cung nữ bên Di Cùng Hiên lại tới hỏi một lần. Trước đây cố tình áp chế vì Lạc đại nhân kêu nàng ta giữ lại. Giờ chỉ còn vài ngày là đến Tết Trung thu, mấy xấp váy này do Hoàng thượng ban thưởng cho Tô thái nữ. Đến lúc đó nếu Hoàng thượng không thấy Tô thái nữ mặc váy áo mới, còn không hỏi tội nàng ta. Nàng ta thật không kham nổi.

Nhưng tổng quản lý Thượng Phục Cục chưa nhắc, nàng ta cũng không dám làm. Trên có nương nương ra lệnh, mấy nô tài như nàng ta chỉ có làm miệt mài, vội muốn chết.

Lạc Như Hủy là tổng quản lý Thượng Phục Cục, chuyên phụ trách váy vóc áo quần của các chủ tử trong cung, Tư Y Quan chẳng qua chỉ là một người dưới quyền bà ta.

Chủ tử ở trên muốn áp chế để tiểu chủ Di Cùng Hiên nóng nảy phải động tay động chân. Nhưng đến giờ người của Di Cùng Hiên bên kia cũng chỉ theo đúng quy củ đến hỏi thăm, không có bất kỳ hành động khác thường. Nếu cứ kéo dài thêm, váy áo này sợ là không làm kịp. Nếu chỉ là mấy loại vải tầm thường không lai lịch thì tùy tiện làm cũng được. Nhưng đây là vải mới cống tiến do đích thân Hoàng thượng ban thưởng.

Nàng ta cũng lo lắng, người cũng không thể để cấp dưới của mình chịu tội, dù sao cũng phải tìm biện pháp hỗ trợ.

“Người của Di Cùng Hiên có dặn dò gì, có nói muốn may theo kiểu gì không?” Lạc Như Hủy hỏi Tư Y Quan.

Tư Y Quan suy nghĩ một chút lắc lắc đầu, “Dạ không có. Nhưng nghĩ đến vị kia chẳng qua là một Thái nữ, không biết có phúc khí bao nhiêu mới được ban thưởng. Coi vị phần của nàng làm gì có tư cách yêu cầu, chúng ta may gì thì mặc vậy thôi.”

Chuyện này cũng khó. May quá đẹp thì sợ mấy nương nương phía trên mắt hừng, may không đẹp ư, nếu là Hoàng thượng trách tội thì làm sao bây giờ? Lạc Như Hủy bắt ngờ cười lạnh, vị tiểu chủ của Di Cùng Hiên kia không biết là thật sự không để ý hay là tâm quá sâu, vẫn có thể bảo trì bình thần như thế. Dồn ép bao ngày, cứ tưởng vị chủ tử nhỏ tuổi kia không nhịn được, ai ngờ cuối cùng người sốt ruột lại là các nàng.

“Người tùy tiện làm chẳng may Hoàng thượng nhìn đến thì sao?”

Tư Y Quan sững sờ, hỏi thăm dò: “Vậy phải may đẹp ư?”

“May quá đẹp cũng khiến các nương nương khó chịu, người sẽ phải chịu trách nhiệm.”

“Vậy nô tỳ phải làm sao bây giờ?” Tư Y Quan thở dài. Quả là tình thế khó xử, trong lòng không khỏi oán giận Di Cùng Hiên.

Lạc Như Hủy suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Vậy thì làm theo kiểu dáng của Lý Chiêu Nghi đi, thay đổi vài điểm nhỏ, cố gắng làm khéo léo một chút.”

“Dạ.” Trong nháy mắt Tư Y Quan hiểu ngay ý tứ của vị tổng quản lý Thượng Phục Cục. Có thể ngồi ở vị trí này quả nhiên đều không phải người bình thường. Kinh nghiệm và sự quan sát tinh tường như thế, nàng ta không nghĩ ra.

Váy áo còn tỉ mỉ khéo léo hơn Lý Chiêu Nghi, vậy Lý Chiêu Nghi mà thấy chẳng phải sẽ tức giận sao. Lúc đó vị Tô thái nữ kia có lẽ sẽ không tốt. Nhưng đến lúc đó cũng chẳng còn mấy quan hệ với Thượng Phục Cục của các nàng. Các nàng chỉ cần may váy áo thật đẹp là được, chuyện các chủ tử cũng không thuộc quản lý của bọn họ.

Sau khi Tư Y Quan lui ra, Lạc Như Hủy nhìn theo bóng nàng ta thở dài.

Chuyện này thật đau đầu.

Tiếp qua bốn năm ngày sau, trước Tết Trung thu một ngày Vân Thường nâng váy áo về Di Cùng Hiên, cười tươi như hoa. Lúc mở váy áo này ở Thượng Phục Cục quả thật rất đẹp. Cứ tưởng rằng Thượng Phục Cục sẽ lấp liếm làm, không ngờ lại bị tiểu chủ đoán trúng. Họ thực sự không dám!

33. Chương 33: Đây Là Muốn Ép Mình Ra Chiêu Sao?

So với vải Tiêu Kỳ ban thường không có thay đổi nhiều, quan trọng là làm nổi bật lên sắc váy. Váy hồng gấm như phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, cực kỳ bắt mắt.

Vải vóc thời cổ đại rất rực rỡ, màu nhuộm đậm và nổi, nếu như không biết giữ kỹ thì chỉ giặt mấy lần sẽ phai màu. Những phi tần được sủng ái có nhiều váy áo nên đương nhiên không quan tâm chuyện này, nhưng những người không được sủng ái chỉ có phần lệ theo quy định sống qua ngày. Bình thường mặc đồ cũng phải giữ gìn rất cẩn thận, không dám làm hư hoặc bẩn. Nếu bị vấy bẩn sẽ phải giặt, giặt nước sẽ phai màu, giặt thường xuyên sẽ cũ, sờn không thể mặc được nữa.

Tự Cẩm nhìn váy áo bên Thượng Phục Cục đưa tới, vừa cầm lên nhìn trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Nàng nhớ tới thời hiện đại cũng được xem rất nhiều phim, kịch cổ đại, thấy nhiều kiểu váy áo cổ trang. Dựa trên những kinh nghiệm đó, nàng chỉ nhìn qua váy áo trên tay mình cũng thấy khác quá nhiều so với trong phim.

Ngay cả đường viền của tay áo cũng phải dùng đến cả hơn mười loại tơ dệt thành hoa văn, màu sắc phối hợp cực kỳ hài hòa. Hơn nữa tay nghề thêu rất tỉ mỉ, nhìn y như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, nàng thích đến nỗi không muốn mặc lên người.

Kiểu quần áo của Đại Vực Vương Triều khá giống với thời đại Ngụy Tấn, trên ngắn dưới dài, giữa có đai lưng, áo khoác nửa tay, váy dài mấy tầng. Ống tay áo rất rộng, hơn nữa hoa văn thêu chỗ tay áo phải khác màu. Chỗ tay áo này mới là điểm đặc sắc nhất, có thể làm nổi bật cả bộ quần áo.

Thượng Phục Cục đưa tới váy áo, nhìn ống tay thì biết ngay đã phải mất rất nhiều công phu để thêu. Mặc cho trước đây chịu bao nhiêu chèn ép thì nhìn họ đưa tới bộ váy áo như vậy, dù Tự Cẩm biết rõ Thượng Phục Cục đã cố tình đè ép váy áo của nàng, nàng cũng thật sự không tức giận được nữa.

Thượng Phục Cục... Quả là rất hiểu lòng người.

Tự Cẩm cũng không thể không phục họ.

Bình thường mặc váy không có nhiều tầng, loại này dễ vấy bẩn. Ở Di Cùng Hiên nàng chỉ mặc áo dài qua lưng, váy dài đến chân, eo mang đai lụa, nhìn cũng rất đẹp. Tóm lại là quần áo của Đại Vực Vương Triều đều đặc biệt dễ nhìn.

Sáng sớm hôm sau, Vân Thường đã bắt đầu chuẩn bị cho yến hội buổi tối. Váy áo cần mặc, giày, trang sức đeo tay ... Lục tung hết mấy thùng đồ cũng chỉ có vài cây trâm, vòng ít ỏi. Mặc kiểu gì cũng không thể nào đẹp xuất sắc được, chuyện này khiến Vân Thường rất chán nản.

Kỳ thật đi được đến bước này, Tự Cẩm cũng biết mình không có cách nào hòa hảo với bên quý phi. Vậy cũng chỉ còn cách đi theo hoàng hậu. Nhưng cách làm của hoàng hậu quá mạnh mẽ, nàng cũng không thích lắm. Yến hội tối nay, nàng sẽ chính diện giao phong với quý phi hay là tranh thủ sự ủng hộ hoàng hậu?

Muốn tranh thủ sự ủng hộ của hoàng hậu, vậy thì phải trang điểm thật xinh đẹp mới được, ít nhất không thể bị quý phi lấn át đến không còn gì để tranh.

“Người đi vào vườn xem có hoa phù dung sắp nở không, giờ không cần hái, chỉ cần tìm thôi, chờ nửa canh giờ trước yến hội đi hái là được.” Tự Cẩm khẽ dặn.

“Có, trong ngự hoa viên trồng rất nhiều hoa phù dung, tiểu chủ muốn cài trâm hoa tối nay?” Vân Thường lo lắng nhìn Tự Cẩm nói: “Mấy người có ít đồ trang sức như tiểu chủ đều làm cách này hàng năm.”

Tự Cẩm:...

Đây là muốn ép mình ra chiều sao?

34. Chương 34: Không Có Lý Thì Tranh Gì Chứ

Từ xưa hậu cung tranh thủ tình cảm cũng gay gắt như hoàng tử đoạt vị. Bình thường không đến mức người chết ta sống. Nhưng nếu có con trai thì mới thật sự quan tâm đến vương quyền địa vị, thủ đoạn lẫn miệng lưỡi đều rất sắc bén.

Kiếp trước và kiếp này đều có những người mẹ trở nên mạnh mẽ hơn vì con mình, Tự Cẩm tuyệt đối không dám coi thường.

Tết Trung thu này nàng thật sự bị nâng lên. Một đầu hoàng hậu, một đầu quý phi, giờ cả hoàng đế cũng tham dự. Chẳng cần phải đi hỏi cũng biết bao nhiêu người đang im lặng chăm chú quan sát mấy người nàng trong Di Cùng Hiên. Nghĩ thế cũng thấy mình còn may mắn, may ở chỗ cơ thể này còn quá bé, hoàng đế lại không phải người quá yêu mỹ sắc, không đến nỗi tâm thần mà sủng ái nàng. Cùng lắm là khiến người khác cảm thấy nàng tuổi nhỏ, hoàng đế thấy thú vị mới mẻ mới chú ý vài phần.

Đây cũng là Tự Cẩm tình nguyện suy đoán theo hướng tốt, chứ có nhiều chuyện nàng chưa kịp nghĩ ra hoặc nghĩ không ra, nếu không vì sao kiếp này lại có sự thay đổi lớn như vậy chứ?

Tự Cẩm bình thản ngồi trong phòng, lấy ba sợi tơ mảnh như tóc buộc lại một đầu, rồi xâu từng viên trân châu vào, cách hai phân lại cột nút thắt. Trân châu này là do hoàng đế ban thưởng chuỗi hạt cho nàng chơi, không nhiều lắm chỉ có khoảng hơn nửa hộp, tầm một hai trăm viên. Mấy hạt trân châu này các nương nương khác đâu thèm nhìn tới nhưng lại là đồ tốt với Tự Cẩm, nếu hoàng đế không ban thưởng nàng cũng không có.

“Tiểu chủ, xâu thế này để làm gì ạ?” Vân Thường lo âu, mấy thứ tiểu chủ nghĩ nàng ta thường không hiểu.

“Vội gì chứ, đến lúc đó người sẽ biết.” Tự Cẩm cười tủm tỉm nói vẫn không ngừng động tác trong tay: “Trong cung hôm nay nhất định rất náo nhiệt.”

“Không phải là sao? Tất cả mọi người đang đoán xem tối nay Hoàng thượng sẽ tới chỗ hoàng hậu hay là quý phi.” Vân Thường nói khẽ. Nếu là trước đây, nàng ta cũng cũng không dám nói. Nhưng sau này biết tiểu chủ không phải là kiểu người cay nghiệt khắt khe, thêm nữa tuổi còn nhỏ chưa thị tẩm, dù nghe đến chuyện này cũng sẽ không ghen tị.” Trước đây Hoàng thượng đều tới chỗ hoàng hậu, nhưng hai năm nay toàn tới với quý phi.”

“Sao vậy?” Tự Cẩm vẫn lần đầu tiên nghe chuyện như thế, neho mắt hỏi: “Không phải mong một mười lăm mỗi tháng đều phải nghỉ ở chỗ hoàng hậu sao?” Rất nhiều phim cung đấu xuyên việt đều sắp xếp như vậy, nàng cũng tin tưởng không nghi ngờ. Đây là hoàng đế giữ thể diện cho hoàng hậu, chính cung nương nương phải có tôn vinh riêng.

“Trước kia thì đúng. Nhưng có một thời gian Hoàng thượng bận rộn công vụ, cả hai tháng chưa vào hậu cung, Hoàng hậu nương nương bèn tới tiền điện khuyên Hoàng thượng. Không biết có phải Hoàng thượng giận hoàng hậu không mà ngay sau đó Hoàng thượng có đến hậu cung lại trực tiếp tới Trường Nhạc Cung, đúng vào ngày 15. Từ sau đó quy củ bị phá vỡ, hoàng hậu cũng không làm hoặc nói thêm bất cứ cái gì. Dù sao hai năm nay đã như thế, hai ngày đó Hoàng thượng có đi tới chỗ hoàng hậu không chẳng ai dám nhắc nữa.”

Đúng là bí mật của hoàng thất. Với tính cách như vậy, Tiêu Kỳ hẳn không phải tùy tiện hành động thế. Rất có thể nhà mẹ đẻ hoàng hậu đã gây rắc rối lớn cho hoàng đế, hoàng đế đang giận chó đánh mèo đây.

Hoàng hậu không phản ứng gì thì có khả năng cũng biết lý do bên trong, không có lý thì tranh gì chứ.

Không thể không nói, Tự Cẩm đã đoán đúng chân tướng.

Trời đất, nhất quốc chỉ mẫu mà bị dồn tới bước này, khó trách lại lấy một tú nữ mới tiến cung như nàng để ngáng đường quý phi.

35. Chương 35: Lớn Lên Chắc Là Quyển Rũ Lắm Đây

Xâu chuỗi trên châu xong thì cũng tới giờ. Tự Cẩm ngồi trước gương do Thượng Cục Cung của Nội Đình Phủ mang tới, so với tấm gương trước đây ở Y Lan Hiên thì sáng trong hơn rất nhiều. Cái đó không thể gọi là gương, cũng không có bề đồng cỡ. Gương này soi hình cũng mờ nhưng vẫn có thể nhìn được toàn thân.

Tự Cẩm cũng có biện pháp của chính mình. Nàng trang điểm xong thì cho đổ một chậu nước mang đến, chờ cho mặt nước yên tĩnh. Soi mình còn nhìn rõ hơn so với gương. Nàng là người xuyên việt mà cũng chỉ dùng sự thông minh của hiện đại cho mấy việc nhỏ bé này, uất ức thật.

“Tiểu chủ, hôm nay chải tóc kiểu gì ạ?” Vân Thường xoắn hết tóc chủ tử ra, lấy lược gỗ đào cẩn thận chải hỏi.

Tự Cẩm suy nghĩ rất kỹ mới nói: “Chải búi tóc rủ xuống đi.”

Vân Thường ngăn người, “Búi tóc rủ xuống là kiểu gì, nô tỳ chưa nghe nói.

Tự Cẩm nghe Vân Thường nói vậy cũng ngăn người. Búi tóc rủ xuống khá đơn giản, dựa theo kiểu cổ để tóc mái che bớt một phần khuôn mặt, tóc dài phía sau cuốn thành búi, hai bên mai uốn lại để thả lỏng, rất giống đứa bé tuổi hồn nhiên khả ái. Tự Cẩm không nói được cụ thể nhưng lại có thể vẽ được, nàng lấy bút vẽ lông mày phác họa trên giấy vài nét.

Vân Thường khéo tay, nhìn một cái liền cười, “So với búi song cũng không khác mấy, nhưng thả hai lọn tóc xuống thế này nhìn đẹp hơn hẳn. Tiểu chủ thật thông minh độc nhất vô nhị, kiểu tóc này cũng có thể nghĩ ra, khó trách người muốn làm chuỗi trên châu kia. Có phải quần quanh nó ở đây không? Quả là đẹp. Vừa thanh nhã vừa đáng yêu, ngay cả quý phi nương nương thấy cũng chỉ biết cười mà thôi.”

Kiểu tóc này là của trẻ con. Quý phi dù trong lòng không thoải mái cũng không thể gay gắt với một đứa bé, rất mất mặt đấy.

Tự Cẩm nhìn Vân Thường trong nháy mắt thoải mái cảm thấy này nha đầu này rất thông minh. Giờ nàng biết rõ mình mặc bộ váy này ra ngoài sẽ khiến bao nhiêu người gai mắt cho nên tóc không thể làm quá đẹp nữa. Tóc rủ xuống như thế cũng đẹp nhưng lại là kiểu tóc chỉ dành cho những cô gái chưa lấy chồng. Đây cũng là khéo nhắc nhở mọi người, nàng còn nhỏ lắm.

Chuẩn bị thỏa đáng, Tự Cẩm lại ở trong phòng thêm một lát, chờ hoàng hôn buông xuống mới dẫn Vân Thường đi ra cửa chính Di Củng Hiên.

Vị trí Di Cùng Hiên tốt nhưng cách hậu cung khá xa. Vì vậy hai chủ tớ đi một đường ra ngoài cũng không gặp tần phi nào khác. Gần tới hậu cung, từ xa đã thấy một dãy đèn lồng đỏ tươi treo trước Phụng Hoán Cung, mới cảm giác được người trong cung này rất đông.

“Ồ, đây không phải là Tôn thái nữ sao?”

Trong bóng tối sau lưng bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng sắc sảo, Tự Cẩm nổi da gà cả người, giống như gặp phải quỷ.

Nàng xoay đầu lại liền nhìn thấy một cô gái mặc váy dài màu đỏ tươi, tóc búi cao, cài một cây trâm khảm ngọc. Mặt phấn môi mọng, đôi mắt to hơi chau lại, mang theo vài phần phong tình, cũng tỏ rõ nét danh giá.

Người này vừa gặp là biết ngay không phải người dễ sống chung.

Vân Thường biết tiểu chủ không nhận ra ai bèn vội vàng khom người chào, “Nô tỳ vẫn an Chu nương tử.”

Nghe Vân Thường nói, Tự Cẩm nghĩ ra rất nhanh. Vị Chu nương tử trước mặt này cao hơn nàng hai cấp, mình là phía dưới người ta. Quý củ không thể không tuân, Tự Cẩm liền quỳ gối hành lễ, “Thần thiếp vẫn an Chu nương tử.”

Chu nương tử quỳn rũ mắt lườm miệng cũng không kêu đứng lên, cười lạnh nói từng câu từng chữ với Tự Cẩm: “Lớn lên chắc là quỳn rũ lắm đây, tuổi còn nhỏ mà công phu mê hoặc lại không ít!”

36. Chương 36: Tiểu Chủ Là Tô Thái Nữ Di Cùng Hiên

Đoạn đường này cách khá xa Phụng Hoán Cung, quanh co giữa những hòn non bộ, vườn hoa. Lúc ấy, dù ngoài kia tiếng nói cười rất náo nhiệt nhưng chẳng ai nhìn thấy cảnh Tự Cẩm bị Chu nương tử làm khó dễ.

Tự Cẩm vững vàng nửa đứng nửa quỳ ở chỗ đó, hôm nay nàng đã ăn no, cho nên vẫn có thể gắng gượng một lúc lâu.

Chu nương tử mặc dù trên mặt đầy vẻ khinh thường nhưng trong lòng lại ghen tị ngất trời. Đạo này Hoàng thượng ưu ái tiểu tiện tỳ này liên tục, vừa chuyển nhà vừa ban thưởng, thấy váy áo nàng đang mặc thì còn tức lại xông lên. Thượng Phục Cục bên kia truyền tới tin tức, nói là hàng mới cống tiến năm nay, giờ nhìn màu sắc đường nét quả nhiên không tầm thường.

Chu nương tử càng nghĩ càng buồn bực lại càng muốn làm khó nàng, cứ đứng vậy xem nàng khom người, không chịu cho nàng đứng lên.

Vân Thường quỳ bên cạnh cũng im re, chỉ có thể quỳ cùng tiểu chủ, trong lòng vừa nóng nảy, vừa sợ hãi lại vừa tức giận.

Chu nương tử nói thêm mấy câu cay nghiệt, lời nào cũng đâm vào tim người ta mà Tự Cẩm vẫn không nói tiếng nào. Im lặng là tốt nhất, bởi vì mặc kệ nàng nói gì cũng có thể tìm ra điểm sai, cuối cùng càng thêm bị giận chó đánh mèo chứ không như bây giờ. Dù sao Hoàng hậu nương nương đã định ra giờ khai tiệc, Chu nương tử cũng không dám tới trễ.

Nhưng nàng có thể khom người như thế bao lâu?

Vị phân không cao trong cung thì kiểu gì cũng phải đội lên đầu chữ ‘Nhẫn’.

Chu nương tử thấy Tự Cẩm im lặng, đúng kiểu “đầu muối không tiến thủy hỏa bất xâm”, hận không thể tát cho nàng một cái. Nhưng chỉ lát nữa sẽ khai tiệc, hơn nữa Hoàng thượng thỉnh thoảng cũng tới thăm nàng, nếu trên mặt có dấu vết khó tránh khỏi nàng ta cũng bị hỏi tội.

Nàng ta chỉ nghĩ tới mình nói mấy câu khó nghe, nàng dám cãi lại thì mình có thể lấy cớ trị tội nàng. Có điều miệng người ta lại như miệng hồ lô, thật khiến cho người khác bị đè nén đến cực điểm.

“Tiểu chủ, tới giờ rồi.” Kiếm Sương khẽ nhắc, nhìn Tự Cẩm dừng quỳ chỗ đó thì biết ngay tiểu chủ nàng ta tính toán việc gì. Nhưng hôm nay không được, nàng ta chỉ dám nhắc một câu.

Chu nương tử từ trên cao nhìn xuống Tự Cẩm, “Đứng lên đi, giống y như tượng gỗ, cũng không biết Hoàng thượng thích người ở chỗ nào, chẳng có gì thú vị.” Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi, ánh mắt không nhìn Tự Cẩm thêm cái nào.

Tự Cẩm từ từ đứng lên. Đứng quỳ hơi lâu, chân hơi tê, người cũng nghiêng ngả. Vân Thường vội giữ lấy nàng, “Tiểu chủ, người không sao chứ?”

Tự Cẩm lắc lắc đầu, nhìn theo bóng dáng Chu nương tử đi thướt tha, bất ngờ hỏi: “Chu nương tử là tú nữ trong đợt tuyển tú đầu tiên phải không?”

“Đúng vậy, Hoàng thượng không thích nàng ta vì luôn cay nghiệt với người khác, cho nên sau khi tiến cung cũng không được sủng ái. Nhưng nàng ta đi theo Lý Chiêu Nghi nên sống trong cung cũng khá thoải mái.” Vân Thường đỡ tiểu chủ đi tới, vừa đi vừa nói.

“Khó trách...” Khó trách muốn làm khó nàng, thì ra là tay sai Lý Chiêu Nghi.

Đi qua đoạn đường quanh thêm đoạn ngắn nữa thì tới Phụng Hoàn Cung. Đứng ngoài Phụng Hoàn Cung, nhìn cánh cửa sơn xanh thiếp vàng rực rỡ quý giá, Tự Cẩm cười tươi lên rồi mới từ từ đi qua.

Ngoài cửa đã có tiểu cung nhân đứng đón người từ sớm, thấy Tự Cẩm đi tới một tiểu cung nữ ân cần đi đến, cười hỏi: “Xin hỏi đây là tiểu chủ cung nào?”

Trong cung nhiều tần phi, mấy tiểu chủ các cung có địa vị đã đều đến cả. Hơn nữa việc sắp xếp ghế ngồi cũng có chủ đích. Trách nhiệm của mấy người nàng ta chính là đưa phi tần tới đúng chỗ ngồi của mình, tránh xảy ra lộn xộn.

“Tiểu chủ là Tô thái nữ Di Cùng Hiền.” Vân Thường vừa cúi người vừa nói.

Tiểu cung nữ dẫn đường hơi sững sờ, nhìn sang Tự Cẩm.

37. Chương 37: Quý Phi Nghi Làm Thế Này Có Thể Tìm Ra Lỗi Của Nàng Sao?

Tiểu cung nữ kia cũng chỉ nhìn rất nhanh rồi cười khom người, “Mời tiểu chủ đi theo nô tỳ.”

“Làm phiền.” Tự Cẩm cố làm ra vẻ ngại ngùng khách khí, tuổi còn nhỏ, lúc này mà tỏ ra quá thành thực thì lại không hay. Đến lúc hoàng hậu và quý phi không vui lại càng không tha cho nàng, phải cư xử theo đúng độ tuổi mới được. Một kẻ già đầu phải giả bộ đứa bé, đúng là khó quá. Tính hai đời cộng lại nàng cũng mấy chục tuổi rồi chứ ít đâu.

Xấu hổ.

Phụng Hoàn Cung rộng lớn uy nghi, trong điện huy hoàng quý giá, cung nhân đi qua đi lại không ngớt cả trong lẫn ngoài. Ai nấy đều có dáng vẻ thanh thoát, bước đi nhẹ nhàng không một tiếng động, nhanh nhẹn mà vẫn giữ nguyên tư thế đẹp. Không hổ là những người bên cạnh người đứng đầu hậu cung, tùy tiện chỉ một người cũng không chút tầm thường.

Đây gọi là gì? Chính là khí chất bao nhiêu năm tôi luyện học hỏi mới được, trở thành một thói quen trong tận xương.

Đối mặt với khí thế này, Tự Cẩm vốn chưa quen lại càng không thoải mái. Thói quen thời hiện đại vốn tự do tự tại, ông trời lớn nhất mình lớn nhì. Còn ở chỗ này, gặp ai cũng phải tươi cười, thấy ai cũng phải khom lưng quỳ gối hành lễ. Nàng cảm thấy tự tôn danh dự của mình bị tổn thương nặng nề, máu không được tiếp mà lại còn mất thêm.

Ồi, đúng là cuộc đời khổ ải.

Chính điện dành cho yến hội cực kỳ rộng rãi. Trong hậu cung này rất cực có bao nhiêu cung tần nàng không biết, nhưng nàng biết rõ vị trí của mình là ngay gần cửa. Từ đó đến chỗ Hoàng hậu nương nương ngồi chính giữa rất xa. Từ chỗ cửa này nhìn cũng không thể thấy rõ mặt.

Tiểu cung nữ dẫn Tự Cẩm tới chỗ ngồi, sau đó cúi người lui xuống. Lúc sắp đi lại liếc nhìn Tự Cẩm nhưng cũng không dám nhìn thẳng mà chỉ liếc một cái rồi mới đi ra.

Vân Thường không vui nhưng cũng không dám nói gì, giữ đầy một bụng ầm ức.

Xung quanh Tự Cẩm ngồi đầy người, nàng không biết ai hết. Đi qua 5,6 người phía trước thì gặp ngay người vừa gây khó dễ cho mình là Chu nương tử. Chỗ nàng ta ngồi cũng không cách xa vị trí của nàng lắm, cũng không sát cửa. Lúc này khi làm khó nàng mặt mũi còn kiêu căng, giờ ngồi im lặng tỏ ra nhu mì dịu dàng cực kỳ.

Thôi!

Trước mặt mỗi vị cung tần đều bày một chiếc bàn nhỏ, địa vị càng cao thì kiểu cách càng hoa lệ. Đây là kết luận của Tự Cẩm sau khi quan sát một hồi lâu. Bàn trước mặt nàng rất đơn giản, không có hoa văn phức tạp cầu kỳ. Thấy những người khác từng tốp tụ lại nói chuyện rất vui vẻ, nàng cũng không theo ai bắt chuyện làm quen.

Vị phần của ai cũng cao hơn nàng, không có gì hứng thú hết.

Nàng không để ý tới người khác, không có nghĩa người khác cũng không để ý nàng. Hơn nữa mấy ngày nay danh tiếng của nàng trong cung không nhỏ, mấy người này hẳn là chẳng ưa gì nàng. Nàng chẳng cần vội vàng làm trò cười cho bọn họ, cứ bình thản lặng lẽ ở chỗ của mình là được.

Trong đại điện thêm nhiều người đến, nhưng mấy vị trí phía trên cũng vẫn trống trơn. Đương nhiên những phi tần có địa vị cao sẽ xuất hiện vào những lúc quan trọng, thể hiện khí thế và uy quyền của mình.

Đáng thương nàng ngồi ngốc ở chỗ cửa này, vừa nhận gió vừa chịu rét, thật là bực mình.

Bên tai nàng không ngừng vọng tới tiếng thì thầm chỉ trỏ, mấy người kia cũng chẳng thèm nói khê hay giấu giếm mà nói ngay trước mặt nàng. Quả là... mở rộng tầm mắt.

Tự Cẩm vẫn cúi đầu, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong óc chính là: Đúng là thời đại tranh quyền đoạt lợi.

Mấy người này cố tình nói xấu trước mặt nàng, chẳng qua muốn chọc giận nàng, làm cho nàng nóng nảy phản ứng, bị người dèm pha, kiểm soát tội tội mà thôi.

Tự Cẩm biết rất rõ nên đương nhiên không để các nàng đạt được mục đích.

Tỷ một đời xuyên không, bản lĩnh khác thì không có chữ chữ 'Nhẫn' này, từ lúc biết Tôn thái nữ quỳ nghe răn dạy đến liệt chân, tỷ cũng luyện đến cảnh giới đạt thành rồi.

Chu nương tử kiêu căng như thế, lại là tay sai của Lý Chiêu Nghi, chắc hẳn chính là ý của quý phi muốn gây khó dễ nàng.

Quý phi nghĩ làm thế này có thể tìm ra lỗi của nàng sao?

Ha ha.

Chúng ta cùng cười lừa nghe nhạc đi - - chờ xem!

38. Chương 38: Đồ Cẩu Hoàng Đế

Chu nương tử bên cạnh cũng sốt ruột. Lý Chiêu Nghi sai nàng ta dù bằng cách nào cũng phải kích thích Tô Tự Cẩm nổi điên cắn loạn người. Thế mới dễ bắt được điểm yếu, mạnh mẽ trừng phạt. Nhưng dù cố ý

xếp nàng ở gần hay chộc giận ngay trước mặt nàng, người này cũng như kẻ ngốc, y như bị điếc, chẳng có bất kỳ phản ứng gì.

Chu nương tử cũng không phải không thông minh, nói mấy câu khiêu khích thì thôi chứ nàng ta đâu dám làm gì quá đáng lúc này. Làm vậy có thể lấy lòng Chiêu nghi Quý phi, nhưng chắc nàng ta cũng sẽ bị Hoàng hậu nương nương nhân cơ hội trừng phạt một trận.

Trong lúc Chu nương đang trầm mắng Tự Cẩm thì bên ngoài hô lớn: “Quý phi nương nương giá lâm!”

Toàn bộ người trong đại điện bỗng yên tĩnh lại, ngay Tự Cẩm cũng bất giác khép miệng. Đối với vị quý phi này, nàng thật sự “thương nhớ” đã lâu. Chưa gặp lần nào đã cho nàng ăn không ít đau khổ. Trong cung người ta nói say sưa về chuyện quý phi thịnh sủng. Ai cũng nghĩ nếu đương kim Hoàng hậu nương nương không ở bên hoàng thượng lúc đăng cơ thì e vị quý phi này đã có thể nhảy vọt đến vị trí khác.

Được sủng ái như vậy, Tự Cẩm lại ném qua đau khổ do nàng ta ban tặng đương nhiên là cực kỳ chú ý, rất tò mò muốn biết đáng về dung nhan nàng ta.

“Thỉnh an quý phi nương nương.”

Toàn bộ người trong phòng đều khom người xuống thấp, Tự Cẩm cũng quỳ xuống cung kính hành lễ, đầu cúi nên cũng không nhìn thấy Quý phi uy danh. Chỉ thấy một đôi giày thêu mây bằng tơ vàng óng, đuôi váy dài màu hồng tươi thêu kim tuyến, dây tơ bên cạnh rủ xuống khoảng năm sáu thước, tựa như nước chảy dịu dàng đi tới. Nàng vừa thấy sắc hồng tươi này thì biết ngay cùng loại với vải may váy của nàng, đều là hàng tân cống năm nay. Có điều chất liệu vải của quý phi tốt hơn hẳn của nàng, Tự Cẩm đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng, như thể bị ai đánh một bạt tay từ xa.

Quý phi nương nương thích dùng loại vải này, mặc kiểu váy như thế uy nghi xuất hiện, chẳng làm gì mà khiến Tự Cẩm hiểu ra, nàng chẳng là gì cả!

Chiêu này quá lợi hại. Dù Tự Cẩm cố gắng tự nói với mình không được để ý, không thể để ý, nhưng trong lòng có một cơn nóng giận bùng bùng bốc lên.

Hoàng đế ban thưởng người vải vóc cũng là hàng tân cống, nhưng loại hàng này cũng phân ra vài cấp. Hàng của người chẳng qua chỉ là thứ rẻ tiền. Tự Cẩm thấy rõ Quý phi đang thị uy với nàng. Bất giác mọi ánh mắt đều nhìn váy áo của Quý phi rồi nhìn sang Tự Cẩm.

Bao nhiêu lưỡi dao gió cứ thế rơi trên người nàng.

Đồ cầu hoàng đế!

Tự Cẩm không dám, càng không thể nói gì, làm gì, trong lòng chỉ rửa Tiêu Kỳ thậm tệ!

Quý phi vừa đi qua, theo sau là Lý Chiêu Nghi và Cẩm Tiệp Dư, Tự Cẩm nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo của hai người lúc ngang qua nàng.

Tự Cẩm lại càng đứng thẳng lưng.

Kiếp này điều làm người ta khó chịu nhất là gì?

Là bị người khác khinh thường.

Quý phi dùng chiêu này với Tự Cẩm, trong mắt nàng ta một Thái nữ nhỏ nhoi chẳng qua chỉ là con kiến hôi.

Nàng ta không thèm nhìn tới!

Quý phi vừa ngồi xuống, phượng giá Hoàng hậu nương nương cũng đến. Quỳ xuống đất hành đại lễ, đầu gối Tự Cẩm đụng xuống mặt đất lạnh buốt, nghe trên đầu vọng tới một giọng nói khá nhu hòa, “Miễn lễ, tất cả chư vị tỷ muội đứng lên đi. Hôm nay là hội trung thu, toàn cung chúng ta tụ hội một chỗ cho vui, không cần quá giữ lễ.”

39. Chương 39: Kỳ Thực Quý Phi Cũng Sợ Đây Chứ?

Mọi người tạ ơn hoàng hậu khoan dung độ lượng, nhất loạt ngồi xuống. Ngay lập tức có một hàng cung nhân đi tới như nước chảy dâng lên rượu và thức ăn.

“Hoàng thượng bận rộn chính vụ đã sai người tới báo từ sớm, kêu chúng ta cứ vui vẻ trước đi, một lát nữa người mới có thể tới đây chung vui.” Hoàng hậu cười nói với mọi người, “Hoàng thượng một lòng vì công việc là phúc trạch của muôn dân, là phúc khí của quốc gia thiên hạ.”

Mọi người hô vang.

Tự Cẩm cười nhạt. Hoàng hậu nương nương không hổ là mẫu nghi thiên hạ, mấy câu này nói rất thoả đáng. Nhìn thức ăn ngon bày đầy trên bàn, nếu bình thường nàng cực kỳ thích thú hưởng thụ, nhưng bây giờ lại không có chút hứng thú nào.

Hoàng hậu ngồi trên ghế cao nhất, nhìn thấy kiểu tóc mẫu đơn trên đầu quý phi, trong lòng nổi lên tức giận. Nhưng đứng ở vị trí cao nhất hậu cung, nàng ta vẫn phải cố kìm chế, hôm nay không thể không xử lý yên hội thật vui vẻ hoàn hảo. Liếc mắt thấy váy áo của quý phi, hoàng hậu cười nhạo trong lòng. Vẫn tưởng rằng quý phi là người cao ngạo lạnh lùng, không ngờ chẳng phải như vậy. Một Tô thái nữ nhỏ nhoi của Di Cùng Hiền, chẳng qua được ban thưởng vài xấp lụa mới cống tiến mà quý phi đã phải áp chế trên đầu người ta.

Kỳ thực quý phi cũng sợ đây chứ?

Một tiểu cô nương đáng yêu như thế, tuổi nhỏ hơn, kiêu diễm hơn, ngây thơ hơn. Đương nhiên quý phi rất đẹp, nhưng có một cô nương thế kia thì nàng ta nhìn già hơn hẳn.

Hoàng hậu nghĩ mình làm không sai, trước đây giữ lại Tô Tự Cẩm là đúng. Tóm lại hoàng hậu không thể nhìn Hoàng thượng tiếp tục sủng ái quý phi như thế. Nếu nàng ta sinh con trai, e là mình cũng phải nhường chỗ cho nàng ta. Hoàng hậu tuyệt đối không cho phép.

Ở dưới Tự Cẩm cũng tranh thủ nhìn lên mấy lần. Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, đàn sáo du dương, vũ cơ uốn lượn. Trong tình hình náo nhiệt thế này, nàng có nhìn lên cũng không ai chú ý tới. Có điều lúc quý phi đi qua nàng chỉ thấy đuôi váy của nàng ta, giờ nhìn lên mới thấy kinh ngạc, quý phi chải tóc kiểu mẫu đơn.

Nên biết mẫu đơn chính là vua của các loài hoa, nàng ta dám can đảm làm vậy ư?

May mà hôm nay hoàng hậu chải tóc kiểu phượng hoàng cao quý diễm lệ, nếu không chẳng phải bị quý phi áp chế trên đầu?

Tự Cẩm không nghĩ ra, vì sao quý phi lại dũng cảm như thế, lẽ nào nàng ta không sợ sao?

Vẫn biết hoàng hậu và quý phi luôn đối chọi nhưng đến mức này thì cũng làm cho nàng cực kỳ giật mình. Hay là mấy kiến thức nàng biết về cung đấu không đúng ở thời đại này, mẫu đơn chỉ là loài hoa bình thường thôi?

Nàng chưa từng nghe ai nhắc tới Đại Vực Vương Triều, có nhiều chuyện đều khác với những gì nàng nghĩ. Quy tắc của chỗ này cũng nghiêm khắc thật nhưng nhìn kiểu tóc mẫu đơn của Quý phi, nàng cũng suy nghĩ cẩn thận. Có lẽ quy tắc ở đây cũng không nhắc tới, nên quý phi làm cũng không ai dám nói là sai.

Số mệnh tốt thật.

Nghĩ tới đây lại nhớ thêm một việc lạ. Đương kim thánh thượng đăng cơ cũng đã bốn năm, thế nhưng một người con nối dòng cũng không có. Trước khi Hoàng đế đăng cơ cũng đã lấy vợ, bên cạnh cũng có trắc phi, sao không ai có con vậy nhỉ?

Nếu nói lúc đăng cơ, hậu cung tranh đấu nhiều, theo kinh nghiệm kiến thức nàng biết thì khả năng có người trong bóng tối động tay động chân làm gì đó. Nhưng trước khi hoàng đế lên ngôi cửu ngũ thì sao? Tại sao vẫn không có con, hay là đã có thai nhưng không được sinh ra? Cũng có thể là sinh ra mà không nuôi được?

Tự Cẩm chưa từng nghĩ tới chuyện này, sắp tới chắc phải hỏi thêm Vân Thường.

Tự Cẩm đang thất thần thì đột nhiên ngay lúc đó nghe Chu nương tử kêu thét lên ở đằng trước. Tiếng kêu thất thanh khiến ai nấy đều hoảng sợ run người. Tự Cẩm bị giật mình phục hồi lại tinh thần bèn quay sang nhìn. Vừa nhìn thấy thì bị dọa, mặt trắng bệch.

40. Chương 40: Người Này Có Bệnh

Tiếng thét của Chu nương tử khiến mọi người rất kinh sợ. Hoàng hậu nương nương không vui, đang ngày yên lành vui mừng lại xảy ra chuyện làm mất hứng, huống chi Chu nương tử là người của Quý phi cho nên mặt hoa cau lại khiển trách: “Sao lại hét lên, không ra thể thống gì.”

Chu nương tử sợ hãi vội vàng đứng dậy quỳ xuống, “Mong nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, thần thiếp không cố ý, nhưng thật sự Tiền tài tử... Mặt Tiền tài tử bị sao đó...”

Tiền tài tử buồn bực cũng quỳ xuống theo. Nàng ta vừa bước ra cho mọi người thấy thì ngay lập tức nhiều người cùng kêu lên.

Lúc đó Tiền tài tử mới cảm thấy có vấn đề. Thấy ai nấy đều nhìn mặt mình chăm chăm, nàng ta bất giác đưa tay sờ lên mặt. Vừa chạm tay vào da thấy mặt mình toàn những nốt sần nổi lên, nàng ta bị sợ đến xanh mặt. Sau đó nàng ta lại muốn gãi, trước chưa sờ thì chưa thấy gì, sờ lên rồi thì cả người ngứa cháy, chỉ muốn gãi cho đã.

Trong ngày quan trọng mà xảy ra chuyện như vậy, Hoàng hậu cảm thấy rất mất mặt bèn kêu người mời Thái y đến, sau đó đưa Tiền tài tử kinh hoảng sợ hãi tới hậu điện. Chuyện này do Chu nương tử thét lên mà ra, hoàng hậu giận lây sang nàng ta nên cho nàng ta về cẩn thận suy nghĩ lỗi lầm, chép lại cung quy một trăm lần, chép chưa xong thì không được phép đi ra ngoài.

Tự Cẩm nghĩ tới quyền cung quy dày cộp kia, thấy mặt Chu nương tử còn trắng hơn so với Tiền tài tử thì nháy mắt cảm thấy thoải mái, ai kêu nàng ta dám bắt nạt nàng!

Chu nương tử nhìn sang Lý Chiêu Nghi, hy vọng Lý Chiêu Nghi có thể cầu xin cho nàng ta. Ngờ đâu Lý Chiêu Nghi còn không thèm nhìn nàng ta một cái. Chu nương tử ủy khuất lui xuống trở về cung suy nghĩ lỗi lầm. Trước khi đi vừa vịn đi ngang qua bàn Tự Cẩm thì lườm nàng một cái.

Tự Cẩm cảm thấy thật không thể nói lý, người này có bệnh!

Hoàng hậu giận chó đánh mèo cũng không phải là không có lý do. Nếu lúc biết Tiền tài tử gặp chuyện, Chu nương tử chỉ cần lặng lẽ báo lên, hoàng hậu sẽ tự biết phái người an bài thỏa đáng, bảo đảm không để chuyện bất ngờ xảy ra làm kinh hãi mọi người. Nhưng Chu nương tử kêu lên như vậy làm mọi người hoảng sợ, khiến cho yến hội của hoàng hậu bị ảnh hưởng mất vui. Đã mất bao nhiêu công sức để chuẩn bị mà lại xảy ra chuyện mất hứng như thế, ai cũng không thấy hài lòng được.

Tự Cẩm vẫn cúi thấp đầu. May mà chỗ nàng ngồi ngay cửa, không ai chú ý đến nàng, trong lòng lại nghĩ tới mặt của Tiền tài tử, do không cẩn thận hay là có ẩn tình khác đây?

Hình như có dấu hiệu dị ứng, nhưng vì sao lại hại một người không có địa vị gì như Tiền tài tử chứ?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Tự Cẩm càng không dám coi thường, vốn đã không thấy ngon miệng nên sau đó nàng không ăn thêm miếng nào nữa.

Đang suy nghĩ thì thái y vừa bắt mạch ngoài hậu điện trở về phục mệnh, báo một cái tin cực tốt.

Tiền tài tử có thai!

Trong đại điện yên tĩnh một cách kỳ dị, lát sau hoàng hậu phục hồi tinh thần đầu tiên, tươi cười nói: “Đây thật là chuyện vui, là chuyện rất vui. Thái y, mặt của Tiền tài tử không sao chứ? Thai nhi trong bụng thế nào, mấy tháng rồi, có ổn thỏa không?”

“Thưa Hoàng hậu nương nương, Tiền tài tử có thai hơn hai tháng, thai nhi trong bụng khỏe mạnh. Trên mặt là dấu hiệu dị ứng, chắc là ăn trứng gì đó nhưng không có gì đáng ngại. Có điều cũng cần uống mấy liều thuốc điều dưỡng.”

“Không sao thì tốt rồi, thai này của Tiền tài tử Thái y phải cẩn thận chăm sóc chiếu cố, chờ đứa bé bình an sinh ra Bản cung sẽ ban thưởng, ghi nhớ công lao lớn của ông!” Dù Hoàng hậu trong phút chốc cũng không vui chuyện Tiền tài tử có thai nhưng hậu cung mấy năm nay không có đứa trẻ nào được sinh ra, nàng ta làm quốc mẫu khó tránh khỏi bị người ta chỉ trích.

Vị phân Tiền tài tử thấp, dù cho sinh được con cũng không có quyền nuôi dưỡng. Đến lúc đó nàng ta đưa đến Phụng Hoàn Cung nuôi dưỡng cũng là biện pháp tốt, hơn nữa còn có thể chiếm được danh tiếng hiền lương.

Trong nháy mắt Hoàng hậu hạ quyết tâm, nói ngay: “Người đâu, đi báo tin mừng cho Hoàng thượng!”

41. Chương 41: Ai Dám To Gan Xô Cửa Ra Vậy Chứ!

Yến hội trung thu đang vui vẻ, vì chuyện của Tiền tài tử liền nhanh chóng trôi qua.

Hoàng hậu nương nương nói không được làm ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng Tiền tài tử.

Tự Cẩm vịn tay Vân Thường đi ra cửa chính Phụng Hoàn Cung. Hoàng hậu cho mọi người về mà không cho chờ đến khi Hoàng thượng tới, nàng có thể đoán được hoàng hậu định dự tính gì.

Có điều Tự Cẩm cảm thấy hoàng hậu nghĩ quá dễ dàng, chưa chắc hoàng đế sẽ đồng ý!

Trước đây Tự Cẩm sợ Quý phi sẽ tìm cách gây phiền toái cho mình, giờ thì hoàn toàn không lo lắng nữa. Có chuyện Tiền tài tử trước mắt thì ai còn để ý đến nàng, cảm thấy thở phào một hơi. Ra khỏi cửa Phụng Hoàn Cung, Tự Cẩm đi giữa đám người đông đúc bất chợt quay đầu lại nhìn qua cửa rộng vào trong điện lớn.

Cả cung điện lớn mới vừa rồi còn cực kỳ náo nhiệt, giờ đã trở nên vắng lạnh, hiu quạnh. Tô quý phi đứng giữa đại điện, toàn thân vấy hồng phấn thướt tha dưới ánh đèn, trên tóc cài đầy châu ngọc lấp lóe làm lóa mắt người ta. Đứng từ xa nhìn không rõ nét mặt nàng ta, chỉ thấy nàng ta đang nhìn về phía hậu điện, cả người đứng thẳng kiêu hãnh im lìm như một ngọn núi.

“Tiểu chủ, về thôi.” Vân Thường lo lắng khẽ thúc giục, không biết rõ vì sao cứ cảm thấy trong lòng bất an.

Tự Cẩm gật gù đầu, đi cùng Vân Thường trở về, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề tựa như bị điều gì áp chế. Lúc đi đến chỗ rẽ thì thấy từ phía Sùng Minh Điện xa xa có tiếng động truyền đến, sau đó thấy nghi thức hoàng đế lộng lẫy đang đi tới, đến chỗ ngoặt thì lướt qua nàng.

Trở về Di Cung Hiên, Tự Cẩm kêu Trần Đức An tới Ngự thiện phòng lấy một nồi lẩu rau thập cẩm, hai cái bánh vừng và một chén cháo. Buổi tối không ăn gì, giờ cảm thấy rất đói.

Trần Đức An chạy tới Ngự thiện phòng, trực tiếp tìm Phong Cảnh Minh bên cạnh Nhạc Trường Tín, nhờ y giải quyết. Chuyện này tuy nhỏ nhưng ngay cả những phi tần được sủng ái cũng không dám tới Ngự thiện phòng nhờ người khác. Đã không có thức ăn có khi còn bị mắng một trận nữa. May mà giờ hắn ta đã khá thân với Phong Cảnh Minh, có thể nói mấy câu với Nhạc đầu bếp, dù sao cũng không thể để cho chủ tử đói bụng.

Chờ đến lúc Trần Đức An vô cùng lo lắng bưng theo khay cơm từ Ngự thiện phòng về, Tự Cẩm đã thay đổi váy áo, thả lỏng tóc, chỉ cài lên đầu một cây trâm gỗ đơn giản.

Vân Thường nhận khay cơm, oán giận nói: “Sao giờ này mới về?”

Trần Đức An xoay người lấy khăn lau mồ hôi trên mặt sạch sẽ rồi mới quay người lại trả lời: “Bên Ngự thiện phòng đang rối loạn lên kìa, tôi phải giục liên tục mới vội vã làm cho xong.”

Cơm tối ít người ăn được gì, hẳn là có nhiều người đang giục già bên Ngự thiện phòng. Tự Cẩm không thêm để ý bèn nói: “Về là được rồi, hai người các người cũng mau đi ăn cơm đi, ta ăn xong rồi tối thu dọn là được.”

Cả tối nay Vân Thường và Trần Đức An đều chưa được uống một ngụm nước, Tự Cẩm cũng không phải là chủ nhân cay nghiệt bèn đuổi hai người đi xuống. Vân Thường lại nói nhất định không đi, “Bên cạnh tiểu chủ không có người hầu hạ sao được, chờ tiểu chủ ăn xong nô tì mới đi, chốc lát cũng không đói lắm mà.”

Tự Cẩm không có cách nào khác, người cổ đại ngu trung lại làm cho nàng gặp phải một người.

Tự Cẩm vừa cầm đĩa lên, còn chưa ăn miếng nào thì nghe tiếng cửa ngoài sân bị mở ra, rồi tiếng bước chân dồn dập vọng tới.

Trần Đức An không đợi Tự Cẩm nhắc bèn nhanh chóng chạy ra ngoài. Lúc hắn ta quay về đã đóng cửa cẩn thận, ai dám to gan xô cửa ra vậy chứ!

42. Chương 42: Ngay Lập Tức Nàng Hiểu Được Vì Sao Hẳn Phần Nộ Như Thế

Tự Cẩm nghe tiếng chân ngoài cửa sổ, vội vàng đứng lên, chưa kịp mang giày vào thì mảnh cửa bị kéo ra. Nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiêu Kỳ, mặt cau lại đi tới nhanh như bị chó đuổi.

“Thỉnh an Hoàng thượng.” Tự Cẩm nào còn dám ngồi, lập tức xuống giường khom lưng hành lễ, trong lòng không khỏi lo sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vân Thường cũng quỳ ở cửa, cả người nằm rạp trên mặt đất đầu cũng không dám ngẩng lên, nhìn kỹ còn thấy hai vai nàng ta đang khẽ run, hẳn là cũng phát giác được nét mặt hoàng đế thật không ổn.

Tiêu Kỳ đang rất giận. Ngày hôm nay trên triều không thuận lợi, không ngờ về hậu cung cũng không vui. Cả một đám quan lại trong triều đình kia đều coi hắn là đứa ngốc dễ lừa gạt phải không?

Hắn đã phải đấu trí với một trăm hai mươi đầu óc của mấy tên quan trong triều, giờ đám phụ nữ hậu cung cũng chẳng thua kém bao nhiêu.

Được lắm, được lắm, các người quá giỏi, trong cơn tức giận hắn đi về Sùng Minh Điện. Lúc đi được nửa đường, bụng đói meo mà vẫn chưa nghĩ ra kế sách gì vẹn toàn bèn nghĩ trong cung Tự Cẩm sẽ có đồ ăn, do đó rẽ vào.

Một bụng tức giận đi vào thì Tiêu Kỳ ngửi thấy mùi thơm bay ra. Nồi đất lẩu thập cẩm đặt trên lò than, kêu lục đục. Trong không gian phòng yên tĩnh nghe rất rõ ràng. Trên mặt bàn cạnh bên bày một ít đồ rau nhúng, tương gừng, rau hẹ, rau thơm, tỏi băm, còn có hai đĩa dưa muối thái cực mỏng. Trong khay điểm hoa văn màu sắc rực rỡ đặt hai cái bánh gừng nướng cháy vàng thơm phức.

“Tất cả đứng lên đi.” Trong mũi trong lòng đều là hương thức ăn thơm lừng làm cho cơn tức của hắn cũng dần dần tiêu tan.

Tự Cẩm từ từ đứng dậy, Tiền tài tử có thai là chuyện vui mà, sao Tiêu Kỳ lại mang cái mặt đen như đất nồi đến dọa người khác thế?

Đoán không ra, Tự Cẩm cũng không dám nói lung tung, ngồi nghĩ một lát bèn nói: “Hoàng thượng, ngài có muốn ăn gì không, thần thiếp chuẩn bị ăn tối.”

“Ồ Phụng Hoàn Cung nàng ăn chưa no sao?”

Nghe giọng nói bất thiện, Tự Cẩm vội vàng trả lời: “Đương nhiên không phải, Hoàng hậu nương nương chuẩn bị thức ăn rất ngon, rất phong phú.” Nhưng nàng đến đó bị quý phi chán ghét không thấy ngon miệng, thứ hai là chuyện của Tiền tài tử bị đuổi về làm gì có thời gian ăn. Có điều những lời như vậy không thể nói thật, chỉ có thể vin ra mấy lời tốt đẹp cho qua chuyện.

Tiêu Kỳ nghe thế bèn liếc nhìn Tự Cẩm, “Ngay cả nàng cũng muốn lừa trẫm hay sao?”

Nghe hắn nói thế, Tự Cẩm lại vội quỳ xuống, tội danh này nàng cũng không dám gánh, nhanh chóng biện giải cho mình, “Thần thiếp không dám, cũng không nói dối.” Đương nhiên Hoàng hậu chuẩn bị thức ăn trong Tết Trung thu rất ngon, quả thật nàng không nói dối.

“Nếu như thế thì vì sao về nàng còn kêu ăn tối?” Tiêu Kỳ nhìn một bàn thức ăn hỏi.

Tự Cẩm:...

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cũng không dám nghĩ nhiều, nàng rất sợ cái vị mặt người dạ thú này lại tức giận mất nhân tính bèn giải thích: “Chuyện là như vậy...” Tự Cẩm nói toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, đương nhiên giấu đi mấy chuyện vợ vẫn ân oán giữa nàng và Quý phi.

“Nàng đứng lên nói đi.”

Tự Cẩm vịn bàn đứng dậy, cẩn thận ngồi lại, trong lòng không biết vì sao Tiêu Kỳ tức giận. Đột nhiên ngay lúc đó, đầu óc chợt lóe lên nhớ tới một chuyện. Vừa nãy Tiêu Kỳ nghĩ nàng lừa hắn, hẳn là lúc hắn đi thăm Tiền tài tử thì mới biết mình bị người khác lừa dối.

Tiền tài tử mang thai đã hai tháng, vậy mà để tới khi thái y khám bệnh mới biết. Ngay lập tức nàng hiểu được vì sao hắn phản nộ như thế.

43. Chương 43: Lão Tử Là Hoàng Đế, Người Dám Coi Ta Như Đồ Chơi Sao?

Tần phi trong cung, mang thai hai tháng mà vẫn im lìm không nói, che giấu đến Tết trung thu mới để lộ ra. Giờ không biết là do Tiền tài tử tự lên kế hoạch hay là bị người khác tính kế. Nếu do chính Tiền tài tử tự quyết định thì phải nói Tiền tài tử không tin cả hoàng đế, giấu giếm quá chặt chẽ cẩn mật. Nếu bị người khác hãm hại thì hẳn người giết dây kia muốn mượn tay hoàng đế trị Tiền tài tử tội khi quân.

Người trước coi hoàng đế như tên ngốc dễ lừa.

Người sau coi hoàng đế như cây đao giết người.

Dù là lý do gì, đừng nói Tiêu Kỳ mà ai bị đặt vào tình thế đó đều không thể vui vẻ được.

Lão tử là hoàng đế, người dám coi ta như đồ chơi sao?

Hiểu rõ chuyện này, đương nhiên Tự Cẩm muốn tránh né, không dám nhắc một chữ nào đến chuyện của Tiền tài tử. Nếu nói đúng thì nàng là người xui xẻo nhất, không phải sao? Người khác chọc tức hắn, hẳn lại đến chỗ nàng phát hỏa, thật là không có thiên lý.

“Hoàng thượng, người ăn chút gì trước đã. Thần thiếp gọi lẩu bên Ngự thiện phòng, giờ cũng ăn được rồi.” Người đối diện lại còn tức giận, hai phương diện này mà gặp nhau thì hiệu ứng ghê lắm, nàng cũng không muốn bị chuyện của Tiền tài tử liên lụy mà chịu phạt.

Tiêu Kỳ rất đói bụng, cũng biết chuyện của Tiền tài tử không liên quan gì tới Tự Cẩm, đến đây khiến nàng sợ hãi cũng không thỏa đáng bèn nhìn nàng, “Kêu bọn họ lấy thêm một bộ bát đĩa, nàng cùng ăn với trẫm.”

“Vâng.” Tự Cẩm gọi Vân Thường vào hầu hạ, kêu nàng ta mang thêm một bộ chén đĩa, rồi đưa mắt ý bảo nàng ta đi gọi thêm thức ăn, chút đồ ít ỏi này không đủ hai người ăn.

Vân Thường nhanh chóng đi ra rồi trở về cũng rất mau, trên tay bưng một cái khay gỗ lớn chạm trổ hoa văn, trong đặt một bộ chén đĩa, tay kia cầm hộp cơm màu đỏ sẫm cao ba tầng. Tự Cẩm nhìn thoáng qua thì biết ngay nhất định Trần Đức An thấy hoàng đế đến lại chạy vội tới Ngự thiện phòng kêu thêm cơm, tiểu tử này rất thông minh.

Một tầng bên trong bày ra một chén gà xào măng, tôm hấp hẹ, gân hươu hầm, sụn heo, rau trộn, ngó sen muối chua ngọt, hêm đĩa thịt bò kho. Tầng khác có canh gà, cháo tổ yến, vịt om đậu. Thêm một tầng khay vẽ hoa hướng dương bày năm sáu chén chè bát bửu.

Chè bát bửu này cũng do Tự Cẩm kêu Ngự thiện phòng làm, nghe nói món này chính là món tráng miệng Càn Long yêu thích nhất. Gồm có tám loại phục linh, củ từ, hạt đậu, ý dĩ, hạt sen, long nhãn, táo, gạo nếp được nghiền nhỏ, thêm đường phèn nấu chín nhừ.

Chè bát bửu rất thơm ngon, còn có thể bồi bổ sức khỏe nên Tự Cẩm rất thích ăn.

Vừa nhìn cũng biết mấy đồ ăn này không phải phần lễ của nàng, đương nhiên do Trần Đức An nói với Ngự thiện phòng chuẩn bị cho hoàng đế.

Nồi lẩu đất sôi lục đục, bên trong có đậu phụ, miến rong, rau tươi, các loại nấm, vừa thơm vừa tươi. Tự Cẩm đói không nhịn được, cầm thìa bạc múc một chén nước nóng hổi cho Tiêu Kỳ khẽ nói: “Hoàng thượng ăn canh nóng trước cho ấm bụng.”

Kể từ sau ngày cùng dùng cơm và gấp thức ăn cho Hoàng đế, Tự Cẩm thường xuyên gấp đồ ăn cho hắn. Ngay từ đầu nhìn thấy, Quản Trường An còn muốn nhắc nhở vài lời. Sau này, thấy Tô thái nữ quá kiên trì, không biết thẹn thùng, lại thấy Hoàng đế cũng không phản đối hắn ta liền biết ý, coi như không thấy không nghe không biết, giả làm người chết. Giờ phút này hắn ta đứng ở góc nhà y như cọc gỗ, đầu cúi thấp, mí mắt không động đậy một chút nào.

Tự Cẩm cũng rất bội phục hắn ta, tên khốn kiếp này chỉ giỏi giả vờ giả vịt.

Quản Trường An chỉ thấy chán nản vì cứ tưởng Hoàng đế thế nào cũng trách mắng Tô thái nữ vài câu, người nhất gan kia khẳng định sẽ sợ mất mặt. Ai ngờ đầu người ta chỉ cần vài món ăn đã dụ dỗ hoàng thượng vui vẻ lại.

Bản lĩnh này không ai có được nha.

Có điều chuyện này e là chưa xong. Tiền tài tử có thai vốn là chuyện vui nhưng lại chọc giận Hoàng thượng. Nếu nàng ta có vài phần bản lĩnh như Tô thái nữ, sợ rằng sau chuyện đó Hoàng thượng sẽ tấn vị cho nàng ta.

Ha ha, đáng tiếc nàng ta không có phúc phần này!

44. Chương 44: Quá Mất Mặt Uy Phong Tổ Tông!

Một bữa cơm ăn ảm áp cả người, thêm chút cay của ớt làm đỏ mắt. Tiêu Kỳ bị vị cay này làm cho mắt đỏ lên, miệng lưỡi bỏng rát nhưng chỉ qua một lát thì hết.

Tự Cẩm ngồi cạnh bên cũng mặc kệ hắn, nàng biết rõ trong lòng hoàng đế đang khổ sở nhưng chuyện đó nàng không dám nhắc đến một chữ. Nàng chỉ ngồi đó gấp những miếng thật ngon cho hắn, tiện thể kể vài chuyện xưa thú vị mà phần lớn là chuyện do ký ức của nguyên chủ còn sót lại, có liên quan đến nàng ta lúc còn ở nhà.

“Tĩnh Khúc Châu là nơi địa linh nhân kiệt, dân chúng an bình, người tài giỏi xuất hiện lớp lớp, hóa ra nàng cũng sinh ra ở một chỗ rất tốt.” Phục hồi tinh thần lại, Tiêu Kỳ mới cảm thấy những hành vi của mình vừa nãy thật chẳng có ý nghĩa gì. Đường đường một vị đế vương mà khó chịu vì những chuyện không đâu. Nhìn Thái nữ nhỏ bé ngồi đối diện, thấy hắn giận cũng chẳng dám kêu oan ức, còn phải tìm chuyện dỗ hắn vui, ngay cả chuyện nhà nàng ngày xưa cũng lôi ra nói.

Trong bất giác nghĩ, một người ngốc nghếch như thế còn biết đi vòng đở mình, vậy mà nam tử đại trượng phu như hắn lại bị đánh bại bởi mấy chuyện cỏn con này sao?

Nhất định không được!

Suy nghĩ cẩn thận, trong lòng cũng mở rộng thấu hiểu, muốn nói vài câu cho bớt căng thẳng bèn nhìn Tự Cẩm: “Năm xưa nàng ra ngoài đập thanh mà không gặp được tài tử nào hợp ý sao?”

Từ xưa chuyện về tài tử giai nhân lưu truyền rất nhiều, nghe nàng kể chuyện thì chắc cũng đã từng ra bên ngoài dạo chơi tham gia lễ hội.

“Thiếp có dự hội Đập thanh, cũng thấy tài tử phía xa, có điều tuyệt đối không dám gọi là tài tử. Năm đó thần thiếp đi với mẹ, Trạng nguyên hội Khúc Châu là một ông lão râu tóc bạc phơ, khiến cho thần thiếp bị ám ảnh với hai chữ tài tử.”

“Ha ha ha...” Tiêu Kỳ cười phá lên, nhìn Tự Cẩm khuyên bảo, “Cũng không được vợ đưa cả nắm, tuổi như vậy còn có thể đọc sách đoạt danh hiệu Trạng nguyên không dễ chút nào đâu.”

“Vâng, vâng, Hoàng thượng thương dân như con mà, nhưng hồi đó thần thiếp còn nhỏ cũng chỉ coi như chuyện cười mà thôi.” Tự Cẩm thấy rốt cục hẳn cũng cười rồi, trái tim lơ lửng này giờ mới coi như đặt xuống.

“Khúc Châu...” Tiêu Kỳ bất chợt nhìn Tự Cẩm, “Nàng xuất thân từ Tô gia Khúc Châu?”

“Thiếp cũng không dám trèo cao.” Tự Cẩm bĩu môi nói.

“Ồ?” Tiêu Kỳ thấy nét mặt Tự Cẩm không được vui lắm, chau mày, “Sao lại nói thế?”

Tự Cẩm mức cho Tiêu Kỳ hơn nửa chén canh phù dung, cũng mức cho mình một chén rồi mới trả lời: “Đại Vực có bốn nhà, Lý gia Lũng Tây, Tô gia Khúc Châu, Vương gia Kỳ Dương, Tạ gia Kim Lăng. Dù nhà thần thiếp cũng mang họ Tô nhưng không phải là dòng chính của Tô gia Khúc Châu. Nghe cha thiếp nói từ thời ông tổ vốn là một nhà, sau đến thời ông cố thì ngày càng bất hòa với dòng chính, đến đời thần thiếp thì không còn gì liên quan với Tô gia Khúc Châu nữa.” Nói đến đây thì hơi dừng lại, “Ông tổ thần thiếp vốn là dòng thứ.”

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nhắc chuyện chính, thứ thì hiểu ngay, khẽ nhíu mày: “Nếu vậy thì nhà nàng đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với dòng chính sao?” Cũng quá quyết đoán đi, không phải ai cũng có sự quả quyết này bởi vì nếu được dòng chính Tô gia Khúc Châu chiếu cố nâng đỡ thì tiền đồ vô lượng.

Tự Cẩm cũng thật sự không biết lý do, nhưng vị Hoàng đế Tiêu Kỳ này cũng chẳng dễ bị lừa, nghĩ một lát vẫn cứ nên nói thẳng: “Chắc do người nhà thần thiếp ai cũng cứng đầu.”

Tiêu Kỳ nghĩ tới Tự Cẩm, bình thường nhất gan như thỏ, thế mà cũng dám kêu là cứng đầu sao?

Quá mất mặt uy phong tổ tông!

45. Chương 45: Một Ngày Nào Đó Hẳn Sẽ Cho Người Leo Cao

Nhắc tới chuyện này, Tự Cẩm cũng chỉ còn chút ký ức mơ hồ với nguyên chủ. Giống như ảnh chụp trên mặt giấy trắng, mờ mờ không rõ ràng. Nhưng chính nàng biết rõ dưới mặt giấy trắng kia là những chuyện rõ ràng rành mạch.

Không biết có phải vì yến hội Tết Trung thu sắp tới mà khiến nàng cảm thấy rất áp lực, đêm ngủ không ngon, trở mình trằn trọc. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh thì có rất nhiều khuôn mặt dần hiện ra trên mặt giấy. Những người đó từng thuộc về cuộc sống của nguyên chủ, tựa như một dòng nước suối từ từ chảy vào trong đầu nàng.

Vì chuyện này đến quá đột ngột nên đầu óc Tự Cẩm cũng loạn hết cả, không làm được việc gì ra hồn. Tuy nhiên nàng cũng dần dần hiểu được một vài nguyên tắc. Vương triều Đại Vực cũng khá giống với một vài triều đại cổ có tầng lớp sĩ tộc thế gia. Chà chà, thời đại này, hoàng đế cũng phải nhìn sắc mặt các đại thế gia. Tự Cẩm đột nhiên cảm thấy mình xuyên tới đây đã cực kỳ thê thảm, giờ lại còn thêm hoạ vô đơn chí.

Một câu tổng quát, bảy, tám phần đất đai thiên hạ này đều nằm trong tay thế gia. Hoàng đế muốn tiền không có tiền, muốn đất không có đất. Thời đại này, thuế đất đai chính là nguồn thu lớn nhất, đảm bảo quyền lực của địa phương. Cho nên ở trên triều đình, một mình Hoàng đế nói cũng không phải là lệnh trời.

So ra thì quá thảm.

Khó trách hôm nay sắc mặt không tốt, chắc trên triều đình bị chọc tức, về hậu cung lại bị phi tần tính kế, người đàn ông nào nhìn được đây.

Nhưng hoàng đế bất chợt hỏi nàng thế nàng cũng không dám trả lời tùy tiện, phải suy nghĩ cẩn trọng mới dám nói.

Từ trước đến nay hai dòng chính thứ vốn luôn bất đồng. Đại tộc nhiều đời như Tô gia Khúc Châu cũng không tránh khỏi xảy ra mấy việc không được vẻ vang như thế. Sau khi ông tổ qua đời, bên nhà Tô Tiểu Y đã bị dòng chính ruồng rẫy, dần dần bị coi như người ngoài. Dù như vậy, cha của Tô Tiểu Y cũng dựa vào năng lực của mình làm được đến vị trí Ngũ phẩm Tri châu. Vì vậy khẳng định người này rất có ý chí và tài năng.

Lúc này nếu có thể nâng lên dòng thứ Tô gia đối chọi với dòng chính thì khôn cảnh của hãn trên triều đình có thể được hòa hoãn vài phần.

Hừ! Trên triều đình giờ toàn mấy lão thất phu, ai ai cũng lấy mấy lễ nghi trung hiếu để áp đảo hãn, coi hãn như tượng gỗ chắc?

Trong lòng nghĩ ngợi như vậy nên Tiêu Kỳ thấy thư thái hơn. Tuy dự tính như thế nhưng cũng phải điều tra xem người Tô gia có bản lĩnh để nâng đỡ hay không, nếu không ra hồn thì dựa vào càng thêm xúi quẩy!

Tự Cẩm không biết những lời mình nói khiến Tiêu Kỳ nảy sinh suy nghĩ đó, nàng cũng không biết, từ hôm nay, từ lúc này, vận mệnh của nàng đã vỗ cánh từ từ bay lên.

Hôm nay chưa có bản lĩnh trèo cao, một ngày nào đó hãn sẽ cho người leo cao!

Tiêu Kỳ có thể để cho quý phi và hoàng hậu đối chọi gay gắt chính là vì để kìm chế hai nhà Sở gia và Tô gia. Thực lực của mình hãn bây giờ không làm gì được bọn họ, vậy thì để họ đấu với nhau, hãn là ngư ông đắc lợi.

Làm một vị hoàng đế, muốn tiền không có tiền, muốn người không có người, lên triều còn phải nhìn mặt mấy lão già, mở miệng nói trung hiếu, khép miệng hô nhân nghĩa, lời nào lời nấy đều đào hố cho hãn rơi xuống, khiến cho hãn, đứng đầu thiên hạ mà không thể làm gì được.

Cùng lúc đó, hoàng hậu ngồi ngay ngắn trong Phượng Hoàn Cung, nhìn Từ Tam Sơn quỳ trước mặt mình, “Người nói thật chứ?”

“Vâng, nô tài đã mất nhiều sức lực điều tra, đích thực tra ra chỗ quý phi e là cũng có tin vui.” Từ Tam Sơn là người của Sở gia, là nô tài hồi môn của Hoàng hậu nương nương. Nhà y mấy đời đều là nô bộc của Sở gia. Hoàng hậu có thể trong cung sống an ổn đến nay, không thể bỏ qua công lao của Từ Tam Sơn. “Nương nương, không được để quý phi sinh con trai đầu, nếu quý phi sinh con trai thì chính là hoàng trưởng tử, Tô gia sẽ áp chế lên đầu Sở gia ngay lập tức. Hoàng thượng lại sủng ái quý phi, chuyện sau này khó mà nói, mong nương nương nghĩ lại.”

46. Chương 46: Tới Nước Này Thì Giá Nào Cũng Làm!

Trước tiên là tin Tiền tài tử có thai, ngay sau đó quý phi lại báo tin vui. Trong vài ngày ngắn ngủi, cả hậu cung bỗng như thay đổi... An tĩnh lại!

Yên tĩnh!

Chính xác như vậy.

Sự yên tĩnh này làm Tự Cẩm rất lo lắng, cả ngày núp trong Di Cùng Hiên, không ra cửa một bước. Ngay cả Vân Thường và Trần Đức An cũng được nàng dặn dò đi dặn dò lại, không được để người khác tính kế chôn cùng.

Nhưng mà, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tự Cẩm nghĩ rất tốt đẹp, giờ phẩm cấp của nàng không cao, mỗi ngày không cần vãn an Hoàng hậu nương nương, chỉ cần núp trong Di Cùng Hiên không ra khỏi cửa thì mọi sự đại cát. Nhưng trên đời này, không phải người cứ trốn mà trốn được.

Hoàng hậu nương nương ban thưởng như nước chảy tới Di Cùng Hiên, Tự Cẩm muốn an phận cỡ nào cũng vô dụng.

Nhìn đầy một bàn đồ trang sức, vải vóc, vật trang trí rực rỡ, món nào cũng tinh xảo quý giá, Tự Cẩm tức giận ngồi trên giường gần cửa sổ. Mấy thứ đó giống như kim châm vào lòng nàng, đâm vào tim nàng làm cho nàng không thở được.

Hoàng hậu đang ép nàng rời núi!

Nàng hiểu rõ tính toán của Hoàng hậu.

Tiền tài tử có thai lại bị Quý phi hãm hại mất thánh tâm, giờ đang tự mình ở Kính Nguyệt Hiên cẩn thận dưỡng thai. Nếu không phải Hoàng hậu muốn mượn đứa bé trong bụng Tiền tài tử chống lại cái thai của Quý phi, chỉ sợ thai nhi của Tiền tài tử sớm đã không giữ được.

Quý phi làm sao để cho Tiền tài tử sinh ra trưởng tử của Hoàng thượng, may là Hoàng hậu quyết tranh hơn thua với Quý phi nên ra sức che chở Tiền tài tử, nàng ta mới có thể sống yên ổn thế này.

Quý phi đã là quý phi, phẩm cấp không thể cao hơn nữa. Sau khi sinh con trai thì Hoàng thượng sẽ thưởng gì cho nàng ta? Nếu không thể thưởng nữa, có phải sẽ đổi vị trí Hoàng hậu và Quý phi không?

E là Hoàng hậu nghĩ tới chuyện đó mới như đứng trên lửa, như ngồi trên than. Nếu nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu không gây thêm rắc rối cho nàng ta thì chưa chắc hoàng hậu đã lo lắng đến thế. Nhưng nhà mẹ đẻ nhiều chuyện, Quý phi lại có thai, vị trí của nàng ta đang tràn ngập đe dọa. Đại Vực Vương Triều không phải là không có Hoàng hậu bị phế truất.

“Tiểu chủ, giờ phải làm sao đây?” Vân Thường gấp đến muốn khóc, Hoàng hậu nương nương ép tiểu chủ đấu với quý phi, thế này không phải là coi tiểu chủ nàng ta như công cụ tranh sủng hay sao?

Lúc Quý phi chưa mang thai bọn họ còn phải đi vòng qua, bây giờ lại có thai, ai dám chọc giận chứ?

Trần Đức An nghe nói vậy bật dậy, người trước giờ vốn ít nói như hắn ta bây giờ cũng phải mở miệng: “Tiểu chủ, nhất định người không được làm theo ý Hoàng hậu nương nương, nếu không thật sự chọc giận Quý phi, không ai bảo vệ người được.”

Quý phi có thai hay là một tiểu phi tần được Hoàng thượng sủng ái vài phần, ai quan trọng hơn?

Là Tô gia của Quý phi hay là nhà mẹ đẻ tiểu chủ lợi hại?

Kết quả không cần nghĩ.

Hoàng hậu quá độc ác, lời này cũng chỉ dám để trong lòng chứ không dám nói.

Tôn thái nữ ngồi ngẩn ra.

Vừa rồi lòng Tự Cẩm không yên, bây giờ thì gần như chết lặng, ngẩn ngui có nửa tháng mà nàng bị Hoàng hậu xoay như chong chóng, tựa như miếng thịt cho người ta nướng sao tùy thích.

Hoàng hậu không muốn tự ra tay, bị Hoàng thượng chán ghét bỏ rơi nên ép nàng đấu với Quý phi, hừ, muốn ngư ông đắc lợi ư, cũng phải xem nàng có hợp tác không chứ.

Nửa tháng nay, hoàng đế chỉ ở Sùng Minh Điện, không vào hậu cung nhưng vẫn ban thưởng rất nhiều đồ quý giá đến Trường Nhạc Cung, coi như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay. So với tiền tài tử của Kính Nguyệt Hiên thì đúng là bùn loãng trong mưa, khó trách Hoàng hậu sốt ruột phải đẩy nàng ra.

Nhưng Tự Cẩm nhớ tới ngày đó Hoàng đế nổi giận phát hỏa ở chỗ nàng, dù nàng không dám chắc chắn mười phần nhưng cũng có năm sáu phần chắc chắn, chưa chắc Hoàng đế thật sự sủng ái Quý phi.

Nếu như thế, nếu nàng làm vài việc khiến Hoàng đế vui vẻ, có phải nàng sẽ tìm được biện pháp cứu chính mình?

Trước đây còn có thời gian suy nghĩ, giờ Hoàng hậu từng bước ép sát khiến nàng không có thời gian, vậy thì nàng cũng không cần quản nhiều nữa, tới nước này thì giá nào cũng làm!

47. Chương 47: Nàng Sẽ Làm Cho Họ Biết Hai Chữ ‘hối Hận’ Viết Như Thế Nào!

Đêm cuối mùa thu tiết trời ban đêm đã khá lạnh, nằm trong giường ấm áp, ngoài trướng chỉ thấp một cây đèn cung đình, nếu không dùng lớp bọc bên ngoài chụp lại thì ánh sáng khá leo lét. Với phẩm cấp của nàng thì dùng nến thấp cũng phải tiết kiệm. Nếu không đầu tháng hào phóng, cuối tháng sẽ thiếu thốn.

Mùi đèn dầu khá hắc len lỏi vào trong màn làm cho Tự Cẩm vốn đã khó ngủ càng thêm trần trọc. Nàng to gan kêu Trần Đức An đi thăm hỏi tin tức của Sùng Minh Điện nhưng trông lòng lo lắng không thể an giấc. Nếu hoàng đế biết, có trách phạt nàng không?

Nhưng hoàng hậu dồn ép gấp quá, quý phi cũng chẳng ưa gì nàng. Nếu biết được vài tin tức bên hoàng đế thì nàng cũng coi như thêm vài cơ hội, ít nhất sẽ biết mình phải làm gì hoặc không được làm gì để chọc giận Tiêu Kỳ. Có điều tất cả thăm dò không được để cho Tiêu Kỳ biết, chẳng có vị hoàng đế nào thích phi tử hỏi thăm động tĩnh triều đình.

Hoàng hậu và quý phi đều đã làm những việc này, nàng có làm chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Trong lòng đầy rối rắm, hôm sau tỉnh lại hai mắt Tự Cẩm đều tím bầm, cả người không có chút tinh thần gì hết.

“Tiểu chủ.” Vân Thường vén rèm bước nhanh tới, khom lưng bên cạnh Tự Cẩm khẽ nói, “Trần Đức An đã hỏi thăm, mấy ngày này Hoàng thượng rất tức giận. Nghe nói quan viên giấu giếm không báo cáo về nạn châu chấu phía nam, dân chúng và quan phủ tranh chấp rất ồn ào và gay gắt.”

Tự Cẩm ngẩn người, nạn châu chấu ư? Nàng bấm tay tính toán, giờ là cuối mùa thu, lương thực đã sớm thu hoạch đưa nhập kho, giờ mới phát hiện nạn châu chấu, hẳn là quan viên bên dưới giấu hoàng đế đã ba bốn tháng.

Khó trách nửa tháng nay Tiêu Kỳ không bước chân tới hậu cung, chắc là đang tức điên.

“Có biết quan viên lừa gạt không báo cho kinh đô có quan hệ với nhà ai không?” Tự Cẩm tim đập mạnh khẽ hỏi.

Vân Thường lắc đầu, “Tin tức cụ thể còn chưa thăm hỏi được, dù sao Trần Đức An chỉ dám dò hỏi mấy người bên Ngự thiện phòng, đã mất rất nhiều công sức.”

Tự Cẩm gật gật đầu, nàng biết với địa vị của nàng bây giờ, hỏi thăm được tin tức triều đình cũng khó như lên trời, hoàng hậu và quý phi gia thế lừng lẫy e là dễ dàng hơn rất nhiều. Nghĩ tới đó, Tự Cẩm liền nói với Vân Thường: “Người chú ý thêm tin tức bên Phụng Hoàn Cung và Trường Nhạc Cung.”

Vân Thường không hiểu chuyện gì nhưng vẫn gật đầu.

Thông tin trong triều không dám tìm hiểu sâu xa hơn nhưng cứ chú ý hành động bên hoàng hậu và quý phi cũng có thể nhìn ra vài phần. Nhà ai gây chuyện sẽ bị người khác tóm đuôi ngay?

Thực tế đã chứng minh Tự Cẩm đoán không sai chút nào. Đến ngày thứ ba liền lộ ra tin tức, là nhà quý phi gây họa. Chuyện này cũng không phải Vân Thường nghe được mà ai trong hậu cung cũng biết quan

viên bên nhà mẹ đẻ quý phi bao che giấu giếm tin về nạn châu chấu, tranh cãi mấy lần trên triều đình với hoàng đế, cố tình kéo dài việc cứu tế dân chúng. Bây giờ trên triều đình đang náo loạn cả lên.

Những tin tức dạng này trong hậu cung truyền rất mau, Tự Cẩm khẽ cười, Hoàng hậu nương nương hành động cũng rất nhanh. Nhà mẹ đẻ Quý phi gây chuyện, nàng ta bèn ép sát sau quý phi, bồi thêm vài cú đập.

Nếu cứ thế này, chỉ sợ hoàng hậu sẽ mượn cơn gió này đẩy mình thăng cấp.

“Tiểu chủ, Đồng cô cô đến.” Vân Thường xanh mặt vào báo.

Nên đến vẫn phải đến, Tự Cẩm lúc này lại không còn căng thẳng như trước, cười nói với Vân Thường, “Mau đưa người vào.”

Nếu hoàng hậu muốn dùng gió thổi, có sao nàng lại không nhân cơn gió này mà tiến lên chứ!

Nếu hoàng hậu và quý phi đều không coi nàng như con người, nàng sẽ làm cho họ biết hai chữ ‘hối hận’ viết như thế nào!

48. Chương 48: Đương Nhiên Nàng Sẽ Có Chỗ Tốt!

Đuổi Đồng cô cô đầy hậm hực đi về, Tự Cẩm ngồi dựa vào gối mềm, trong lòng cũng phập phồng không yên.

Đồng cô cô trở về Phượng Hoàn Cung, báo lại cho Hoàng hậu những lời Tự Cẩm nói. Nét mặt hoàng hậu rất khó coi, cười lạnh một tiếng nói: “Không ngờ nàng ta cũng có chủ ý đấy.”

Đồng cô cô nghe hoàng hậu nói vậy cũng không dám nói lung tung, chỉ nói: “Tô thái nữ có thể được Hoàng thượng coi trọng đương nhiên không tầm thường. Giờ nương nương đang cần dùng nàng ta mới cho nàng vài phần thể diện, nếu như nàng ta không biết phân biệt nặng nhẹ thì cuộc sống sau này cũng không thoải mái như thế.”

Hoàng hậu đang mặt trầm như nước, nghe Đồng cô cô nói mới dịu lại, suy nghĩ một lát nói: “Người đã an bài tốt bên Tiền tài tử chưa?”

“Dạ.” Đồng cô cô khom lưng đáp.

Hoàng hậu gật gật đầu, “Đạo này quý phi có thai lại đẩy Lý Chiêu Nghi và Cẩm Tiệp Dư tranh sủng, Đồng Hiền phi thì không thích nhiều chuyện, Mai Phi không được lòng Hoàng thượng, Ngọc Quý Tàn không tranh được với Lý Chiêu Nghi và Cẩm Tiệp Dư. Bản cung không có biện pháp nên mới để Tô thái nữ nhảy vào, không nghĩ nàng ta tâm tư không ít, cũng không bớt lo.”

“Nương nương chớ quá lo lắng, không sợ có tâm tư nhiều, chỉ sợ không có tâm tư.” Đồng cô cô khẽ nói.

Hoàng hậu thưởng thức lời này bèn cười, “Đúng vậy, chỉ sợ không có tâm tư, có tâm tư thì tốt rồi.”

“Không phải sao, gia thế Tô thái nữ như vậy, dù cho đoạt được thánh sủng thì cũng có gì đáng lo lắng đâu.” Đồng cô cô nói khẽ, một người không có bối cảnh sau lưng sẽ dễ khổng chế hơn so với người có bối cảnh.

Hoàng hậu nhớ tới gương mặt trẻ tuổi, mơn mớn đến độ có thể bùng ra nước của Tô thái nữ, kỳ thật nàng ta cũng mới hai mươi tuổi, vẫn là tuổi đẹp nhất của thiếu nữ. Nhưng có Quý phi xuất hiện, trong mắt Hoàng thượng dù nhìn tới cũng không có hình bóng nàng ta. Nghĩ tới đây, trong lòng nàng ta lại càng thêm oán hận, nếu nàng ta không chiếm được trái tim hoàng đế, vậy thì phải giữ chặt cung quyền.

“Lý Chiêu Nghi vẫn đưa thuốc bổ tới Sùng Minh Điện à?” Sau khi Hoàng hậu bình tĩnh lại mới hỏi.

“Vâng, nương nương.” Đồng cô cô dừng một chút, “Đã đưa liền năm sáu ngày, Sùng Minh Điện cũng giữ thuốc lại nhưng vẫn chưa triệu kiến Lý Chiêu Nghi.”

Hoàng hậu trầm mặc, trong phút chốc cũng đoán không ra thái độ của Hoàng thượng là gì. Trước đây chưa chắc Hoàng thượng không biết ân oán giữa Lý Chiêu Nghi và Tô thái nữ, bây giờ lưu lại thuốc bổ của Lý Chiêu Nghi, đến cùng là Lý Chiêu Nghi hay Tô thái nữ được thánh tâm hơn đây?

Suy nghĩ của Hoàng đế ư, nàng ta gả cho hắn cũng đã năm sáu năm nhưng thủy chung không hiểu rõ ràng.

“Đồng cô cô, kêu Ngự thiện phòng chuẩn bị chén thuốc, tối nay đưa cho Tô thái nữ mang đến Sùng Minh Điện.” Nếu đã đi tới bước này, hoàng hậu cũng không chần chờ nữa. Giờ Hoàng thượng đang vì nạn châu chấu mà bất mãn nhà Quý phi, Lý Chiêu Nghi vội vàng đưa thuốc cũng chỉ nhận thuốc chứ người không gặp, thấy rõ là đang giữ thể diện cho Quý phi. Nếu thật không giận thế nào cũng phải gặp Lý Chiêu Nghi một lần.

Nếu không phải trong bụng Quý phi đang có long thai, chỉ e ngay cả thể diện này cũng không muốn cấp. Nghĩ thế hoàng hậu càng quyết tâm làm chuyện này. Đã vậy thì cho Tô thái nữ ra mặt là cơ hội rất tốt!

“Vâng.” Đồng cô cô hơi do dự, nhớ tới những lời Tô thái nữ nói nhìn sang hoàng hậu.

Hoàng hậu nhìn Đồng cô cô, “Người nói cho Tô thái nữ, chỉ cần làm tốt việc lần này, đương nhiên nàng sẽ có chỗ tốt!”

“Vâng.” Trong lòng Đồng cô cô khẳng định, chỉ cần Hoàng hậu nói vậy là được rồi.

49. Chương 49: Tìm Cớ Chặn Nàng Lại!

Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng Đồng cô cô, một mình ngồi đó, tay lần tràng hạt, ánh mắt dần dần sắc bén lên.

Có thai thì sao chứ, sinh được con được hay không vẫn chưa biết. Dù sinh con nhưng có thể nuôi lớn được lại là chuyện khác, có chăm sóc cho đứa bé được khỏe mạnh hay không cũng là vấn đề. Nàng ta không thể quá sốt ruột, phải bình tĩnh, nếu không đi một bước sai thì không cứu vãn được. Chỉ cần Tô thái nữ không phải là kẻ ngốc thì mình có thể nâng nàng ta lên. Đến lúc đó sau lưng Quý phi có kinh địch đương nhiên sẽ lơ là phía mình. Chờ khi đó, người nhà ra thêm vài phần sức lực, dù bây giờ mình không có thai thì sau này chưa chắc sẽ không có.

Nếu quả thật không có con, vậy thì nàng ta phải coi trọng đứa bé của Tiền tài tử...

Hoàng hậu càng nghĩ càng xa, nàng ta không sinh được con cũng không sao. Trong hậu cung này rất nhiều người có thể sinh con. Lúc đó nàng ta sẽ tự mình nuôi dưỡng dạy bảo, giữ con bỏ mẹ không phải là việc khó khăn gì.

Quý phi thật sự nghĩ mình mang thai thì có thể lật đổ hậu vị của nàng sao? Hình như đã quá coi nhẹ Sở gia của nàng. Dù có cùng Tô gia Khúc Châu hợp tác thì sao chứ, Sở gia bọn họ cũng sẽ không ngồi yên bỏ mặc, huống chi lẽ nào Hoàng thượng sẽ trở mắt nhìn nhà mẹ đẻ Quý phi và Tô gia của Khúc Châu bắt tay nhau?

Càng nghĩ lòng càng ổn định, hoàng hậu cảm thấy chắc chắn mình suy đoán không sai. Quý phi có thai, toàn bộ Tô gia sẽ thăng tiến theo, nước lên thì thuyền lên, đương nhiên Hoàng thượng sẽ phải chèn ép vài phần, không thấy Lý Chiêu Nghi liên tiếp bị sập cửa vào mặt sao?

Chỉ cần nàng dự đoán đúng, tối nay Tô thái nữ dâng lên thuốc bổ nhất định được giữ lại, đến lúc đó chỉ cần nàng nhân cơ hội nói tốt thêm vài câu thì địa vị của nàng ta sẽ được ổn định. Sau này cần mình lại nâng đỡ vài phần, quý phi sẽ không thể ngủ yên.

Nhà mẹ đẻ Tô thái nữ không mạnh, dù có được thánh sủng cũng không thoát được sự kiềm chế của nàng, yên tâm sử dụng.

Dù Hoàng hậu tin rằng mình tính toán toàn vẹn mọi đường rồi nhưng trong lòng vẫn bất an, tinh thần không tập trung. Nàng suy nghĩ một hồi rồi đứng dậy vào phật đường nhỏ phía sau, quỳ trước Phật tổ khề tụng kinh, cầu mong Phật tổ phù hộ tâm nguyện của nàng được đạt thành.

Không biết qua bao lâu thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập đi tới. Hoàng hậu cũng không đứng dậy vẫn khề tụng kinh như cũ. Chẳng mấy chốc có tiếng bước chân khề khàng đi vào phật đường.

“Nương nương.”

Nghe tiếng Đồng cô cô, hoàng hậu mới mở mắt ra, “Có suôn sẻ không?”

“Vâng, có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.” Đồng cô cô hơi do dự rồi vẫn trả lời.

“Nói đi.” Hoàng hậu nắm chặt tràng hạt, trong lòng căng thẳng. Sao lại xảy ra chuyện bất ngờ ngoài ý muốn chứ, chẳng lẽ Hoàng thượng cũng không thích Tô thái nữ, đuổi người về sao?

Gió đêm mang theo hơi lạnh thổi qua tai, Tự Cẩm quỳ dưới nền đá xanh lạnh như băng, cảm thấy sự lạnh lẽo của đá truyền vào người, nét mặt nàng rất bình tĩnh.

Đứng cách Tự Cẩm không xa khoảng 1m là một cô gái. Nàng ta mặc áo choàng màu vàng nghệ, váy trong màu hồng phấn, áo thổ cẩm ngắn, phối hợp với đuôi váy thướt tha rủ xuống đất. Đầu chải tóc búi song, trên tóc cài một cây trâm khảm ngọc thạch, khuyên tai lấp lánh càng làm nổi bật nét kiều diễm sắc sảo của nàng.

Cẩm Tiệp Dư quả nhiên là không phụ phong hào “Cẩm”, quả là một cô gái xinh đẹp như gấm ngọc, da trắng mịn, nét mỹ miều, lại thêm đuôi lông mày nhưn cao càng thêm quý phái, kiêu kỳ.

Tự Cẩm đã tính toán giờ giấc, cố ý tránh thời gian với Cẩm Tiệp Dư đến Sùng Minh Điện, vậy mà cuối cùng vẫn phải chạm mặt nàng ta. Xem ra, hôm nay Cẩm Tiệp Dư đã nhận được tin tức Hoàng hậu nương nương nói với nàng, nếu không cũng sẽ không tìm có chận nàng lại!

50. Chương 50: Muốn Thay Quyền Hoàng Hậu Nương Nương Điều Hành Lục Cung Sao?

Vân Thường quỳ cạnh Tự Cẩm, cúi thấp đầu nói: “Bẩm Tiệp dư, tiểu chủ nô tỳ phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương đến, cũng không dám vượt quy tắc làm việc, mong Tiệp dư phái người đến Phụng Hoán Cung hỏi sẽ biết ngay.” Cẩm Tiệp Dư đã có lòng làm khó chủ tử, nàng ta làm nô tài tất nhiên phải phân ưu. Nếu chủ tử đã cùng mấy người bên Quý phi kết ân oán không hóa giải được thì giờ nàng ta dù không dám nói lời bất kính cũng phải giải thích rõ ràng.

“Chủ tử chúng ta không hỏi người, kẻ nô tài như người lại dám chen miệng vào, người đâu đến đây dạy cho tiện tỳ này biết thế nào là quy củ.”

Tự Cẩm vốn đang bình thản, nghe thấy lời này cũng phải ngẩng mạnh đầu lên nhìn người nói. Người này chính là Đại cung nữ Thúy Thu của Cẩm Tiệp Dư. Lúc ấy nàng ta đầy mặt đắc ý vênh vang, sai tiểu cung nhân sau lưng đi tới định vả miệng Vân Thường.

Trong cung này có muốn đánh người khác cũng ít khi đánh vào mặt bởi vì chịu đánh mặt là việc rất mất thể diện. Thúy Thu chính là muốn để một chủ tử như nàng mất mặt, sao Tự Cẩm không nghĩ ra chứ.

Chủ không quyền, bợ chịu khổ.

Nhưng đánh chó còn phải nhìn mặt chủ nhân, Thúy Thu làm như thế chẳng qua muốn nói cho nàng nàng biết trong mắt nàng ta, chủ tử như Tự Cẩm có cũng như không.

Nếu là trước đây, chắc chắn Tự Cẩm không dám làm gì, nhưng hôm nay hoàng hậu ép buộc nàng ra mặt, nếu đã có lý do này thì nàng đương nhiên muốn mượn uy phong hoàng hậu làm việc.

Dù tuổi Tự Cẩm còn nhỏ, nét mặt cũng vẫn ngây thơ nhưng khi tức giận lên thì không thiếu uy nghi. Nàng không quỳ nữa, vịn tay Vân Thường từ tốn đứng lên, ánh mắt nhìn Thúy Thu chăm chăm, nghiêng rằng nói: “Các người đều là cung nhân, mở miệng ra lại mắng người khác là tiện tỳ, vậy người thì là cái gì?”

Thúy Thu không ngờ vị Tô thái nữ trước giờ vốn mềm mại dịu dàng lại bất chợt cường ngạnh, nàng ta không khỏi sững sờ. Cũng chỉ trong nháy mắt, Tự Cẩm cười lạnh nhìn Cẩm Tiệp Dư nói: “Tiệp dư tỷ tỷ đi đường cẩn thận, muội muội phụng theo ý chỉ nương nương không dám trì hoãn, ngày khác muội muội sẽ chuẩn bị sẵn sàng lãnh giáo bản lĩnh dạy nô tài của cửa tỷ tỷ.”

Cẩm Tiệp Dư cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được Tự Cẩm chợt trở nên mạnh mẽ, nàng ta rất tức giận, biến sắc.

“To gan!” Cẩm Tiệp Dư nheo mắt lườm TỰ Cẩm. Một Thái nữ nhỏ nhoi cũng dám cười trên đầu nàng ư? Chẳng qua được Hoàng thượng chú ý một chút mà dám mạnh miệng lớn lối như thế?

Lúc ấy Tự Cẩm cũng sợ, tim đập thành thịch, nhưng nghĩ sau lưng có Hoàng hậu chống lưng nên cũng vững tâm trở lại. Bây giờ hoàng hậu đang chú ý mấy người bên Quý phi, nếu mình có thể tìm ra yếu điểm của bên Quý phi dâng lên cho hoàng hậu, chắc Hoàng hậu nương nương sẽ rất vui mừng.

“Ý của Tiệp dư tỷ tỷ là gì? Muội muội có nói sai điều gì chẳng, nếu lời nào không thỏa đáng thì rất mong tỷ tỷ chỉ giáo, muội muội nhất định thay đổi.” Tự Cẩm cười nhìn Cẩm Tiệp Dư, nét mặt vui vẻ, thêm chút hồn nhiên, “Muội muội tiến cung gần gũi, mọi chuyện trong cung còn chưa hiểu hết, nếu có lời nói, việc làm chưa đúng rất mong tỷ tỷ chỉ dạy.”

Tự Cẩm suy nghĩ cẩn trọng từng câu từng chữ mới dám nói, Cẩm Tiệp Dư đương nhiên không tìm được sai lầm của nàng.

Cẩm Tiệp Dư quả nhiên không phục, cười lạnh một tiếng thản nhiên nói: “Tô thái nữ va chạm bản Tiệp dư, coi rẻ cung quy, tự kiêu tự đại, chẳng lẽ không đáng chịu phạt?”

Cẩm Tiệp Dư nói nàng va chạm nàng liền va chạm ư? Chẳng qua là cố ý vu hãm, nhân cơ hội tìm chuyện mà thôi.

“Tiệp dư tỷ tỷ đây là muốn thay quyền Hoàng hậu nương nương điều hành lục cung sao?” Tự Cẩm đơn giản khiêu khích nhìn Cẩm Tiệp Dư, nàng cũng không tin nàng ta dám trả lời!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-gia-tieu-kieu-phi>